

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

20 oktober 2000

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	141
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	148
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	163
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	189
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	195
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	202
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	203
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	222
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	233
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	235
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	237

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	258
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	259

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	261
----------------	-----

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 79
van 17 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Telefonische-bijstandsdiensten – Anonimiteit

Dat de facturatie van de 078-lijnen van Belgacom het opheffen van de anonimiteit van de beller als gevolg heeft, is bekend. Een vermelding van deze gesprekken op de klantenfactuur is een reële belemmering voor de gebruikers, die soms problemen wensen ter sprake te brengen die in de persoonlijke of intra-familiale sfeer zitten en die dit anoniem wensen te doen.

In 1998 antwoordde federaal minister Flahaut in de Kamer van Volksvertegenwoordigers dat het erkennen van bepaalde diensten als bijstandsdienst een mogelijke oplossing was. Hij stelde dat "de bevoegde overheid" deze organisaties moet uitkiezen (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Handelingen C629, blz. 5-6).

De vorige Vlaamse regering startte daarom met de inventarisatie van de 078-lijnen die onder de verantwoordelijkheid van de departementen vallen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de Vlaamse openbare instellingen (VOI) en de organisaties en diensten gesubsidieerd of gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap.

1. Is de inventarisatie afgerond bij elk lid van de Vlaamse regering ?
2. Welke diensten zijn erkend als telefonische-bijstandsdienst en vallen onder de verantwoordelijkheid van de minister ?
3. Is er nog overleg met het BITP (Belgisch Instituut voor Post en Telecommunicatie), Belgacom

of een federale minister om een tijdelijke pragmatische oplossing te vinden voor de anonimiteit van de 078-lijnen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Aanvullend gecoördineerd antwoord

Situering

Artikel 105nonies, § 5 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven legt aan de operatoren van spraaktelefonie de verplichting op om de abonnee een gespecificeerde basisnota (detailfactuur) te verstrekken waarop wordt aangegeven hoe het gefactureerde bedrag is samengesteld. Bovendien hebben de abonnees, krachtens hetzelfde artikel, het recht om op verzoek een niet-gespecificeerde factuur of meer gespecificeerde nota's te ontvangen. Deze verplichting werd opgelegd ter bescherming van de gebruikers. Deze laatste moeten immers kunnen nagaan wat hen wordt aangerekend.

Daartegenover bepaalt dezelfde wet dat, overeenkomstig de voorwaarden vastgesteld door de federale minister bevoegd voor Telecommunicatie, de gratis oproepen en de oproepen naar hulpdiensten niet worden vermeld op de gespecificeerde factuur van de oproeper.

Ten aanzien van hulpdiensten die geopteerd hebben voor een gratis nummer (0800-nummer) rijst er geen probleem. Ten aanzien van de hulpdiensten die niet gratis toegankelijk zijn, kan er zich een conflict voordoen tussen het recht van de abonnee die voor zijn oproep betaalt en de oproeper, doch in zoverre de hulpdienst die wordt opgeroepen een "gevoelig" karakter heeft. Sommige hulpdiensten hebben reeds gekozen voor een 0800-nummer. Deze oplossing wordt door de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer aangemoedigd en naar voor geschoven als oplossing voor hulpdiensten die menen dat het verschijnen van hun oproepnummer een risico kan betekenen voor de persoonlijke levenssfeer van de oproeper.

Op dit ogenblik is er zeker nog geen sprake van een pragmatische oplossing. Er staan twee tegenstrijdige belangen tegenover elkaar : aan de ene kant de bescherming van het privé-leven van degene die een "gevoelig" telefoonnummer oproept, en aan de andere kant het recht van de abonnee om een gedetailleerd overzicht te krijgen van de telefoongesprekken die hem worden aangerekend. De

oproep "verwijderen" kan niet, omdat een oproep naar een 078-nummer de aanrekening van een zonale verbinding inhoudt. Weglaten zou tot gevolg hebben dat het totaal van de gedetailleerde facturen niet overeenstemt met het gefactureerde zonaal verkeer, en zal zeker vragen uitlokken van en discussies veroorzaken met de abonnees die gedetailleerde facturen wensen.

De richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 1998, artikel 14, 2° stelt: "Gesprekken die voor de gebruikende abonnee kosteloos zijn, met inbegrip van gesprekken met hulplijnen, worden niet op de gespecificeerde factuur van de gebruikende abonnee vermeld." Gesprekken naar 078 zijn betalende oproepen en vallen hier dus niet onder.

Een praktische oplossing zou erin bestaan om de "gevoelige" nummers om te vormen tot gratis 0800-nummers. Hierbij rijst echter een tweevoudig probleem: welke instantie zal de verantwoordelijkheid nemen of krijgen om "gevoelige" nummers te erkennen en wie zal deze gratis 0800-nummers betalen: de operator, of de houder van het 0800-nummer? Daarentoent is er nog geen uitsluitel.

1. Ten gevolge van een interne inventarisatie voor de migratie naar Telenet (mei 2000), gebruiken slechts een beperkt aantal Vlaamse infolijnen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een nummer met gedeelde taxatie (078-15-nummer); de meerderheid gebruikt een 0800-nummer.

De anonimiteit van de beller is steeds gegarandeerd vermits de facturen die de uitbaters, in casu het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap of de VOI's, van de operator ontvangen nooit melding maken van het telefoonnummer of de naam van de oproeper, maar enkel het aantal gesprekken en de duurtijd van die gesprekken opgedeeld per telefoonzone vermelden.

Naam infolijn	Telefoonnummer
Rusthuistelefoon	078-152525
Taaltelefoon	078-152025
Meldpunt Milieu	078-155570
Bemiddelingscentrum Doven	078-157878

2. Volgens de mij verstrekte informatie werd door geen enkele van de bovenstaande infolijnen een aanvraag tot erkenning als bijstandsdienst ingediend.

Ter vervollediging vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger hieronder de inventaris van de 0800-nummers.

Gecofoon	0800/14187
Wegentelefoon Antwerpen	0800/12266
Wegentelefoon Brabant	0800/12266
Wegentelefoon Limburg	0800/12266
Wegentelefoon Oost-Vlaanderen	0800/12266
Wegentelefoon West-Vlaanderen	0800/12266
Jolijn	0800/90033
Infolijn Onderwijs	0800/30203
Bis-infolijn	0800/92370
Vlaamse Infolijn	0800/30201

3. Zowel het raadgevend comité binnen het BIPT, als de privacy commissie hebben hierover advieswerk geleverd. De problematiek is tot nog toe slechts één enkele keer aan de orde gesteld bij de Ombudsdienst voor Telecommunicatie (en dan nog in een ietwat andere context).

Op de plenaire vergadering van het raadgevend comité van 26 april 2000 was onder andere het probleem aan de orde van het conflict tussen het recht van de abonnee op een gedetailleerde factuur en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de persoon die het toestel van de abonnee gebruikt om oproepen te doen naar hulpdiensten.

Deze vraag kwam aan de orde naar aanleiding van een parlementaire vraag over de Aidstelefoon. Deze hulpdienst beschikt over een zogenaamd 078-15-nummer, een nummer met gedeelde taxatie.

De kwestie is binnen het raadgevend comité voor de telecommunicatie reeds ter sprake gekomen op 13 april 2000 in de werkgroep "Gedragsregels van de operatoren ten aanzien van de cliënten". Een verder debat werd op 26 april 2000 gevoerd in de plenaire vergadering van het comité. Tijdens beide vergaderingen werden de verschillende standpunten uiteengezet, maar werd er nog geen definitieve oplossing naar voren geschoven. Wel werd er beslist dat de werkgroep het probleem verder zal bestuderen.

Wat het ondernemen van acties van de federale minister voor Telecommunicatie betreft bij het BIPT en de operator: deze vraag dient aan de federale minister bevoegd voor Telecommunicatie te worden gesteld in het federale parlement.

(Voorlopig gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 6 oktober 2000, blz. 2 – red.)

**Vraag nr. 86
van 9 juni 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Kiesrecht EU-burgers – Uitzonderingsclausules

Bij de komende gemeenteraadsverkiezingen mogen EU-ingezetenen voor het eerst meestemmen (EU : Europese Unie). Op dit ogenblik lijkt de respons bescheiden, maar dat kan in de loop van de volgende maanden nog veranderen.

Artikel 12, tweede lid, van de richtlijn 94/80/EG van 19 december 1994 bevat een uitzonderingsclausule voor gemeenten waar de EU-kiezers meer dan 20 % van het totaal aantal kiesgerechtigden uitmaken. In gemeenten met meer dan 20 % EU-onderdanen wordt het stemrecht afhankelijk gemaakt van een verblijf van minstens zes jaar in het betrokken land.

De federale regering moest vóór 8 oktober 1999 in overleg met de gewesten oordelen of de specifieke toestand in die gemeenten een afwijking rechtvaardigde.

Werd de Vlaamse regering terzake door de federale overheid gecontacteerd of heeft ze zelf stappen ondernomen naar de federale regering ?

Wat was daarbij het standpunt van de Vlaamse regering ?

Ingeval de Vlaamse regering niet door de federale regering werd gecontacteerd en zelf geen stappen heeft ondernomen : waarom niet ?

Antwoord

Het Verdrag betreffende de Europese Unie, ondertekend in Maastricht op 7 februari 1992, heeft een burgerschap van de Europese Unie gecreëerd met specifieke rechten en plichten. Burger van de Unie werd "eenieder die de nationaliteit van een Lidstaat bezit". Aldus kreeg elke onderdaan in de lidstaat van verblijf niet alleen het recht om te kiezen (actief kiesrecht) en verkozen te worden (passief kiesrecht) bij de verkiezingen voor het Europees Parlement, maar ook bij de gemeenteraadsverkiezingen.

Artikel 8B, eerste lid, van het EG-verdrag luidt als volgt :

"Iedere burger van de Unie die verblijf houdt in een Lidstaat waarvan hij geen onderdaan is, bezit het actief en passief kiesrecht bij gemeenteraadsverkiezingen in de Lidstaat waar hij verblijft, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat. Dit recht wordt uitgeoefend onder voorbehoud van de nadere regelingen die op voorstel van de Commissie en na raadpleging van het Europees Parlement vóór 31 december 1994 met eenparigheid van stemmen door de Raad worden vastgesteld ; deze nadere regelingen kunnen voorzien in afwijkingen wanneer zulks gerechtvaardigd wordt door bijzondere problemen in de Lidstaat."

De "nadere regelingen" die artikel 8B van het EG-verdrag concretiseren, werden vastgesteld met de richtlijn 94/80/EG van de Raad van 19 december 1994 tot vaststelling van de uitoefening van het actieve en passieve kiesrecht bij gemeenteraadsverkiezingen, ten behoeve van de burgers van de Unie die verblijven in een Lidstaat waarvan zij de nationaliteit niet bezitten (Europees Publicatieblad, 1994, L 368/38-47). Deze richtlijn wil in hoofdzaak de nationaliteitsvoorwaarde wegwerken uit de nationale wetten inzake gemeentekiesrecht.

De richtlijn besteedt zeer veel aandacht aan de verblijfsvoorwaarde. Wanneer de nationale wet aan de onderdanen een bepaalde minimumperiode van verblijf op het nationale grondgebied voorschrijft om kiezer of verkiesbaar persoon te kunnen zijn, dan voldoen de burgers van een andere lidstaat aan de voorwaarde wanneer zij gedurende een gelijkwaardige periode in een andere lidstaat verblijf hebben gehouden (artikel 4, lid 1 van de richtlijn).

De richtlijn heeft echter voorzien in twee uitzonderingen op dit beginsel, ingegeven door de overweging dat er zich in bepaalde lidstaten bijzondere problemen kunnen voordoen (artikel 8B van het EG-verdrag en preambule van de richtlijn, considerans 12).

De **eerste uitzondering** is in algemene termen geformuleerd, maar is de facto enkel van toepassing op het Groothertogdom Luxemburg. Artikel 12, lid 1, stelt :

"Indien in een Lidstaat op 1 januari 1996 het aantal burgers van de Unie die aldaar verblijf houden zonder de nationaliteit van de Lidstaat te bezitten en die de kiesgerechtigde leeftijd hebben bereikt, meer dan 20 % van het totale aantal burgers van de Unie die de kiesgerechtigde leeftijd hebben be-

reikt en die in deze lidstaat verblijf houden, dan kan deze Lidstaat in afwijking van de bepalingen van de Richtlijn :

- a) het actieve kiesrecht uitsluitend toekennen aan de kiezers die burger zijn van de Unie zonder de nationaliteit van de Lidstaat van verblijf te bezitten en die in deze Lidstaat verblijf houden sedert ten minste een bepaalde tijd, welke op niet meer dan de duur van één mandaat in de vertegenwoordigende gemeentelijke vergadering mag worden gesteld,
- b) het passieve kiesrecht uitsluitend toekennen aan de kiezers die burgers zijn van de Unie zonder de nationaliteit van de Lidstaat van verblijf te bezitten en die in deze Lidstaat verblijf houden sedert ten minste een bepaalde tijd, die op niet meer dan de duur van twee mandaten in deze vergadering mag worden vastgesteld, en
- c) dienstige maatregelen inzake de samenstelling van de kandidatenlijsten treffen, meer bepaald met het oog op het vergemakkelijken van de integratie van de burgers van de Unie die onderdaan van een andere Lidstaat zijn".

De richtlijn creëerde voor Luxemburg dus de mogelijkheid het actieve en passieve kiesrecht enkel toe te kennen aan de EU-burgers die er sedert een bepaalde tijd verblijf houden. Deze verblijfsvoorwaarde moest dan niet gelden voor de eigen onderdanen. Bovendien werd aan Luxemburg toestemming verleend om maatregelen te nemen inzake de samenstelling van de kandidatenlijsten, om polarisatie tussen kandidatenlijsten van onderdanen en niet-onderdanen te voorkomen.

De **tweede uitzondering** is in concreto gesteld. Artikel 12, lid 2, bepaalt : "Het Koninkrijk België kan, in afwijking van de bepalingen van deze Richtlijn, de bepalingen van lid 1, onder a), toepassen op een beperkt aantal gemeenten, waarvan het tenminste een jaar vóór de gemeenteraadsverkiezingen waarvoor het van de afwijking gebruik wenst te maken, de namen meedeelt."

In een beperkt aantal gemeenten kon België met andere woorden het actief kiesrecht voorbehouden aan burgers van de Unie die in België verblijf houden sedert een periode die niet langer mag zijn dan zes jaar, namelijk de duur van één mandaat in de gemeenteraad. Ten minste één jaar vóór de gemeenteraadsverkiezingen – op 8 oktober 1999 – diende de Belgische regering de namen mee te

delen van de gemeenten waarvoor het van de afwijking wenst gebruik te maken.

Bij de goedkeuring van de richtlijn verklaarde de Belgische delegatie slechts gebruik te zullen maken van deze uitzondering : "in enige van de gemeenten waar het aantal van de kiezers die EU-burger zijn zonder de Belgische nationaliteit te bezitten meer bedraagt dan 20 % van het totale aantal kiezers en waar een specifieke situatie naar de mening van de Belgische Federale Regering een dergelijke uitzonderlijke afwijking rechtvaardigt." (Verklaring van de Belgische delegatie voor de notulen van de Raad betreffende artikel 12, lid 2 (samen met de richtlijn gepubliceerd), Europees Publicatieblad, 1994, L 368/46).

De Vlaamse volksvertegenwoordiger gelieve er dus nota van te nemen : ten eerste, dat deze verklaring noch op Europees, noch op nationaal vlak juridisch afdwingbaar is¹ en hoogstens een politiek engagement van de (vorige) federale regering inhoudt en ten tweede, dat gemeenten die objectief gezien aan de 20 %-voorwaarde voldoen nog steeds afhankelijk zijn van de mening van de federale regering inzake de specificiteit van de situatie die de afwijking moet rechtvaardigen (¹Zie inzake de rechtskracht van zulke verklaringen Lenaerts, K. en Van Nuffel, P., Europees Recht in hoofdlijnen, Antwerpen, Maklu, 1995, blz. 572-573. Op 29 mei 1997 herhaalde het Hof van Justitie in de zaak C-329/95, VAG Sverige AB, dat "verklaringen in de notulen een beperkte waarde hebben in dier voege, dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de uitlegging van een bepaling van gemeenschapsrecht, wanneer de inhoudt ervan niet in de tekst van de betrokken bepaling is terug te vinden en dus geen rechtskracht heeft").

De 20 %-regel is met andere woorden niet als criterium in het verdrag of de richtlijn ingeschreven. De richtlijn bepaalt enkel dat het aantal gemeenten beperkt moet blijven en dat de namen van die gemeenten ten minste een jaar voor de gemeenteraadsverkiezingen worden meegedeeld.

De (vorige) federale regering ging er blijkbaar vanuit dat de woorden "de bepalingen van lid 1, onder a)" in artikel 12, lid 2, van de richtlijn niet enkel verwezen naar punt a), maar ook naar de inleidende paragraaf van artikel 12, lid 1, waarin sprake is van de 20 %-regel vast te stellen op 1 januari 1996.

De (vorige) federale regering was dus blijkbaar van plan die gemeenten voor te dragen die op 1 januari 1996 aan de 20 %-regel voldeden.

Het betreft hier echter een standpunt van de (vorige) federale regering dat geen steun vindt in de teksten van het verdrag of de richtlijn.

De huidige federale regering heeft geoordeeld :

- ofwel dat een ander criterium dan de 20 %-regel moest worden gesteld,
- ofwel dat die 20 %-regel op een andere datum dan 1 januari 1996 moest worden vastgesteld,
- ofwel dat in de gemeenten die objectief aan de 20 %-regel voldoen (op welke datum dan ook) de specificiteit van situatie niet dusdanig was dat zij een afwijking van de richtlijn rechtvaardigde.

Noch in het verdrag, noch in de richtlijn werd terzake overleg met de Vlaamse regering ingeschreven.

Vermits de kieswetgeving een exclusief federale materie is, kon de Vlaamse regering terzake geen enkel initiatief nemen.

**Vraag nr. 87
van 9 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Leefmilieuverdragen – Financieel Protocol

De Vlaamse regering heeft haar goedkeuring gehecht aan het Financieel Protocol dat de verdeelsleutels vastlegt betreffende de bijdragen van de gewesten in de medefinanciering van een aantal leefmilieuverdragen waarbij België een verplichte financiële bijdrage dient te leveren, en waarbij de gewesten bereid gevonden zijn een deel van de financiële verplichtingen op zich te nemen.

1. Het Financieel Protocol voorziet in een verdeelsleutel van 30 % ten laste van de federale overheid en 70 % ten laste van de gewesten, waarbij het aandeel van Vlaanderen in deze 70 %, 57,11 % bedraagt.

Aan de hand van welke criteria is de verdeelsleutel tussen de federale overheid enerzijds en de gewesten anderzijds vastgelegd ?

Aan de hand van welke criteria is de verdeelsleutel vastgelegd voor de spreiding van de bijdragen tussen de gewesten binnen het aandeel van de gewesten ?

Vlaanderen dient hier een bijdrage te leveren van 57,11 %. Op welke wijze is dit bepaald ?

2. Kan de minister-president een overzicht geven van de leefmilieuverdragen waarop deze financiële bijdragen betrekking hebben ? Graag hierbij per verdrag een overzicht van de respectieve financiële bijdragen.

Wat is de duur van deze financiële verplichtingen ?

Antwoord

Bij wijze van voorafgaande opmerking zou ik de aandacht van de Vlaamse volksvertegenwoordiger willen vestigen op het feit dat het Financieel Protocol nog niet operationeel is geworden. Het hierna geschetste systeem is dus nog niet in uitvoering.

1. Situering

In het kader van een aantal leefmilieuverdragen dient België een verplichte financiële bijdrage te leveren. Een deel van de milieuverdragen betreft materies die ten gevolge van de opeenvolgende staatsvormingen thans geheel of gedeeltelijk tot de gewestelijke bevoegdheid behoren.

Naar aanleiding van het verkrijgen van deze bevoegdheid toonden de gewesten zich bereid een deel van de financiële verdragsverplichtingen op zich te nemen. Hierover bestond echter geen algemene afspraak tussen de federale overheid en de gewesten, wat leidde tot onduidelijkheid en vertragen.

Het Vlaams Gewest bracht de kwestie onder de aandacht van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB) op haar vergadering van 20 januari 1998. Deze richtte de vraag om een verdeelsleutel uit te werken aan de Interministeriële Conferentie Leefmilieu (ICL).

De destijds bevoegde staatssecretaris van de federale overheid formuleerde aan de ICL op 7 juli 1998 een voorstel om een "Belgisch Fonds voor Internationale Milieusamenwerking" op te richten, waaraan de verschillende partijen zouden bijdragen op basis van hun respectieve begrotingsallocaties 1998 voor leefmilieu. Dit voorstel werd door het Vlaams Gewest niet aanvaard, omdat dit zou betekenen dat de overheid die de kleinste inspanning deed voor het leefmilieu in de eigen begroting, ook het minst zou moeten bijdragen aan inter-

ationale verplichtingen. Oftewel : hoe "weinig inspanning" leidt tot "nog minder inspanning"...

Door de ICL werd tijdens haar zitting van 14 juli 1998 aan de gemengde werkgroep ICL/ICBB de opdracht gegeven om tegen 1 november 1998 een voorstel uit te werken en ter goedkeuring voor te leggen aan de ICL en de ICBB, rekening houdende met het voorstel geformuleerd door de staatssecretaris van Leefmilieu en andere gegevens of voorstellen voorgelegd door andere leden van de ICL of de ICBB.

De gemengde werkgroep ICL/ICBB werd op 26 april 1999 voor het eerst bijeengeroepen. Het Vlaams Gewest heeft in deze werkgroep een voorstel gedaan waarin de te hanteren percentages concreet werden uitgewerkt. De krachtlijnen van het Vlaamse voorstel waren toen reeds bevestigd door de Vlaamse regering op haar vergadering van 10 november 1998.

Tijdens de tweede en derde bijeenkomst van de werkgroep, en in de schoot van het Coördinatie-comité Internationaal Milieubeleid, zijn de verschillende gewesten en de federale overheid tot een consensus gekomen over de verdragen die onder de globale regeling vallen, de te hanteren percentages en de wijze van betalen. Ten gronde bevestigde deze regeling de krachtlijnen zoals deze reeds eerder, namelijk op 10 november 1998, door de Vlaamse regering waren aanvaard.

De bereikte consensus heeft vervolgens geleid tot het opstellen van een "Financieel Protocol bij het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest inzake het internationale milieubeleid." Betrokken protocol werd door de ICB goedgekeurd op 8 december 1999.

De Vlaamse regering hechtte op 3 maart 2000 haar goedkeuring aan betrokken Financieel Protocol.

2. Inhoud Protocol

2.1 De multilaterale milieuverdragen

Volgende verdragen vallen onder het Financieel Protocol :

- Verdrag van Genève (LRTAP/EMEP),
- Verdrag van Ramsar (watergebieden van internationale betekenis),

- Verdrag van Wenen (bescherming van de ozonlaag),
- Verdrag van Montréal (stoffen die de ozonlaag afbreken),
- Klimaatverdrag
- Verdrag van Bazel (grensoverschrijdend transport van gevaarlijke afvalstoffen),
- Verdrag van Parijs (Ospar),
- Biodiversiteitsverdrag.

(LRTAP : Convention on Long-range Transboundary Air Pollution ; EMEP : Protocol on Long-Term Financing of the Cooperative Programme for Monitoring and Evaluation of the Long-range Transmission of Air Pollutants in Europe – red.)

Als de werkgroep Gemengde Verdragen van de ICBB een nieuw verdrag gemengd heeft verklaard, dan wordt automatisch de in het Protocol overeengekomen verdeelsleutel van toepassing. Een gemengd verklaard verdrag valt namelijk onder de "gemengde" bevoegdheid van zowel de gewesten als de federale overheid. Voor de verdragen van de bovengenoemde lijst van het Coördinatie-comité Internationaal Milieubeleid wordt de verdeelsleutel in principe van kracht vanaf 2000.

2.2. Financieringssleutel

Is het verdrag gemengd, dan neemt de federale overheid, die tot op heden het volledige bedrag betaalde van de in de bovengenoemde lijst opgesomde verdragen, dertig procent voor haar rekening ; de gewesten nemen de overige zeventig procent voor hun rekening.

De zeventig procent waarover sprake zal tussen de gewesten worden verdeeld volgens de verdeelsleutel zoals die wordt gehanteerd in de Financieringswet (Bijzondere Wet van 16 januari 1998 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en Gewesten).

Deze verdeelsleutel is telkens voor vijf jaar constant. Voor de eerste vijf jaar van inwerkingtreding van het Financieel Protocol wordt de verdeelsleutel gebruikt die voor het jaar 1998 gehanteerd is. Deze komt neer op 57,11 % voor het Vlaams Gewest, 33,84 % voor het Waals Gewest en 9,05 % voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Deze bepalingen zijn in artikel 4 uitgewerkt.

2.3. *Betalingsmodaliteit*

Krachtens artikel 5 van het Protocol betalen de gewesten en de federale overheid hun respectieve bijdragen aan de orderrekening geopend bij de federale schatkist en beheerd door een federaal ordonnateur van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking.

Deze zal de Belgische financiële verplichting aan het verdragssecretariaat overmaken met vermelding dat de overgemaakte som mede werd betaald door de gewesten. Een gedetailleerde regeling van betalingsmodaliteiten is vervat in een bijlage bij het Protocol.

2.4. *Globale regeling van de Belgische bijdragen aan internationale organisaties en multilaterale verdragen*

Artikel 6 bepaalt dat het onderzoek naar een globale regeling van de Belgische bijdragen aan internationale organisaties en multilaterale verdragen moet plaatsvinden in de ICBB.

Het Vlaams Gewest heeft hierop aangedrongen, omdat de als bijlage bij het Financieel Protocol opgenomen verdragen slechts de bijdragen aan recurrente multilaterale gemengde verdragen omvatten, en niet de bijdragen aan multilaterale fondsen, noch aan de internationale organisaties die financieel of institutioneel verbonden zijn met multilaterale leefmilieuverdragen. Het is echter belangrijk dat het Vlaams Gewest een overzicht heeft van alle bijdragen die in deze door België worden betaald.

3. *Budgettaire weerslag*

Op basis van het in de bijlage bij het Protocol genoemde totaalbedrag voor 1999, zou de bijdrage voor Vlaanderen in 1999 op 7.094.835 frank komen. Na de inwerkingtreding van het Protocol zal dit (indicatief) bedrag waarschijnlijk hoger zijn. Ter indicatie : past men de verdeelsleutel van het Protocol toe op de bedragen voor de jaren 1998 en 1999, dan stijgt de Vlaamse bijdrage met 18,08 %.

De stijging zal echter niet steeds even hoog zijn. Zij is afhankelijk van koersschommelingen en van de onderhandelingen over het budget bij elk multilateraal verdrag afzonderlijk. Het Vlaams Gewest kan in die mate invloed uitoefenen op de hoogte van het budget van een verdrag, door deel te nemen aan deze onderhandelingen. Zodra het totaalbudget van het verdrag is bepaald, dan wordt het Belgische deel volgens een vast percentage

daarvan afgeleid. De financiële implicaties voor het Vlaams Gewest zullen aldus steeds volgens objectieve criteria te berekenen zijn.

Dit Protocol legt slechts de algemene richtlijnen voor het bepalen van de verdeelsleutel en de betalingswijze vast. De concrete uitvoering zal gebeuren door het vastleggen van de benodigde bedragen, elk jaar opnieuw, op de begroting. Deze bedragen zullen aldus worden opgenomen in het ontwerp van het begrotingsdecreet zelf dat aan het Vlaams Parlement ter bespreking en ter goedkeuring wordt voorgelegd.

Hierdoor ligt de beslissing m.b.t. de jaarlijkse uitvoering van dit Protocol dan ook bij het Vlaams Parlement.

Vraag nr. 95 van 6 juli 2000 van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

"Betekenisvolle Vlamingen" – Criteria

Volgens Gazet van Antwerpen van 9 juni laatstleden heeft de minister-president gesprekken gehad met 160 "betekenisvolle Vlamingen", in het kader van een nieuw Vlaams project ter vervanging van het project "Vlaanderen 2002".

1. Kan de minister-president aangeven welke criteria hij heeft gehanteerd voor de selectie van deze "betekenisvolle" Vlamingen ?
2. Kan hij, wat de geconsulteerde personen betreft die een openbare functie bekleden, een overzicht geven van naam, functie en reden van selectie ?

Kan hij, wat de eventueel geconsulteerde privé-personen betreft, een overzicht geven van de redenen van selectie ?

3. Hoeveel van de geconsulteerde personen wonen in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest ?

Antwoord

1. Er werden Vlamingen uitgenodigd uit diverse sectoren om vanuit hun invalshoek op informele wijze hun mening te kennen te geven. Er waren zowel mannen als vrouwen uit de culturele, academische, economische en sociale sector.

Hiervoor werden geen specifieke criteria gebruikt. Er werd gestreefd naar een zo evenwicht-

tig mogelijke en praktisch haalbare samenstelling.

2. Aan alle geconsulteerde personen werd voorafgaandelijk meegedeeld dat het om informele en vertrouwelijke gesprekken ging.

Het zou dus niet correct zijn om lijsten bekend te maken van namen, functies en redenen van selectie.

3. Het is mij niet bekend hoeveel personen in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest wonen. Van een aantal personen beschikken wij wel over het beroepsadres. Wel staat het vast dat een aantal geconsulteerde personen wel degelijk wonen in het Brussels Hoofdstedelijk gewest.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 337
van 29 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Examens binnenvaartbegeleider – Coördinatie

Ik vernam dat personen die geslaagd zijn voor het examen binnenvaartbegeleider bij AWZ (administratie Waterwegen en Zeewezen) en die om mobiliteitsredenen dezelfde functie bij de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen ambiëren, daartoe een nieuw examen dienen af te leggen.

Naar verluidt, zou het om identiek hetzelfde examen gaan.

Kan de minister vice-president dit bevestigen ?

Is dit dan een logische werkwijze ?

Antwoord

Momenteel worden zowel door AWZ als door de NV Zeekanaal afzonderlijk aanwervingsexamens voor binnenvaartbegeleiders uitgeschreven. Indien de gevraagde competenties volledig identiek zijn, bestaat de mogelijkheid dat door de NV Zeekanaal wordt geput uit de lijst van geslaagde kandidaten of wervingsreserve van AWZ of omgekeerd, en dit

uiteeraard mits wederzijds akkoord. Op deze manier kan worden vermeden dat opnieuw "hetzelfde" examen zou moeten worden afgelegd.

Ik dien wel op te merken dat een overplaatsing van de Vlaamse Gemeenschap naar de NV Zeekanaal of omgekeerd, momenteel niet mogelijk is volgens het personeelsstatuut. Wel bestaat de intentie om de mobiliteit van het personeel tussen de administraties van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse openbare instellingen naar de toekomst toe te versoepelen, zodat deze mutaties in de toekomst vermoedelijk wel mogelijk worden. Besprekingen hieromtrent zijn lopende in het kader van de CAO 1999-2000.

Volledigheidshalve kan ik hier nog aan toevoegen dat momenteel een regeling wordt uitgewerkt voor een mogelijke overgang van het personeel van AWZ op het kanaal Leuven-Dijle en het kanaal naar Charleroi, naar de NV Zeekanaal, de beheerder van deze twee kanalen. Deze overgang staat echter volledig los van de aanwervingsexamens.

Vraag nr. 338
van 29 mei 2000
van de heer JOHAN DE ROO

E40 afrit Aalter – Verkeersveiligheid

De E40 is een heel belangrijke verkeersader voor het verkeer tussen de Kust en Brussel. Tijdens de spitsuren, maar ook tijdens de zomermaanden, is het vaak lang aanschuiven, niet alleen op de autostrade, maar ook aan de op- en afritten.

De afrit Aalter wordt gebruikt voor het wegverkeer naar Knokke, Maldegem, Knesselare, Aalter, ... en mondt uit op een grote en drukke rotonde. Bijna dagelijks is er zodanig veel verkeer uit de richting Brussel en Gent, dat men op de autostrade zelf moet aanschuiven om de afrit Aalter te nemen. Daarbij komt nog eens het probleem van de rotonde, die op deze momenten ook oververzadigd is.

Dit alles leidt tot zeer onveilige toestanden. Zo raast het verkeer richting Kust met hoge snelheid voorbij de wagens die staan aan te schuiven om de afrit Aalter te nemen. Het stilstaand verkeer en het verkeer richting Kust passeren elkaar op slechts een halve meter afstand.

1. Worden er initiatieven genomen om bovenvermelde situatie veiliger te maken ? Zo ja, welke ?

2. Wordt een verlenging van deze afrit in het vooruitzicht gesteld ?

Antwoord

Het probleem van een verzadigde afrit tijdens de spitsuren doet zich niet alleen voor in Aalter, ook op andere plaatsen, zoals Wetteren en Merelbeke, heeft men hiermee te kampen.

In Aalter werd onlangs de afrit op de E40, als tijdelijke maatregel, met 400 meter verlengd door het omvormen van de pechstrook tot een afslaanrijstrook.

Op lange termijn zal de huidige rotonde worden vervangen door een zeer grote rotonde die doorloopt onder de E40 en waarop, naast de op- en afritten van de E40, de primaire wegen N44 (naar Maldegem) en N37 (naar Ruiselede) zullen aansluiten. Het lokale verkeer en dit op de secundaire weg N409 (naar Deinze) zullen afgescheiden verlopen van dit op het autosnelwegennet en het primair net. Bovendien wordt voor de verkeersstroom Gent-Maldegem in een rechtstreekse verbinding voorzien vanaf de E40 naar de N44, teneinde het fileprobleem op de afrit van de E40 op te lossen.

De grote rotonde wordt opgenomen in het mobiliteitsplan van Aalter en zal tevens worden opgenomen in een nieuw bijzonder plan van aanleg (BPA) van de betrokken omgeving. Er zijn evenwel nog geen kredieten voorhanden voor de aanleg van een nieuw op- en afrittencomplex met grote rotonde in Aalter.

**Vraag nr. 340
van 29 mei 2000
van de heer ROLAND VAN GOETHEM**

Biomassa – Energiebron

Volgens de minister zouden de stroomleveranciers tegen 2004 minimum 3 % van hun productie uit alternatieve energiebronnen moeten halen.

Het benutten van biomassa als energiebron is een van de meer realistische oplossingen. De verbranding van biomassa zorgt in Zweden al voor 14 % van de totale energievoorziening. Deze hernieuwbare energie is betrekkelijk goedkoop, produceert geen zwavel en draagt niet bij tot het broeikas-effect. In de Verenigde Staten draaien reeds enkele installaties, die samen goed zijn voor een productie van 9000 megawatt (MW).

Het gebruik van biomassa, namelijk plantaardige en dierlijke afvalstoffen (mest), kan ook een deel van het mestprobleem oplossen.

In Vlaanderen staan we echter nog niet verder dan enkele proefprojecten, onder andere in samenwerking met het VITO (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek).

1. Welke rol wil de minister in de toekomst aan het gebruik van biomassa toebedelen ?
2. Werkt de minister aan een eensluidende omschrijving van "biomassa" ?

Voorlopig blijft dit in Vlaanderen beperkt tot de enge definitie van "afval van alle gewassen uit fotosynthese". Wegwerpluiers en afval van ander hygiënisch materiaal op basis van papier kunnen ecologisch worden verwerkt en bijdragen tot de productie van duurzame energie.

Wordt deze denkpiste in overweging genomen bij de omschrijving van het begrip "biomassa" ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

1. Het Elektriciteitsdecreet dat werd goedgekeurd door de Vlaamse regering op 28 april 2000 wil een sterke impuls geven aan de productie van milieuvriendelijke "groene stroom" in Vlaanderen.

Tegen 2004 moet 3 % van de elektriciteitsleveringen via het distributienet in Vlaanderen, uit dergelijke groene stroom bestaan. Deze verplichting wordt ingevoerd op het niveau van de elektriciteitsleveranciers, die er zelf moeten voor zorgen, op straffe van zware boetes, dat er genoeg groene stroom aan de Vlaamse eindafnemers wordt bezorgd. De controlemechanismen die in het decreet werden ingebouwd, zijn zo opgevat dat het aan de markt zelf wordt overgelaten op welke manier, waar en welke soort groene stroom er zal worden geproduceerd.

Concreet betekent dit dat de Vlaamse regering ter stimulering van de productie van groene stroom met ingang van 1 januari 2001 een systeem van groenestroomcertificaten zal instellen. De Vlaamse regering zal de nadere toepassings-

modaliteiten nog moeten vastleggen. De Vlaamse reguleringsinstantie voor de elektriciteits- en gasmarkt (VREG) zal de groenestroomcertificaten toekennen aan de producenten van groene elektriciteit.

Verder zullen elke netbeheerder en iedere houder van een leveringsvergunning voor de levering van elektriciteit via het distributienet aan eindafnemers, verplicht zijn om vanaf 2001 jaar-

lijks een aantal certificaten voor te leggen volgens de bepalingen van het decreet.

In onderstaand schema wordt aangegeven welk deel van de opgelegde norm door verschillende vormen van hernieuwbare energie, waaronder biomassa, volgens de huidige inschatting van de potentiëlen kan worden ingevuld, zoals vermeld in de memorie van toelichting bij het Elektriciteitsdecreet.

	Elektriciteits- Productie (GWh)	Geïnstalleerd vermogen (MW)	Investerings (miljoen fr.)
Wind land	375	150	6.000
Wind zee	300	100	7.000
Biomassa (teelt)	50	10	500
Biomassa (residu's landbouw, veeteelt, bos- en bermbeheer, ...)	300	50	3.500
Water	40	10	1.000
Totaal	1.065	320	18.000

N.v.d.r. : GWh : gigawattuur, MW : megawatt

Gezien de belangrijke mogelijke bijdrage van biomassa als hernieuwbare energiebron wordt dit potentieel verder onderzocht onder meer in het kader van de Kyoto-verplichtingen die België in 1997 heeft aangegaan en in het kader van een milieuvriendelijke energieproductie. Om de beschikbare kennis terzake te bundelen, werd het Biomassaplatform opgericht, waarin experts uit de biomassawereld en ambtenaren van de betrokken administraties ideeën uitwisselen. In het Biomassaplatform wordt via werkgroepen een onderscheid gemaakt tussen energie uit biomassa-afval en uit biomassateelt.

Betreffende energie uit *biomassateelt* is momenteel bij de Milieuadministratie een studie lopende met als titel "Scenario's voor broeikasgasreducties door vastlegging van koolstof en energiesubstitutie : ruimtebeslag, milieu-impact en kostenefficiëntie". Het doel van dit project is na te gaan wat voor het Vlaamse beleid de mogelijkheden zijn om gebruik te maken van bossen en houtproducten, hetzij als koolstofreservoir, hetzij als CO₂-neutrale energiebron ter substitutie van fossiele energiedragers (*CO₂ : koolstofdioxide – red.*). Daarbij wordt berekend in welke mate deze mogelijkheden realistisch en gewenst zijn op het vlak van ruimtebeslag, milieu-impact en economische impact. Deze studie

zal eind 2001 worden beëindigd. Belangrijke criteria voor biomassateelten zullen de economische rentabiliteit zijn, de technische haalbaarheid en de milieu-impact (zoals verlies van biodiversiteit door monocultuur en bijkomend gebruik van meststoffen en bestrijdingsmiddelen).

Inzake stortgasproductie uit *biomassa-afval* wordt momenteel op vier stortplaatsen het stortgas energetisch benut. Een beleidsplan is in opmaak door de Milieuadministratie om eveneens de stortgasvalorisatie te bevorderen op andere stortplaatsen. De verwerking van biomassa-afval heeft raakpunten met andere beleidsdomeinen, met name het afvalbeleid (cf. Uitvoeringsplan Organisch Biologisch Afval 1999-2003) en het mestbeleid (cf. MAP II). Ook hier wordt momenteel de rol onderzocht die biomassa kan spelen als hernieuwbare energiebron.

Ook Europese initiatieven geven blijk van een aanmoediging voor het gebruik van hernieuwbare energiebronnen. In het "White Paper for a Community Strategy and Action Plan, Energy for the Future : Renewable Sources of Energy" (1997) wordt als indicatief doel vooropgesteld dat tegen 2010 de hernieuwbare energiebronnen een aandeel van 12 % moeten hebben in de energieconsumptie.

2. Hernieuwbare energiebronnen zijn alle energiebronnen, behalve fossiele en nucleaire, die op een duurzame wijze kunnen worden ingezet.

Enkel deze energiebronnen kunnen in aanmerking komen voor groenestroomcertificaten. De hernieuwbare energiebronnen waarvoor certificaten worden toegekend, zullen worden bepaald in een uitvoeringsbesluit op het Elektriciteitsdecreet.

De definitie van "biomassa" zal op korte termijn door de Vlaamse regering in dit uitvoeringsbesluit worden vastgelegd om rekening te kunnen houden met de Europese definitie die wordt opgesteld in het kader van de richtlijnen betreffende afvalverbranding, grote stookinstallaties en hernieuwbare energiebronnen.

In het kader van deze richtlijnen werden een aantal ontwerpdefinities opgesteld die "biomassa" samengevat als volgt definiëren :

"Producten bestaande uit plantaardige materialen of delen daarvan van landbouw of bosbouw, die kunnen worden gebruikt om de energie-inhoud terug te winnen, alsmede de volgende afvalstoffen :

- plantaardig afval afkomstig van land- en bosbouw,
- plantaardig afval afkomstig van voedingsmiddelenindustrie,
- houtafval, met uitzondering van houtafval dat als gevolg van een behandeling gehalogeneerde organische verbindingen of zware metalen kan bevatten of dergelijk behandeld houtafval afkomstig van constructie- en sloopafval,
- kurkafval".

Omdat de bovenstaande definitie een aantal afvalstromen buiten beschouwing laat die toch in aanmerking kunnen komen voor groenestroomcertificaten, zal de Vlaamse regering bepalen welke bijkomende afvalstromen en welke verwerkingsmethodes in aanmerking komen voor het voldoen aan de certificatenverplichting, bijvoorbeeld dierlijke mest. In elk geval komt verbranding van biomassa of organisch-biologisch afval samen met restafval niet in aanmerking voor het toekennen van certificaten of om te voldoen aan de certificatenverplichting.

Op deze manier zullen de meest ecologisch verantwoorde methodes voor de energievalorisatie van organisch materiaal worden bevorderd.

Vraag nr. 341
van 29 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kanaal Bossuit-Kortrijk – Aanpassingswerken

In 1996 was reeds het grootste deel van het Kanaal Bossuit-Kortrijk op het Europees gabarriet gebracht van 1350 ton. Een aantal investeringen waren noodzakelijk om de bestaande sluis in Zwevegem te ontsluiten. Door deze ontsluiting zou het kanaal volledig bevaarbaar worden voor schepen van 1350 ton vanaf de Bovenschelde in Bossuit tot aan sluis nr. 19. Dit zou de bedrijvigheid langs het kanaal ten goede komen. De voltooiing van de werken werd gepland voor eind 1999. Toch blijft het knelpunt van aansluiting van het kanaal naar de Leie bestaan.

1. Zijn de werken nu volledig voltooid en hoeveel hebben ze gekost ?
2. Door de slechte ontsluiting konden in het verleden slechts driehonderdtonners de watergebonden bedrijven bereiken. Gezien de aanpassingswerken werd er een opmerkelijke toename van de bedrijvigheid langs het kanaal voorspeld.

Werd er reeds een toename vastgesteld ? En om welke grootteorde gaat het ?
3. De aansluiting van het kanaal naar de Leie blijft voor problemen zorgen.

Zijn er plannen om aanpassingswerken uit te voeren en binnen welk budget en welke termijn ?

Antwoord

1. Totale kostprijs van de nieuwe sluis in Zwevegem

Kostprijs : Zwevegem – vlak tussen sluis 6 en sluis 8 (de opgegeven data zijn de aanbestedingsdata)

- Herbouwen brug in de Otegemstraat, brug "La Flandre"
 1980 : 79.000.000 fr.

- Herbouwen brug in de Deerlijkstraat
1984 : 89.000.000 fr.
- Bouwen nieuwe sluis Zwevegem
1986 : 273.000.000 fr.
- In dienst stellen nieuwe sluis :
 - fase I : opwaartse werken
1996 : 173.000.000 fr.
 - fase II : elektromechanische uitrusting
1997 : 80.000.000 fr.
 - fase III : eigentijdse indienststelling van de nieuwe sluis
1998 : 128.000.000 fr. (aanbestedingsbedrag)

Totaal : 828 miljoen fr. (incl. BTW)

Timing : volledige voltooiing tegen het jaareinde 2000

2. De toename van het verkeer kan slechts worden verwacht na de voltooiing van de nieuwe sluis.

Verskillende bedrijven hebben gebruikgemaakt van de geldende financieringsregeling om nieuwe kaaimuren te bouwen. Twee kaaimuren zijn in aanbouw, een derde werd toegewezen en een vierde werd recentelijk aangevraagd. Door de bouw van deze kaaimuren nemen deze bedrijven de verplichting op zich om transport via de waterweg te realiseren.

3. De aansluiting naar de Leie is geen prioriteit, omdat zowel de ontsluiting naar de zeehaven als naar Noord-Frankrijk via de Bovenschelde gerealiseerd is voor grotere schepen.

Op langere termijn dient evenwel de mogelijkheid te worden gevrijwaard om de verbinding met de Leie te moderniseren.

Vraag nr. 342
van 29 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Aanpassing Grensleie – Overleg met Wallonië

In 1982 ondertekenden België en Frankrijk een verdrag inzake de verbetering van de Grensleie tussen Deulemont en Menen. Een aantal werken werden gepland om de Leie te verbreden en te verdiepen, om de doorvaart van schepen van 1350 ton mogelijk te maken.

Ook de bouw en de verhoging van een aantal bruggen werden vooropgesteld.

Ondertussen is de Leie de economische as tussen Gent en Rijsel geworden. In de toekomst zal het belang van deze as nog toenemen, door de nauwere samenwerking met de Rijksse metropool en de promotie van het vrachtvervoer via het water.

Het Vlaams Gewest heeft reeds inspanningen geleverd om deze aanpassingswerken uit te voeren. Echter, een stukje van de Leie ligt op Waals grondgebied en de Waalse regering vindt deze aanpassingswerken geen prioriteit. Daardoor is Komen een flessenhals en vormt het een belemmering om van de Leie een alternatief voor het wegvervoer te maken.

Wallonië zal dit verdrag ooit moeten uitvoeren en de nodige infrastructuurwerken realiseren.

1. Wat is de stand van zaken in het dossier ?
2. Heeft de Vlaamse regering reeds contacten gelegd met de Waalse regering inzake deze problematiek ?
3. Zo ja, heeft de Waalse regering zich ertoe verbonden om binnenkort met de uitvoering van het bestaande verdrag te starten ?
4. Zo neen, wanneer zal de Vlaamse regering de problematiek aankaarten ?
5. Welk initiatief neemt de Vlaamse regering indien Wallonië halsstarrig blijft weigeren om de werken uit te voeren ?

Antwoord

In het kader van het interregionaal overleg werd dit dossier reeds herhaaldelijk aangekaart op ambtelijk niveau.

Voor Wallonië wordt dit dossier niet prioritair geacht zolang de bruggen in Kortrijk en Wervik lager liggen dan de brug in Komen. De Waalse gewestregering heeft wel reeds het initiatief genomen om de nodige onteigeningen te laten uitvoeren voor de verbreding van de Leie.

In de Frans-Belgische overeenkomst van 3 februari 1982 is het herbouwen van de brug van Komen niet opgenomen. Wel is bepaald onder artikel 6.4 : "Frankrijk zorgt voor en betaalt het onderhoud van de brug te Komen".

VNF (Voies Navigables de France) heeft reeds een voorontwerp van een nieuwe brug gemaakt, doch is niet bereid ze alleen te financieren. Het overleg wordt voortgezet.

Vraag nr. 343
van 29 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Verkeerswisselaar E17/N58 Lauwe – Veiligheid

De problematiek van de veiligheid op de op- en afritten van de autosnelweg E17 ter hoogte van de N58 is in het verleden meermaals onderwerp geweest van parlementaire vragen.

De verkeersintensiteit op de afrit uit de richting van Kortrijk is sterk verminderd door de ingebruikname van de A17 in 1998. Niettemin is het probleem van verkeersonveiligheid acuut gebleven voor vrachtwagens komende van de E17, die de N58 moesten kruisen.

Begin 1999 kondigde de minister vice-president aan dat de verkeerssituatie opnieuw zou worden bestudeerd, om daarna gepaste maatregelen te nemen.

1. Is deze studie reeds beëindigd en zo ja, wat waren de resultaten ?
2. Welke conclusies zijn eruit getrokken ? En welke concrete maatregelen worden vooropgesteld ?

Antwoord

De invloed van de openstelling van de A17 in juni 1998 op de verkeersveiligheid ter hoogte van de op- en afritten op de N58 kon nog niet worden onderzocht. Een onderzoeksperiode van minimum twee jaar is noodzakelijk om een uitspraak te kunnen doen met een aanvaardbare nauwkeurigheidsgraad. De gedetailleerde ongevalenlistings van 1999 zijn nog niet beschikbaar, zodat geen enkel besluit kan worden getrokken uit de gewijzigde verkeerssituatie.

1. Door de openstelling van de A17 zijn er aanzienlijke wijzigingen in de verkeersstromen vastgesteld in de tweede helft van 1998 en in 1999. In september zullen opnieuw een aantal verkeerstellingen worden uitgevoerd en vergeleken, om na te gaan of de verkeersstromen min of meer gestabiliseerd zijn. Het is pas na stabili-

satie van de verkeersstromen dat definitieve besluiten en maatregelen kunnen worden genomen.

De hierna volgende intensiteiten per etmaal illustreren de grote wijzigingen (*pae : personen-auto eenheid – red*).

A17 vak E17 – Dottenijs

- 9.1998 : 15.770 pae
- 9.1999 : 24.711 pae, of +56,7 % t.o.v. vorig jaar

A17 vak E17 – Wevelgem

- 9.1997 : 33.843 pae
- 9.1998 : 39.865 pae, of +17,2 % t.o.v. vorig jaar (invloed A17)
- 11.1998 : 35.511 pae
- 11.1999 : 38.651 pae of +8,8 % t.o.v. vorig jaar (invloed A17)

E17 vak N58 – A17

- 3.1997 : 44.027 pae
- 3.1998 : 46.508 pae, of +5,6 % t.o.v. vorig jaar (geen invloed A17)
- 3.1999 : 46.255 pae, of – 0,6 % t.o.v. vorig jaar (invloed A17)

E17 vak Kortrijk-zuid – A17

- 3.1997 : 52.807 pae
- 3.1998 : 56.272 pae, of +6,5 % t.o.v. vorig jaar (geen invloed A17)
- 3.1999 : 65.110 pae, of +15,7 % t.o.v. vorig jaar (invloed A17)

2. Vermits het onderzoek nog niet afgerond is, zijn er nog geen conclusies getrokken.

In september zullen, samen met de verkeerstellingen op de verschillende vakken van A17 en E17, ook tellingen op het complex zelf worden uitgevoerd. Daarna zullen waarschijnlijk definitieve maatregelen kunnen worden voorgesteld.

Vraag nr. 344
van 29 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

R8 ring Kortrijk – Afwerking

De voltooiing van de ring rond Kortrijk (R8) is een belangrijk element in het mobiliteitsbeleid van de stad en de streek. Niet alleen als economische hefboom, maar ook als factor om de levenskwaliteit te verbeteren.

Reeds geruime tijd staat de voltooiing van de R8 op de politieke agenda. Echter, in het verleden werden geen middelen gereserveerd om nieuwe infrastructuurwerken aan te vatten.

Op 1 december 1998 trad het mobiliteitsplan in werking voor de stad Kortrijk. In dit plan werd de nadruk gelegd op het gebruik van de ringweg.

Het mobiliteitsplan was slechts een onderdeel van het definitieve beleidsplan, dat tegen eind 1999 zou zijn uitgewerkt.

1. Welke prioriteiten werden in het beleidsplan opgenomen ?
2. Welke acties werden gepland inzake de voltooiing van de R8 ?
3. Hoe worden die acties vertaald in de programmering van werken en budgetten van de Vlaamse regering ?

Antwoord

Het definitieve beleidsplan werd nog niet afgerond door de stad Kortrijk. Aangezien er nog geen beleidsplan opgemaakt is, kunnen er uiteraard nog geen prioriteiten worden bepaald.

Op basis van de beschikbare gegevens en de stand van zaken van het onderzoek, kan er evenwel worden verwacht dat de voltooiing van het centrale deel van de R8 aan de noordkant van Kortrijk minder prioriteit is.

Er zijn in het meerjarenprogramma van Openbare Werken op dit ogenblik geen kredieten opgenomen voor de verdere afwerking van het centrale deel van de R8 aan de noordkant van Kortrijk.

Vraag nr. 345
van 31 mei 2000
van de heer ELOI GLORIEUX

Basismobiliteit – Vlaamse Rand

Het aanbod van het openbaar vervoer in de Vlaamse Rand concentreert zich voornamelijk op het verkeer naar en van Brussel.

Wie zich met het openbaar vervoer van een randgemeente naar een buurgemeente wil begeven, is verplicht om eerst de bus naar Brussel te nemen, om vervolgens met een andere bus naar de buurgemeente te gaan. Zo is men snel anderhalf tot twee uur onderweg om een werkelijke afstand van amper een paar kilometer te overbruggen.

Een concreet voorbeeld dat model kan staan voor de hele Vlaamse Rand is het traject Hoeilaart-Tervuren : vanuit Hoeilaart de Lijnbus naar het Brusselse metrostation Hermann-Debroux, vandaar de metro tot in Merode, daar een andere metrolijn tot in Montgomery, waar ten slotte tram 44 naar Tervuren kan worden genomen. Voor alleenreizende kinderen of voor mindermobiele ouderen een haast onmogelijke opdracht.

Ook de gemeente Zaventem, toch een belangrijk arbeidscentrum voor vele Randbewoners, is met het openbaar vervoer enkel via Brussel bereikbaar. Langs de westelijke rand zou een vlotte busverbinding tussen Asse-Dilbeek-Lennik-Halle de basismobiliteit sterk vergroten en de verkeersoverlast van en naar Brussel verlichten.

1. Welke plannen bestaan er om de basismobiliteit tussen de Vlaamse randgemeenten onderling te verbeteren ? Worden door De Lijn nieuwe verbindingen tussen de randgemeenten georganiseerd ? Zo ja, welke ? Zo neen, waarom niet ?
2. Wanneer worden ze gerealiseerd ?

Antwoord

Vooreerst dient aangestipt te worden dat er reeds een aantal verbindingen bestaan tussen de gemeenten rond Brussel. Voorbeelden hiervan zijn lijn 220 Merchtem – Grimbergen – Vilvoorde – Zaventem, lijn 359 Zaventem – Roodebeek, lijn 107 Brussel – Sterrebeek – Tervuren – Leuven, lijn TO Tervuren – Overijse.

1. De Vlaamse Vervoermaatschappij heeft een plan uitgewerkt voor een volledige ringverbinding rond Brussel, waardoor verbindingen tussen de gemeenten mogelijk zijn zonder dat de verplaatsing via Brussel moet gebeuren.
2. De lijn Overijse – Tervuren – Zaventem werd door de Vlaamse Vervoermaatschappij opgenomen in de projectvoorstellen voor de basismobiliteit en de mobiliteitsconvenants (GEN-projecten) voor het jaar 2001 (*GEN : gewestelijk expresnet – red.*).

Vraag nr. 346
van 31 mei 2000
van de heer ELOI GLORIEUX

Verkeerscongestie – Vlaamse Rand

Dagelijks pendelen tienduizenden werknemers vanuit het hele land naar Brussel. De Vlaamse Rand wordt dan ook letterlijk doorsneden door doorgangswegen die hun verzadigingspunt al lang hebben bereikt. Dagelijkse files, toenemende luchtvervuiling, aanzienlijk tijdverlies en verkeersonleefbaarheid zijn hiervan het logische gevolg.

Bekende probleemwegen – maar zeker niet de enige – zijn : de Ninoofsesteenweg door Ninove, Roosdaal, Lennik en Dilbeek ; de Bergensesteenweg door Halle, Beersel en Sint-Pieters-Leeuw ; de Haachtsesteenweg door Machelen, Steenokkerzeel en Kampenhout ; de Leuvensesteenweg door Kortenberg, Nossegem en Sterrebeek ; de Brusselsesteenweg door Overijse ; de N9 door Asse en Zellik.

Vroegere ingrepen, zoals het verbreden van de toegangswegen of het aanleggen van nieuwe wegen, waren steeds geënt op het verhogen van de automobilititeit. Ze hebben de problemen niet opgelost, maar integendeel de capaciteit doen toenemen.

Er zijn dan ook maatregelen nodig om de automobilititeit naar en van de hoofdstad af te remmen en vlottere vervoersmodi in te voeren, zoals een optimalisatie van kwaliteit en frequentie van het openbaar vervoer.

Onlangs huldigde de minister vice-president op de N9 in Asse een vrije busbaan in. Deze blijkt over de korte afstand waarop ze werd aangelegd al een aanzienlijke tijds winst op te leveren.

1. Bestaan er verdere plannen voor de aanleg van vrije busbanen op de dichtgeslibde toegangswegen door de Vlaamse Rand van en naar Brussel, in het bijzonder op de hierboven genoemde probleemwegen ?

2. Welke andere initiatieven plant de minister vice-president om de verkeerscongestie veroorzaakt door de verzadigde automobilititeit in de Vlaamse Rand een halt toe te roepen ?

Antwoord

1. De Lijn heeft reeds haalbaarheidsstudies opgestart met betrekking tot de navolgende toegangswegen naar Brussel : de Ninoofsesteenweg, de Haachtsesteenweg, de Leuvensesteenweg door Kortenberg, de steenweg Overijse – Brussel, de Brusselsesteenweg in Asse.

Voortgaande op de resultaten van deze studies zullen concrete doorstromingsmaatregelen worden voorgesteld, onder meer in de vorm van vrije busbanen, aangevuld met verkeerslichtenbeïnvloeding. De eerste resultaten van deze studies worden op korte termijn ingewacht.

De knelpunten op de Bergensesteenweg worden momenteel in de mobiliteitsplannen van de betrokken gemeenten behandeld.

De Lijn heeft daarnaast meerdere concrete plannen ter verbetering van de doorstroming, maar is tevens afhankelijk van het oordeel van de betrokken wegbeheerder.

Ondanks het onbetwistbare rendement van een vrije busbaan, vereist de realisatie ervan een voorafgaande terdege uitgevoerde studie, waarbij rekening moet worden gehouden met het gegeven dat hiervoor niet zelden een rij-, afslag- of parkeerstrook moet worden opgeofferd.

2. De uitbouw van het gewestelijk expresnet (GEN) in de Vlaamse rand rond Brussel heeft tot doel de modal split positief te beïnvloeden. Enkel door een efficiënte uitbouw van snelle verbindingen in de Rand, zal het openbaar vervoer als volwaardig alternatief voor het autoverkeer kunnen fungeren.

Vraag nr. 347
van 31 mei 2000
van de heer ELOI GLORIEUX

Grote Ring Wemmel – Heraanleg

De Grote Ring op het grondgebied van Wemmel is met zo'n 150.000 voertuigen per dag een van de drukst bereden autosnelwegen van het land. Persberichten vermelden de plannen om de automobilititeit op deze overdrukke verkeersader nog te laten toenemen door de bouw van extra op- en afritten en het verhogen van het aantal rijstroken in beide richtingen van drie naar vier.

In het verleden werd meermaals aangetoond dat dergelijke maatregelen enkel nog meer autoverkeer aantrekken en bijgevolg de problemen alleen maar kortstondig verzachten die keren immers nadien op nog intensere wijze terug. Dit wordt ook erkend door een ambtenaar van de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant: "Zelfs met de werken is er niet veel krediet meer. De regering zal nieuwe maatregelen moeten nemen om de mobiliteit te verbeteren".

1. Welke werken zullen er precies worden uitgevoerd ter bevordering van de automobilititeit op de Grote Ring rond Brussel ter hoogte van Wemmel ?
2. Worden er ook andere, meer afdoende maatregelen gepland om de verkeerscongestie van en naar Brussel te verhelpen (verbetering frequentie en kwaliteit openbaar vervoer, aanleg vrije busbanen, ...) ?
3. Hoe verhoudt de kostprijs zich van de aanpassingswerken aan de Grote Ring in Wemmel ter bevordering van de automobilititeit, ten opzichte van de geplande investeringen voor de optimalisering van frequentie en kwaliteit van het openbaar vervoer ?

Antwoord

Vooraf wens ik in antwoord op de eerste twee alinea's van de vraag het volgende te stellen.

Vanaf 1995 startten de verbredings- en moderniseringswerken aan de RO, Ring rond Brussel – vak tussen Wemmel (Limburg Stirumlaan) en Zellik (Gentsesteenweg).

Deze werken zijn noodzakelijk om verschillende redenen :

- over de ganse lengte van circa 4 km (kmpt. 44 tot kmpt. 48) ontbreekt in beide richtingen een veiligheidsstrook ;

- de wegverharding, die nog dateert van voor 1960 (40 jaar oud), is reeds jarenlang aan een structurele vernieuwing toe ;
- de bovenbouw van een aantal bruggen moet worden vernieuwd of grondig hersteld ;
- twee specifieke knelpunten doen zich voor : één op de binnenring van de op- en afrit Asse in Zellik, waar het verkeer een vrij steile helling krijgt te verwerken (spoorwegbrug W3) ; een ander op de buitenring in Wemmel, waar het verkeer komende (op 2 rijstroken) van de A12 dient in te voegen op de reeds oververzadigde drie rijstroken van de Ring en eveneens een vrij steile helling krijgt te overbruggen (brug W8) ;
- op- en afritten zijn te kort (of te steil) en er ontbreekt een oprit vanaf de Brusselsesteenweg in Wemmel (brug W7) naar de buitenring (richting Groot-Bijgaarden).

Tot hiertoe werden reeds in twee fasen de volgende werken uitgevoerd.

Fase 1

Verbreding brug W1, vernieuwing bovenbouw W1 en bijbehorende wegenwerken : uitgevoerd in 1995 en 1996 (lengte ca. 750 m)

Fase 2

Verbreding tussen W2 en W3, vernieuwen bovenbouw W2 en bijbehorende wegenwerken : in uitvoering sinds 1 maart 1999 en beëindigd op 2 april 2000 (lengte ca. 750m)

Met de realisatie van deze twee fasen is het bovenvermelde knelpunt op de binnenring ondertussen opgelost.

Wat de concrete vragen betreft, kan het volgende worden meegedeeld.

1. In een volgende fase (geprogrammeerd in 2001) wordt het hierboven geschetste knelpunt op de buitenring in Wemmel aangepakt en wordt de ontbrekende oprit vanaf de Brusselsesteenweg naar de buitenring (richting Groot-Bijgaarden) aangelegd. Hierbij gaat het over een vak met een lengte van circa 2500 meter (aansluitend op de reeds gerealiseerde fasen – zie hierboven). De kostprijs voor deze fase wordt momenteel geraamd op circa 450 miljoen frank.

In een laatste fase (geprogrammeerd na 2003) wordt de binnenring verder gemoderniseerd met aanpassing van de bestaande op- en afritten. Het gaat eveneens over een vak met een lengte van circa 2500 meter, waarvan de kostprijs wordt geraamd op circa 400 miljoen frank ;

2. Op federaal niveau wordt momenteel onderhandeld over het gewestelijk expresnet (GEN), een van de belangrijkste projecten om de verkeerscongestie rond Brussel te verlichten. Onderzoek heeft uitgewezen dat het aandeel openbaar vervoer in de verplaatsingen naar Brussel binnen deze zone laag is. In een straal van 30 kilometer rond Brussel zullen daarom de frequentie en de kwaliteit van de trein- en busverbindingen aanzienlijk worden verhoogd. In de huidige voorstellen wordt uitgegaan van vier treinen per uur in de spits en twee tijdens de daluren.

Naast de versterking van het treinaanbod, plant De Lijn een aantal GEN-buslijnen. Het gaat om : Brussel-Haacht-Keerbergen, Brussel-Londerzeel, Brussel-Overijse-Waver, Brussel-Ninove, Brussel-Leuven.

Bovendien zou ook de frequentie op de bestaande streeklijnen worden verdubbeld. Op de as Brussel-Ninove start in het kader van een mobiliteitsconvenant tussen de administratie Wegen en Verkeer (AWV), de lijn en de gemeente Dilbeek in september 2000 een project waarbij snelbussen worden ingezet op de N8 en de frequentie van de bestaande lijn wordt verbeterd.

Ter ondersteuning van dit aanbod plant De Lijn per kern één kleinschalig GEN-busstation met fietsenstallingen en een beperkt aantal parkeerplaatsen. Eveneens belangrijk in dit verband is het akkoord dat op 17 december 1999 door de Vlaamse regering werd goedgekeurd betreffen-

de de integratie van de openbaarvervoertarieven in en rond Brussel. Door de uitvoering van dit akkoord zou de gebruiker op korte termijn moeten kunnen beschikken over één geïntegreerd openbaarvervoersysteem en vrij kunnen overstappen tussen de diensten van de NMBS, MIVB, De Lijn en TEC.

In samenwerking met AWV voert De Lijn momenteel een aantal studies uit over de manier waarop de doorstroming op een aantal gewestwegen kan worden verbeterd. Een eerste studie werd eind 1999 afgerond voor de N21 (Brussel-Haacht).

Tot slot wordt ook specifieke aandacht geschonken aan de zone Zaventem. In samenwerking met de NMBS, Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen), De Lijn, BIAC en de betrokken gemeenten, werd door het studie bureau Tritel in opdracht van AWV een studie uitgevoerd naar de gewenste ruimtelijke ontwikkelingen en verkeersontsluiting voor dit gebied. Openbaar vervoer en wegverkeer werden hierbij samen bekeken. Na overleg met de betrokken gemeenten omtrent de realisatie van vrije busbanen op een aantal wegen, zal De Lijn hier op korte termijn een aantal shuttles inzetten die de bedrijvenzones van Diegem en Zaventem dichterbij de treinstations van Brussel, Vilvoorde en Zaventem moeten brengen. Ook hier is het uitdrukkelijk de bedoeling toekomstige nieuwe ontwikkelingen maximaal af te stemmen op openbaar vervoer.

3. Aangezien de onderhandelingen nog lopen, ligt de definitieve vorm van het GEN-netwerk nog niet vast. In haar masterplan Brussel (april 1999) schuift De Lijn de volgende cijfers naar voor :

NMBS

Infrastructuuraanpassingen	22,76 miljard
Materieel	30,94 miljard
Totaal	53,70 miljard
De Lijn	
Infrastructuur	3,22 miljard
Materieel	1,46 miljard
Totaal	4,68 miljard
MIVB	
Extra metro-capaciteit	1,70 miljard
Communicatie	0,80 miljard
Totaal investeringen	60,54 miljard
Extra exploitatiekosten/jaar	2,11 miljard

Hierbij moet worden opgemerkt dat de investeringskosten eenmalige uitgaven zijn, terwijl de bijkomende exploitatiekosten een jaarlijks terugkerende uitgave vormen.

Vraag nr. 348
van 31 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Zwarte punten – Limburg (2)

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 274 van 25 april 2000 m.b.t. de zwarte punten in Limburg gaf de minister vice-president het totaal aantal voor de verschillende districten en voor de provincie (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 16 juni 2000, blz. 1414 – red.*). Mag ik daarom mijn vraag herhalen welke die zwarte punten in de verschillende districten zijn ?

Antwoord

Een "zwart punt" gedefinieerd door de rijkswacht is een locatie waarop zich in één jaar tijd minstens drie letselongevallen hebben voorgedaan. Uit de ervaring van de lijsten met zwarte punten is gebleken dat ongeveer de helft van de zwarte punten jaarlijks verdwijnt en vervolgens elders opduikt.

Ongeveer de helft van de zwarte punten is dus niet structureel van aard, maar toevallig.

Het Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS) beschikt over de gegevens die betrekking hebben op de ongevallen waarbij kan worden vastgesteld of een bepaald punt al dan niet een zwart punt is.

De administratie Wegen en Verkeer heeft echter een overeenkomst met het NIS waarin wordt gesteld dat de administratie deze gegevens intern kan gebruiken, doch niet verspreiden via derden.

Het staat de Vlaamse volksvertegenwoordiger nochtans vrij om, eventueel via de diensten van het Vlaams Parlement, deze gegevens bij het NIS op te vragen.

Vraag nr. 349
van 31 mei 2000
van de heer JOS DE MEYER

Gecontroleerd overstromingsgebied Kruibeke – Communicatiebeleid

Ik ontving recentelijk een "informatiepakket GOG-KBR", bestaande uit:

- een folder "Wegwijs GOG Kruibeke" (afdeling Zeeschelde) ;

- een brochure "Aanleg van een gecontroleerd overstromingsgebied in de polder van Kruikebe, Bazel en Rupelmonde" (afdeling Zeeschelde) ;
- een brochure "Gecontroleerd overstromingsgebied KBR. Naar een vrij toegankelijk natuurgebied en vergroting van de veiligheid" (afdeling Natuur) ;
- een brochure "De Schelde, een stroom natuurtalent" (afdeling Natuur).

Enige tijd geleden was er een vergadering in Kruikebe over vermeld project, georganiseerd door een gespecialiseerd communicatiebureau.

Communicatie is belangrijk.

1. Welk bureau heeft de opdracht om de communicatiestrategie van de overheid in dit project te verzorgen ?
2. Wat is de juist afgelijnde opdracht ?
3. Wat is hiervan de kostprijs ?
4. Waarom opteerde men voor deze formule met externen ?
5. Hoe ziet het communicatieplan eruit ? Timing ? Doelgroepen ?
6. Welke documenten mogen we nog van wie verwachten ?
7. Welke uitgaven zijn reeds gepubliceerd door de afdeling Zeeschelde over dit project ? Met welke verspreiding en naar wie ? Aantal exemplaren ? Kostprijs ?
8. Welke uitgaven zijn reeds gepubliceerd door de afdeling Natuur over dit project ? Met welke verspreiding en naar wie ? Aantal exemplaren ? Kostprijs ?
9. Op welke wijze verloopt de samenspraak en coördinatie over dit communicatieplan met de gemeentelijke overheid van Kruikebe ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

1. De communicatie rond het gecontroleerd overstromingsgebied Kruikebe-Bazel-Rupelmonde wordt begeleid door het communicatiebureau Eco Consult Milieucommunicatie BVBA.
2. De afgelijnde opdracht van Eco Consult Milieucommunicatie BVBA bevat de volgende onderdelen :

- het opstellen van een inventaris van de betrokken partijen, zodat een duidelijk beeld ontstaat van de bestaande kennis en meningen van alle betrokkenen en van hun communicatieve behoeften ;
- het opmaken van een coherente strategie en alle noodzakelijke deelstrategieën voor specifieke doelgroepen om de aanleg van het gecontroleerd overstromingsgebied algemeen bekend te maken, alle stappen voor de verwezenlijking van deze maatregel bekend te maken en een algemene positieve ingesteldheid te verkrijgen van zoveel mogelijk betrokkenen.

Verder moet het communicatiebureau de communicatie met alle doelgroepen in goede banen leiden en efficiënt bijsturen op grond van nieuwe of onverwachte ontwikkelingen.

Dit houdt in dat Eco Consult Milieucommunicatie BVBA continu communicatie-advies levert, de organisatie en logistieke ondersteuning op zich neemt van verschillende communicatiemomenten zoals informatievergaderingen, werkbezoeken, enzovoort ;

- de creatie, productie en distributie van verscheidene communicatieproducten, zijnde redactioneel werk voor publicaties, opmaken van mailings en informatiepakketten, het ontwerpen en laten drukken van brochures en andere ;
- het opstellen van een plan voor verhoogde redactionele aandacht.

3. Globaal wordt voor de ganse communicatiestrategie en uitvoering van de verschillende acties een budget uitgetrokken van 6,5 miljoen frank, exclusief BTW.

4. De continue communicatie rond een belangrijk project als het gecontroleerd overstromingsgebied neemt meer dan een dagtaak in beslag. Om deze reden is gekozen voor een gespecialiseerd communicatiebureau, dat ook door zijn werkzaamheden geregeld contact heeft met de pers.

Overigens is er constant overleg tussen het communicatiebureau, de afdeling Zeeschelde en de afdeling Natuur door middel van een stuurgroep die tweewekelijks bijeenkomt. De communicatie rond het gecontroleerd overstromingsgebied Kruibeke loopt dus vanuit beide afdelingen gecoördineerd.

5. Communicatieplan

Acties	Doelgroepen	Tijdstip
Informatiebrief en vouwblad	primaire doelgroepen (*)	januari 2000
Informatiepakket	primaire doelgroepen	april-mei 2000
Informatievergaderingen	MINA-raad Kruibeke landbouwers gemeenteraad Kruibeke mensen die worden onteigend voor de ganse bevolking	maart 2000 mei 2000 zomer 2000 najaar 2000 najaar 2000
Projectnieuwsbrieven	primaire doelgroepen	juni 2000 augustus 2000 oktober 2000 december 2000
Website : onderdeel website LIN	alle doelgroepen	heel het jaar
Lesbrief	scholen uit omgeving	september 2000
Bezoeken aan voorbeeldgebied	pers college burgemeester en schepenen beleids mensen	maart 2000 april 2000 najaar 2000
Bezoek aan werkgebied	primaire doelgroepen	najaar 2000
Symposium	alle doelgroepen	najaar 2000 – voorjaar 2001
Onderdeel tentoonstelling Scheldefonds, Portival	alle doelgroepen	mei 2000
Workshops	horeca, recreatiesector, milieuverenigingen, landbouw	als studies starten om invulling te geven aan het gecontroleerd overstromingsgebied bufferzone

(*) primaire doelgroepen : inwoners van Kruibeke, Bazel en Rupelmonde, lokale politiek, milieuverenigingen, pers, landbouwers, verenigingsleven en middenstand.

N.v.d.r.

MINA-raad : Milieu en Natuurraad

LIN : departement Leefmilieu en Infrastructuur

6. De afdeling Zeeschelde brengt dit jaar nog vier nieuwsbrieven uit over de vorderingen van het project. De eerste verschijnt in juni.

Verder zal een lesbrief worden opgesteld rond een gecontroleerd overstromingsgebied voor lager en secundair onderwijs uit de omgeving.

7. *Informatiefolder, 10.000 exemplaren.*

Verspreiding naar alle inwoners van Kruibeke, Bazel, Rupelmonde, het gemeentebestuur van Kruibeke, de gemeentebesturen en bibliotheken van omliggende gemeenten, de Vlaamse regering, volksvertegenwoordigers, senatoren en andere politici uit de omgeving, pers, milieuverenigingen, andere geïnteresseerden ; ongeveer 9.000 exemplaren.

Kostprijs : 472.650 frank, inclusief brief en verzending per post.

Folder Wegwijs, 8.000 exemplaren.

Verspreiding op aanvraag naar inwoners, geïnteresseerden en naar de voltallige gemeenteraad van Kruibeke, de Vlaamse regering, volksvertegenwoordigers, senatoren en andere politici uit de omgeving, pers als onderdeel van een informatiepakket ; 2000 exemplaren.

Verspreiding op informatievergaderingen, Portival, werkbezoeken, naar bibliotheken, ...

Kostprijs : 572.400 frank, inclusief verzending van pakketten (750g) per post.

Projectnieuwsbrief, 10.000 exemplaren.

Verspreiding naar alle inwoners van Kruibeke, Bazel, Rupelmonde, de voltallige gemeenteraad, de gemeentebesturen en bibliotheken van de omliggende gemeenten, de Vlaamse regering, volksvertegenwoordigers, senatoren en andere politici uit de omgeving, pers, milieuverenigingen, andere geïnteresseerden ; ongeveer 9.000 exemplaren.

Kostprijs : 274.575 frank, inclusief verspreiding huis aan huis en per post.

8. Brochure "Het gecontroleerd overstromingsgebied KBR. Naar een vrij toegankelijk natuurgebied en vergroting van de veiligheid", gedrukt op 4.500 exemplaren.

Brochure "De Schelde, een stroom natuurta-
lent", gedrukt op 50.000 exemplaren ; momenteel zijn 10.000 exemplaren bijbesteld.

Beide brochures zijn gedrukt in eigen beheer en hebben dezelfde verspreiding als onder punt 7 vermeld.

9. De voltallige gemeenteraad ontvangt de publicaties persoonlijk geadresseerd.

Het college van burgemeester en schepenen bracht op 11 april 2000 een bezoek aan een voorbeeldgebied voor natuurinvulling in Millingerwaard, Nederland.

Een voorstel voor een informatievergadering voor de gemeenteraad over de technische aspecten van het project ligt op tafel. Dit voorstel werd mondeling megedeeld aan burgemeester Denert en schriftelijk herhaald op 29 februari 2000. Burgemeester Denert is op de hoogte van de globale lijnen van het communicatieplan.

**Vraag nr. 350
van 31 mei 2000
van de heer ELOI GLORIEUX**

N9 Asse – Wegdek

Door de aanslepende onduidelijkheid inzake de aanleg van een ringweg door Asse is er onder de inwoners heel wat commotie ontstaan.

De omwoners van de N9 tussen Asse-station en Kobbegem-Langestraat vrezen terecht dat zij door een ringweg nog meer verkeer voor hun deur zullen krijgen. Het wegdek is daar in zo'n belabberde staat dat de omwonenden al een tijdje raamaffiches hebben voorgehangen met het opschrift "Wij zijn het gerammel beu".

Ondertussen is de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant bezig met de herstelling van het wegdek, althans het gedeelte van de N9 tussen Walfergem-kerk en Kobbegem-Langestraat. Daar zullen dus de raamaffiches verdwijnen. Maar op het gedeelte tussen Asse-station en Walfergem-kerk zijn de affiches niet weg, maar wel gewijzigd in "OOK wij zijn het gerammel beu".

1. Waarom werden de werkzaamheden ter verbetering van de staat van het wegdek niet doorgetrokken van Asse-station tot Kobbegem-Langestraat ?

2. Zijn er alsnog plannen om dit toch te doen, en zo ja, wanneer ?

Antwoord

1. Door een beperking van het beschikbare onderhoudsbudget kon het hele wegvak niet worden gesaneerd. De afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant heeft dan ook beslist het wegvak met de grootste oneffenheden eerst te herstellen.

Bovendien is er op het wegvak tussen Asse-station en Kobbegem-Langestraat een snelheidsbeperking van 50 km/u van toepassing, waardoor de geluidshinder minder uitgesproken is.

2. De afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant plant voor volgend jaar het overige deel uit te voeren onder de onderhoudskredieten van 2001. Bovendien kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger reeds melden dat het wegvak vanaf de Pontbeeklaan tot aan de spoorwegoverweg opgenomen is op het investeringsprogramma, met de bedoeling dit wegvak volledig heraan te leggen.

Vraag nr. 351 van 9 juni 2000 van de heer MARINO KEULEN

De Lijn – Behandelingsduur schuilmuisjesdossiers

Een van de stokpaardjes van de minister vice-president is de promotie van het openbaar vervoer. Gezien de verkeersproblemen (files, verkeersinfarcten, ...) is dit een logische beleidskeuze.

Om het openbaar vervoer, bijvoorbeeld De Lijn, doeltreffend te promoten, is het invullen van een aantal randvoorwaarden onontbeerlijk : de aanwezigheid van veilige fietspaden, fietsstallingen, schuilmuisjes bij bushaltes en dergelijke meer.

Echter, momenteel zijn de termijnen voor het plaatsen van schuilmuisjes door de diensten van De Lijn onbegrijpelijk lang.

Er zijn gemeentebesturen waarvan de dossiers al langer dan een half jaar lopen. De betrokken Lijn-medewerkers, in casu De Lijn Limburg, beweren de aanvragen niet binnen redelijke termijnen te kunnen afhandelen, aangezien dit slechts een deel is van hun werk.

1. Wat is de gemiddelde termijn (vanaf het ogenblik dat het dossier van de gemeente bij De Lijn binnenkomt tot het plaatsen van het schuilmuisje bij de halte) waarbinnen de dossiers m.b.t. het plaatsen van schuilmuisjes door de diensten van De Lijn worden afgehandeld ?

Wat is de gemiddelde duur voor Vlaanderen enerzijds, en voor de verschillende provincies anderzijds ?

2. Worden of zijn er recentelijk maatregelen genomen om de plaatsing van schuilmuisjes door De Lijn sneller te doen verlopen ?

Antwoord

1. De gemiddelde termijn waarbinnen in 1999 de dossiers voor de gesubsidieerde halteaccommodatie in Vlaanderen werden afgehandeld, bedraagt vier maanden vanaf het ogenblik dat het dossier van de gemeente bij De Lijn binnenkomt tot het plaatsen van het schuilmuisje bij de halte.

Binnen deze periode van vier maanden gebeurt het volgende.

- a) Onderzoek van de aanvragen door de Lijn, met name om een antwoord te geven op de volgende vragen.
- Zijn de bestelformulieren volledig en juist ingevuld ? Zijn de juiste haltebenamingen, rijrichtingen en haltenummers opgenomen ? Dient er verlichting, een haltebeugel, een infokast, een afvalbak te worden besteld ?
 - Is het besteldossier volledig ? Is er toelating van de wegbeheerder ? Is er een ondertekende overeenkomst ?
 - Is de keuze van het type in overeenstemming met het huidige gebruikersniveau ?
 - Wat zijn de toekomstperspectieven van deze halte ?
 - Wat zijn de prioriteiten binnen deze gemeente ?
 - Is er conformiteit met de voorschriften inzake subsidiëring ? Wanneer werd er voordien halteaccommodatie met subsidie geplaatst aan deze halte ?

- Wat zijn de inplantingsmogelijkheden en is de verkeersveiligheid gegarandeerd ?
- Welke werken dienen uitgevoerd te worden om de plaatsing van het schuilhuisje mogelijk te maken (zoals verwijderen van restanten van vroegere halteaccommodatie, stabilisatie van de ondergrond, wegemen van bestrating, aansluiting op verlichting, ...) ?

- b) Het vervolledigen van het besteldossier door De Lijn met plannen van de juiste opstelling van het schuilhuisje op schalen 1/15.000 en 1/100.
- c) Facturatie door De Lijn aan de gemeente van de tegemoetkoming van 25 %.
- d) Betaling van de tegemoetkoming door de gemeente.
- e) Plaatsing van de bestelling door De Lijn bij de leverancier zodra de gemeente haar financiële tegemoetkoming heeft betaald.
- f) De leverancier staat in voor het aanmaken, plannen, transporteren en plaatsen van het schuilhuisje, en informeert naar de toestand van de bouwplaats alvorens te leveren.

In vergelijking met de andere provincies is de afhandelingstermijn in Limburg in de eerste helft van 2000 uitgelopen ten gevolge van diverse nieuwe of gewijzigde trajecten in het kader van de mobiliteitsconvenants en van de basis-mobiliteit.

2. In de entiteit Limburg van de Vlaamse Vervoermaatschappij worden maatregelen genomen om de opgelopen achterstand op korte termijn ongedaan te maken.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 174
van 31 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Zorgsector – Stimuli

Zowel naar aanleiding van verschillende vragen in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen, als tijdens de begrotings- en beleidsbesprekingen bevestigde de minister dat de vragen om het werk in de zorgsector te verlichten terecht zijn. De minister wou daarom maatregelen nemen om deze zorgsector op te waarderen en zo aantrekkelijker te maken, aldus haar eerste verklaring hierover in het Vlaams Parlement op 28 oktober 1999. De minister gaf concrete acties aan, vermeld in mijn vraagstelling, die ze wou ondernemen voor de sector.

Nu zijn we bijna negen maanden later. Ik had de minister daarom willen vragen naar de ondernomen stappen inzake de uitvoering van de door haar geformuleerde beloften.

1. Wat deed de minister concreet om de instellingen en ziekenhuizen te betrekken bij het zoeken naar maatregelen om de zorgsector aantrekkelijker te maken ?

Wanneer deed ze dit ? Met welk resultaat ?

2. Welke stimuli gaf de minister voor een gedifferentieerd personeelsbeleid in de zorgsector ?

Wanneer deed ze dit ? Met welk resultaat ?

3. Wat deed de minister concreet voor een beter statuut en een betere verloning van het zorgpersoneel ?

Wanneer deed ze dit ? Met welk resultaat ?

4. Welke stimuli gaf de minister om het personeel actief te betrekken bij de organisatie van dienstroosters en de organisatorische werking van de voorzieningen ? Wanneer deed ze dit ? Met welk resultaat ?

5. Hoe maakt de minister meer leerlingen/studenten warm voor een zorgberoep ? Hoe deed ze dit voor gewone verzorgenden en voor hoger gekwalificeerden ? Wanneer gebeurde dit ? Met welk resultaat ?

Antwoord

Samen met collega's Anciaux en Landuyt realiseerde ik op 29 maart 2000 in naam van de Vlaamse regering een Vlaams Intersectoraal Voorakkoord voor de Socialprofitsector 2000-2005.

Dit VIA 2000-2005 heeft als doel het statuut van de werknemers die actief zijn in de Vlaamse gezondheidssector en de Vlaamse welzijnssector te optimaliseren.

De maatschappelijke achtergrond wordt gevormd door de noodzaak om de aantrekkelijkheid van het beroep te verhogen, met het oog op de instroom van voldoende gekwalificeerd personeel.

De Vlaamse regering was er zich van bewust dat een aantal begeleidende maatregelen noodzakelijk waren. Hierbij werd in de eerste plaats gedacht aan herstel van de volledige koppeling aan de index van de werkingskosten, de versterking van de omkadering en de permanente vorming.

Daarom zijn de Vlaamse regering en de representatieve werknemers- en werkgeversorganisaties die het akkoord hebben ondertekend, overeengekomen om in gezamenlijk overleg en binnen de vastgestelde budgettaire ruimte, alsook binnen de vooropgestelde timing, een aantal maatregelen te concretiseren waarmee volgende doelstellingen kunnen worden bereikt :

- de harmonisatie van de lonen en de afschaffing van de carensdag (3.175 milj. fr.) ;
- kwaliteit van het leven : de combinatie van gezin en werk optimaliseren door middel van de invoering van een zorg- en loopbaankrediet (300 milj. fr.) en door het stimuleren van de permanente vorming (100 milj. fr.) ;
- de aantrekkelijkheid van het beroep voor vijftigplussers verhogen door het invoeren van landingsbanen (446 milj. fr.) ;
- de zware beroepen binnen de continudiensten draaglijker maken door het invoeren van een arbeidsduurvermindering (486 milj. fr.) ;
- aanvullende vakantiedagen (375 milj. fr.) ;
- regularisatie Derde Arbeidscircuit (DAC) en Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid (PBW) (1.900 milj. fr.) ;
- begeleidende maatregelen (300 milj. fr.) ;
- jobcreatie (1.500 milj. fr.).

Volgende welzijns- en gezondheidssectoren zijn hierbij betrokken : maatschappelijk opbouwwerk, algemeen welzijnswerk, gezinszorg (privaat en openbaar), centra voor ontwikkelingsstoornissen,

centra voor integrale gezinszorg, rust- en verzorgingstehuizen en rustoorden, bijzondere jeugdzorg, integratiecentra, kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen (privaat en openbaar), diensten voor private gezinsplaatsing, centra voor kindzorg en gezinsondersteuning, vertrouwenscentra kindermishandeling, ambulante en residentiële voorzieningen uit de gehandicaptenzorg, geestelijke gezondheidszorg, beschutte werkplaatsen, revalidatiecentra.

De sociale partners hebben er zich toe verbonden om, met betrekking tot de verschillende punten van dit socialprofitakkoord, collectieve arbeidsovereenkomsten (CAO) af te sluiten en de ontwerp-CAO's aan de Vlaamse regering ter goedkeuring voor te leggen.

4. Binnen de perken van de desbetreffende regeling maken de organisatie van de dienstroosters en de organisatorische werking van de voorzieningen voorwerp uit van overleg tussen werkgevers en werknemers.

Het VIA 2000-2005 heeft hierop zeker een gunstige invloed. Zo zal immers de betere omkadering uiteraard een invloed hebben op de organisatie van de dienstroosters.

5. Het Vlaams Intersectoraal Voorakkoord voor de Socialprofitsector 2000-2005 is in zijn geheel stimulerend voor leerlingen/studenten om te kiezen voor zorgberoepen, en dit zowel voor gewone verzorgenden als voor hoger gekwalificeerden.

De "promotie van het beroep van verzorgende" werd door mij tevens als thema voor de projecten in de thuiszorg geselecteerd. Ik ontving reeds drie aanvragen voor dergelijke projecten.

**Vraag nr. 179
van 6 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Regionaal eerstelijns-overleg – Opzet

Naar aanleiding van de bespreking van het rapport-Peers werd federaal minister van Volksgezondheid Magda Aelvoet gevraagd zich uit te spreken over het Vlaams initiatief waarbij de administratie in overleg met de huisartsen naar verluidt werkt aan een "regionaal eerstelijns-overleg", afgekort RELO.

1. Klopt het dat er wordt gewerkt aan een initiatief terzake ?
2. Wat is de verhouding van het RELO tot de SIT's (samenwerkingsinitiatieven in de thuiszorg), palliatieve netwerken en de LOGO's (lokaal gezondheidsoverleg) ?
3. Op het federaal niveau spreekt minister Aelvoet over welzijnsregio's met diensten voor de eerstelijnszorg.

Hoe zullen de RELO's zich verhouden tot die federale initiatieven ?
4. Wordt er overleg gepleegd tussen de minister en haar federale collega van Volksgezondheid ?

Antwoord

1. Het RELO-initiatief is een denkpiste die ontstaan is binnen de VZW VELO (Vlaams Eerstelijns-overleg) naar aanleiding van een discussie binnen deze VZW over een doelmatig gebruik en de integratie van de bestaande structuren (huisartsenkringen, SIT's, LOGO's, palliatieve netwerken, ...). De discussie en het concept zijn momenteel nog niet afgerond.

Het betreft dus geen "Vlaams" initiatief in de zin van "een initiatief van de Vlaamse Gemeenschap".

De VZW VELO heeft hierover reeds contacten gehad met zowel het kabinet van minister Aelvoet als mijn kabinet.

2. Voor alle duidelijkheid wens ik nogmaals te benadrukken dat RELO een VELO-concept of -denkpiste is die een integratie beoogt van de bestaande structuren.

In dit VELO-concept zouden de SIT's, de palliatieve netwerken en de LOGO's dus worden geïntegreerd in de RELO en op elkaar worden afgestemd, zonder afbreuk te doen aan de specificiteit van elk niveau.

3. Ik ben niet op de hoogte van deze uitspraak. Het is echter duidelijk dat Welzijn een Vlaamse bevoegdheid is en dat de federale minister geen initiatieven dient te nemen met betrekking tot welzijnsregio's.

Het RELO-concept is momenteel enkel aan de orde binnen de VZW VELO, en ik wens mij pas

over deze denkpiste uit te spreken indien mij een definitief concept wordt bezorgd. De VZW VELO meent hierover klaar te zullen zijn rond september 2000.

Het is dus in ieder geval nog te vroeg om nu reeds uitspraken te doen over hoe de RELO's zich zouden verhouden tot federale initiatieven.

Zowel op Vlaams als op federaal niveau wordt momenteel nagedacht over een globaal concept. Ook het "werkveld" zelf denkt hierover na. Het VELO-initiatief wordt wat mij betreft in dit kader geplaatst, en zal zeker zijn plaats krijgen in het overleg en de discussies die hierover nog zullen worden gevoerd.

4. Er is geregeld overleg met mijn federale collega. De organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg komt daar aan bod.

(Bijlage : VELO-uiteenzetting van 22 juni 2000 in verband met RELO. Deze bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 182 van 9 juni 2000 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Verbrandingsoven Neder-over-Heembeek – Afvaltransport (2)

In mijn schriftelijke vraag nr. 85 van 26 januari 2000 vroeg ik de minister naar een reactie op de berichten als zouden de uiterst toxische assen van de Brusselse afvalverbrandingsoven per binnenschip worden getransporteerd zonder dat de schepen worden afgedekt.

Uit het antwoord van de minister bleek dat maatregelen in de eerste plaats door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest dienen te worden genomen. De minister beloofde overigens dat ze mijn vraag aan haar Brusselse collega Didier Gosuin zou overbrengen en hem tevens zou wijzen op haar bezorgdheid terzake (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 809 – red.*).

1. Heeft de minister van haar collega al enige reactie ontvangen ?
2. Werden er door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest al concrete toezeggingen gedaan inzake de manier waarop het afval wordt getransporteerd ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

1. Ik heb de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger en mijn bezorgdheid aan mijn Brusselse collega Didier Gosuin op 9 maart 2000 kenbaar gemaakt. Tot op heden mocht ik op mijn schrijven nog geen reactie ontvangen.

Ondertussen verstuurde ik dienaangaande ook een herinneringsbrief.

2. Mijn administratie bevroeg over dit dossier ook de inspectiediensten van het Brussels Instituut voor Milieubeheer.

Daaruit blijkt dat in de milieuvergunning van de verbrandingsoven van Neder-over-Heembeek momenteel geen specifieke voorwaarden opgelegd zijn die bepalen dat de schepen die de assen vervoeren, afgedekt moeten zijn. Een wijziging van de vergunningsvoorwaarden die het afdekken van de schepen oplegt, zou volgens de behandelende inspecteur momenteel lopende zijn.

(Antwoord Vera Dua : blz. 211 – red.)

Vraag nr. 183 van 9 juni 2000 van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Beleidsopties kinderopvang – Standpunt Kind en Gezin

Via de pers verneem ik dat bij de voorstelling van het Jaarverslag 1999 van Kind en Gezin de vertegenwoordigers van deze organisatie hun twijfels hebben geuit bij de haalbaarheid van de regeringsbeslissing om bijkomende opvangplaatsen te creëren in de particuliere sector.

1. Is het aanvaardbaar dat een Vlaamse openbare instelling haar twijfels uit bij de beslissing van de regering om bij prioriteit in de particuliere sector kinderopvangplaatsen te creëren ?
2. Hypothekeert Kind en Gezin op die manier niet van bij de aanvang de beleids optie van de politieke overheid om aan de private sector stimuli te geven en aldus groeikansen te bieden ?

Het is immers Kind en Gezin dat voor de Vlaamse overheid grotendeels uitvoering moet geven aan dit stimuleringsbeleid.

3. Kind en Gezin staat in het Vlaamse overheids-landschap bekend voor zijn degelijke strategische-planningsaanpak. Het is een geplogenheid binnen de Vlaamse overheid dat, zodra de politieke overheid haar beleids opties heeft bepaald, de Vlaamse administratie strategische plannen uittekent om deze beleidsbeslissingen doelmatig uit te voeren.

Is Kind en Gezin op dit ogenblik reeds gestart met het opstellen van een dergelijk strategisch plan ter realisatie van het beleidsplan kinderopvang van de minister ? Zo ja, wat is de planning hieromtrent en kan het Vlaams Parlement en met name de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen hiervan inzage krijgen ?

Antwoord

Naar aanleiding van de voorstelling van het Jaarverslag over de activiteiten van 1999, heeft Kind en Gezin een aantal thema's onder de aandacht van de pers gebracht. Eén daarvan was de kinderopvang.

Meer concreet werd naar aanleiding van een recente studie, waarvan de eerste resultaten nu voorliggen, gemeld dat het gebruik van de kinderopvang drastisch toeneemt en dat tegelijk de beschikbaarheid hiervoor van grootouders betekenisvol afneemt. Vanuit deze dubbele vaststelling heeft Kind en Gezin naar voor geschoven dat het creëren van tienduizend bijkomende opvangplaatsen over een periode van vier jaar, de doelstelling die de regering heeft uitgezet, misschien niet zal volstaan om vraag en aanbod in de sector in evenwicht te houden.

In deze context is aangegeven dat de uitdaging om tienduizend plaatsen en misschien wel meer te realiseren met een maximaal aandeel van de particuliere sector daarin, geen vanzelfsprekend gegeven is. Het is immers zo dat het aantal particuliere opvanggezinnen de laatste jaren stelselmatig afneemt. Het is vooral een specifieke groep van particuliere opvanginstellingen, met een capaciteit van zeven of acht tot een goede twintig plaatsen, die voor de stijging van het particuliere aanbod instaat.

1. Bovenstaande opmerkingen doen geen afbreuk aan de beslissing van de regering om, en ik ci-

teer het beleidsplan, de uitbreidingsoperatie te dragen door een maximale stimulering van het particuliere aanbod.

Het aangeven van mogelijke knelpunten daarbij door de openbare instelling die inderdaad belast is met het uitvoeren van het beleid met betrekking tot de kinderopvang, is mijns inziens aangewezen, omdat dat de mogelijkheid creëert op een gevatte en consistente manier de meest efficiënte uitvoering van de door de regering uitgestippelde beleidsaanpak vorm te geven.

2. Het lijkt mij dan ook niet zo dat Kind en Gezin van bij de aanvang de optie om de private sector stimuli te geven en groeikansen te bieden, hypothekeert. Ik stel integendeel vast dat Kind en Gezin in het actualiseren van haar strategisch plan "kinderopvang" uitgaat van de opties die zijn verwoord in het beleidsplan van de Vlaamse regering. Het stimuleren van de particuliere sector en het installeren van een wervende campagne in dit verband, zijn daarin een centraal aandachtspunt.

Als ik vaststel dat een eerste aanpassing van het strategisch plan "kinderopvang" conform de bepalingen van het beleidsplan van de regering wellicht nog voor de zomer door de raad van bestuur van Kind en Gezin wordt goedgekeurd, durf ik besluiten dat de wil om uitvoering te geven aan het door de regering uitgestippelde beleid aanwezig is.

3. Als het strategisch plan van Kind en Gezin met betrekking tot de kinderopvang is gefinaliseerd – het spreekt vanzelf dat ik bij de opbouw ervan overleg heb met Kind en Gezin en waak over de cruciale beleidsopties die worden genomen – zal ik het document ter kennisgeving voorleggen aan het Vlaams Parlement en met name aan de leden van de Commissie Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen.

Ik vermeld in deze context tot slot dat het strategisch plan niet enkel projecten bevat met betrekking tot de kwantitatieve groei van de kinderopvangsector ; ook kwalitatief, organisatorisch-structureel en beleidsondersteunend worden heel wat concrete projecten gepland.

Vraag nr. 186
van 9 juni 2000
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Pluspunt – Evaluatie

Tijdens de vorige legislatuur werd binnen de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen "Pluspunt" opgericht, een gegevens- en adviesbank voor vrouwen met bestuurstalent, ter ondersteuning van de quotadecreten.

Aan de oprichting van Pluspunt ging anderhalf jaar voorbereiding vooraf. Er werd een HRM-studie (human resources management) uitgevoerd, een onderzoek naar de haalbaarheid verricht en een softwarepakket aangekocht.

Vandaag is Pluspunt ongeveer een jaar operationeel.

1. Voor hoeveel en voor welke mandaten in advies- en beheersorganen heeft Pluspunt tot nogtoe bemiddeld ?
2. Over hoeveel kandidaturen van vrouwen beschikt Pluspunt vandaag ?
3. Welke advies- en/of beheersorganen hebben reeds een beroep gedaan op Pluspunt ?

Antwoord

1. Pluspunt heeft bemiddeld voor :
 - de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) : zes leden van de raad van beheer ;
 - de Milieu- en Natuurraad (MINA-raad) : advies bij het opstellen van genderneutrale profielen ;
 - de Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie : vijf leden voor de Examencommissie.
2. Pluspunt beschikt over de kandidaturen van 253 vrouwen.
3. Pluspunt vervult enerzijds een selectie- en bemiddelingsfunctie en anderzijds een adviesfunctie voor de adviesraden :
 - selectie en bemiddeling : Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, MINA-raad, Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie ;
 - advies : Pluspunt kreeg, vooral vanaf het najaar 1999, vragen van adviesraden, Vlaamse openbare instellingen (VOI), ambtenaren en kabinetsleden, soms schriftelijk maar meest-

al telefonisch. Hierbij zaten een aantal informele vragen over Pluspunt. De meeste vragen handelden echter over de toepassing en de interpretatie van het decreet.

Vraag nr. 187
van 9 juni 2000
van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Oost-Vlaams Meerlingenregister – Overheidssteun

Sinds juli 1964 worden de nageboorten van alle meerlingen geboren in de provincie Oost-Vlaanderen systematisch onderzocht om het type van tweeling te bepalen. Door het onderzoek van de placenta kunnen ook de eeneiige tweelingen worden onderverdeeld naargelang de dag na de bevruchting waarop het eitje splitste (tussen de eerste en de twaalfde dag). Eens de nageboorte verloren, kan deze indeling op deze basis nooit meer plaatsvinden.

Hierdoor is het Oost-Vlaams Meerlingenregister uniek in de wereld. Sedert 1989 werken, op enkele uitzonderingen na, alle kraamklinieken van Oost-Vlaanderen mee aan dit register. In de vakliteratuur is dit register bekend onder de naam "East Flanders Prospective Twin Survey" (EFPTS). Het is ontstaan en werkt steeds onder de bescherming van de Vlaamse Vereniging voor Obstetrie en Gynaecologie en de Wetenschappelijke Vereniging der Vlaamse Huisartsen.

Dit register is door zijn unieke karakter een uithangbord voor Vlaanderen in dit vakgebied.

Tot 1989 was de Rijksuniversiteit Gent (RUG) de voornaamste financier van dit register. Sindsdien werd dit "overgenomen" door de Katholieke Universiteit Leuven (KU Leuven). In 1996 werd de VZW Twins opgericht, met als belangrijkste doelstelling het veiligstellen van dit Meerlingenregister. De VZW is er medefinancier van, maar kampt ook met financiële moeilijkheden.

Recentelijk besliste de KU Leuven haar financiering stop te zetten en werden er contacten gelegd met de Universiteit van Maastricht om het register over te nemen. Dit zou heel spijtig zijn, omdat op die manier het resultaat van 36 jaar nauwgezet onderzoek bij gebrek aan financiële ondersteuning uit Vlaamse handen wordt gegeven.

1. Kent de minister dit unieke Meerlingenregister en de onschatbare waarde ervan als basis voor diverse onderzoeken en statistieken ?

2. Heeft zij vanuit haar bevoegdheid als minister van Gezondheid, eventueel in overleg met haar collega-ministers, reeds onderzocht hoe dit Oost-Vlaams Meerlingenregister vanuit de Vlaamse overheid (voor meerdere jaren) kan worden gesteund, zodat zijn Vlaamse toekomst niet verder wordt bedreigd ?

Antwoord

Het Oost-Vlaams Meerlingenregister werd in 1964 opgericht door professor Derom, gynaecoloog aan de Universiteit van Gent.

De doelstelling van de Oost-Vlaamse meerlingenstudie is viervoudig :

- de bepaling van de zygotie, namelijk welk type tweeling is het, ééneiig of twee-eiig ;
- de bepaling, bij de ééneiige tweelingen, van het tijdstip van de splitsing van de bevruchte eicel ;
- epidemiologische gegevens verzamelen, met andere woorden : het opvolgen van de evolutie in de tijd van het aantal meerlingen ;
- wetenschappelijk onderzoek verrichten met betrekking tot meerlingen.

Om waardevol wetenschappelijk onderzoek te kunnen doen rond meerlingen zijn vier basisvoorwaarden noodzakelijk :

- de placenta('s) moet(en) bij de geboorte worden onderzocht om het tijdstip van de splitsing van de bevruchte eicel te bepalen. Hiervoor gaan twee deeltijds verpleegkundigen de placenta's ophalen bij de Oost-Vlaamse ziekenhuizen ;
- het type meerling moet duidelijk worden bepaald, ééneiig of twee-eiig. Dit zou nergens anders ter wereld gebeuren ;
- de meerlingen moeten uit een welomschreven populatie afkomstig zijn. Zo goed als alle kraamklinieken van de provincie Oost-Vlaanderen werken hieraan mee ;
- grote aantallen zijn wenselijk voor het opsporen van zeldzame aandoeningen ; het Oost-Vlaams Meerlingenregister is een van de grootste meerlingenregisters ter wereld.

Eind 1999 telde het register 5.600 tweelingen, 202 drielingen en 27 meerlingen.

Het Oost-Vlaams Meerlingenregister voldoet aan deze vier voorwaarden.

Door de snelle vooruitgang van de moleculaire biologie krijgen de onderzoekers een steeds beter inzicht in de mechanismen van de erfelijkheid. Maar vele vragen blijven nog onbeantwoord :

- wat is de verhouding tussen de erfelijke aanleg en de omgevingsinvloeden ;
- in welke mate is iets aangeboren of aangeleerd, hoe groot is de invloed van de omgeving ?

Voor dit wetenschappelijk onderzoek moet men ook een beroep kunnen doen op meerlingen, in verschillende leeftijdscategorieën, die willen meewerken aan de opgezette onderzoeken. Dit kan enkel door het onderhouden van goede contacten met de geregistreerde meerlingen.

Vanuit onder meer de bekommernis om het onderzoek bij tweelingen en andere meerlingen te promoten, is de VZW Twins door een aantal professoren, meerlingen en hun familie opgericht.

De VZW heeft als hoofddoel het Meerlingenregister veilig te stellen, zowel wat continuïteit van werking, als wat privacy betreft. De VZW profileert zich als een fonds ter ondersteuning van het wetenschappelijk onderzoek bij en voor meerlingen, maar heeft ook nog andere activiteiten. De VZW geeft informatie aan ouders over zwangerschap, geboorte, opvoeding, schoolproblematiek en andere problemen specifiek voor meerlingen. Via infoavonden, de Twintelefoon en het zesmaandelijks Twininfoblad worden alle geregistreerde meerlingen (en hun familie) op de hoogte gehouden van lopende studies, resultaten van wetenschappelijke projecten, algemene informatie, en bewust gemaakt van het belang om deel te nemen aan onderzoeksopdrachten.

Sinds 1996 is er ook een vrijwilligerswerking opgestart door ouders van meerlingen. Zij helpt en verwijst door naar de VZW.

De activiteiten van het Oost-Vlaams Meerlingenregister worden, wat het placentaonderzoek betreft, uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis van Gent.

Maar sinds een tiental jaren is de hoofdzetel van het Oost-Vlaams Meerlingenregister gevestigd in

het Centrum voor Menselijke Erfelijkheid aan de Katholieke Universiteit Leuven. Van hieruit wordt de werking van het Oost-Vlaams Meerlingenregister gefinancierd en worden de gegevens verzameld in een databank. Dit gebeurt onder leiding van professor Vlietinck, geneticus en verbonden aan het Centrum voor Menselijke Erfelijkheid van Leuven.

Onlangs werd aan professor Vlietinck een leerstoel aangeboden aan de Universiteit van Maastricht, en blijkbaar heeft dit voor enige ongerustheid gezorgd wat het voortbestaan van het register betreft.

Professor Fryns, diensthoofd van het Centrum voor Menselijke Erfelijkheid van Leuven, heeft mij echter bevestigd dat het zijn uitdrukkelijke intentie is om dit unieke register verder vanuit het Centrum te ondersteunen, ondanks de steeds grotere inspanningen op het vlak van financiering.

De werkingskosten van het Oost-Vlaams Meerlingenregister worden gevormd door het loon en de werkingskosten van de twee deeltijds verpleegkundigen, een secretariaatsfunctie (invoeren in databank), het onderhoud van de databank, de informatiebrochures, ...

Tot nu toe werd door de Vlaamse overheid hiervoor geen aparte subsidiëring uitgetrokken.

In principe past de werking van dit register in het geheel van de opdrachten van de Centra voor Menselijke Erfelijkheid. Jaarlijks geeft de Vlaamse overheid 74 miljoen frank subsidies aan de vier Vlaamse erkende Centra voor Menselijke Erfelijkheid (Brussel, Gent, Antwerpen, Leuven).

Het valt natuurlijk niet te ontkennen dat het genetisch onderzoek de laatste jaren een steile vlucht heeft gekend en door de hoogtechnische apparatuur en onderzoeksmethoden inderdaad zeer duur is.

Beslissen om bijkomende subsidies toe te kennen aan één onderdeel binnen het geheel van het erfelijkheidsonderzoek, kan echter maar gebeuren na verder overleg en afspraken tussen de Centra voor Menselijke Erfelijkheid en het Oost-Vlaams Meerlingenregister.

Vraag nr. 195
van 20 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Gezondheidsbeleid – Federale initiatieven

Enige tijd geleden vernam ik via de pers dat de federale minister van Volksgezondheid Magda Aelvoet het geheel van de kwaliteitsbewaking in de gezondheidszorg wil onderbrengen in één federaal instituut. De federale minister ziet de volgende opdrachten voor het nieuw op te richten instituut : evaluatie van de medische praktijk en nieuwe technologieën, de accrediteringsproblematiek, feedback geven aan de verschillende zorgniveaus en advies verlenen aan de bevoegde ministers om de kwaliteit binnen de gezondheidszorg te verhogen.

Ongetwijfeld begeeft de federale minister zich hierdoor op het terrein van de bevoegdheden van de gemeenschappen. De gemeenschappen zijn immers bevoegd inzake het gezondheidsbeleid en om een systeem van integrale kwaliteitszorg op te zetten. De Vlaamse Gemeenschap heeft onder meer in het decreet van 25 februari 1997 de integrale kwaliteitszorg in de verzorgingsvoorzieningen geregeld. Overigens had minister Mieke Vogels aangekondigd dat zij dit laatste wilde stroomlijnen met het kwaliteitsdecreet dat in de welzijnssector van toepassing is.

Ook de federale minister van Sociale Zaken, Frank Vandenbroucke, begeeft zich op het terrein van de bevoegdheden van de gemeenschappen in zijn streven om een gezondheidsbeleid te voeren in plaats van een ziekteverzekeringsbeleid, waarbij hij "gezondheidsdoelen" wil vooropstellen.

1. Wordt de minister geïnformeerd over of betrokken bij voornoemde federale initiatieven ?
2. Welke initiatieven heeft zij genomen of zal ze nog nemen om te beletten dat de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap inzake gezondheidsbeleid en kwaliteitszorg worden uitgehold door federale initiatieven ?
3. Welke stappen heeft de minister al ondernomen om de decreten inzake de kwaliteitszorg voor de gezondheids- en de welzijnssector tot één decreet te maken ?

Antwoord

1. Met mijn federale collega's wordt geregeld overleg gepleegd.

Tot nu toe werd het vermelde voornemen van de federale minister van Volksgezondheid op deze vergaderingen nog niet geagendeerd. Dit lijkt mij ook voorbarig. Ik heb immers begrepen dat deze plannen eerst nog uitklaring vergen.

2. Deze regering gaat uit van de eigen bevoegdheden. Ze wil die ook maximaal invullen.

Dit wil zeggen dat binnen de huidige bevoegdheidsverdeling de Vlaamse regering verder gestalte zal geven aan een kwaliteitsbeleid van de verzorgingsvoorzieningen.

3. Het harmoniseren van de decreten inzake de kwaliteitszorg voor de gezondheids- en de welzijnssector is een beleidsdoelstelling voor deze legislatuur.

Ter voorbereiding hiervan zijn besprekingen gestart tussen mijn kabinet, de administratie Gezondheidszorg, de administratie Welzijn en de betrokken Vlaamse openbare instellingen. Deze gesprekken verlopen in een constructieve sfeer.

Vraag nr. 196 van 23 juni 2000 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Dementie – Beleid

Dementie is helaas nog steeds een probleem waar de medische wetenschap vrij machteloos tegenover staat en waarbij kans op genezing uitgesloten is. De manier waarop de maatschappij omgaat met dementen kan wel worden verbeterd.

De minister heeft een convenant afgesloten met een aantal centra die gespecialiseerd zijn in deze problematiek.

1. Wat zijn de concrete doelstellingen van dit convenant ?

Op welke wijze dienen de doelstellingen te worden verwezenlijkt en is er een streefdatum gesteld ?

Wat zijn de prioriteiten ?

Wat is het totaalbudget op jaarbasis ?

2. Dementie dreigt een almaar groter probleem te worden door de toenemende vergrijzing. Het is dan ook belangrijk bijzondere aandacht te besteden aan dit probleem. Het is noodzakelijk deze overeenkomst uit te breiden.

Wanneer gebeurt dit en welke centra worden hierbij betrokken ?

3. Welke andere initiatieven heeft de minister reeds genomen inzake de problematiek van de dementie ?

Antwoord

1. Vanuit terreinverkennd literatuuronderzoek en vanuit toetsingen bij diverse instanties en personen betrokken bij de thuiszorg voor dementerende personen, werden een aantal noden vastgesteld, namelijk de nood aan coördinatie en afstemming van de zorg, de nood aan ondersteuning van de familie (informatief, emotioneel en relationeel), de nood aan toezicht en continuïteit, de nood aan aangepaste vorming van de mantelzorgers, de vrijwilligers en de professionele zorgverleners, het toenemend isolement van de dementerende persoon en zijn mantelzorgers, en de negatieve impact van een eenzijdige beeldvorming omtrent dementie.

In 1997 werd door drie Vlaamse organisaties elk afzonderlijk een initiatief opgestart om tegevoet te komen aan een steeds toenemende nood aan ondersteuning van de dementerende persoon en zijn omgeving. Los van elkaar dienden deze drie Vlaamse initiatiefnemers voor het thema "dementie" een aanvraag in tot het verkrijgen van een niet-gereguleerde subsidie. Wegens de sterke gelijkenissen tussen de drie projecten werden zij door de administratie en het kabinet met elkaar in contact gebracht. Later reageerden nog twee initiatiefnemers die met een geëigende werking dezelfde doelstelling probeerden te bereiken.

In afwachting van een structurele verankering werd een convenant tussen de vijf expertisecentra en de Vlaamse Gemeenschap afgesloten, dat in werking treedt op 1 april 2000 en loopt tot 31 maart 2003.

Als bijlage I aan dit convenant is het beleidsplan gehecht, waarin de missie en de doelstellingen van het samenwerkingsverband, evenals de met het samenwerkingsverband beoogde resultaten opgegeven zijn. De belangrijkste doelstellingen omschreven in dit convenant zijn informatieverstrekking, adviesverstrekking en ondersteuning, sensibilisering, vorming en deskundigheidsbevordering, concept- en methodiekontwikkeling en studie, registratie en signaalfunctie.

Dit beleidsplan wordt geconcretiseerd in een actieplan opgemaakt door elk lid van het sa-

menwerkingsverband, dat het beleidsplan concretiseert, rekening houdende met de specifieke individuele en regionale situatie van het lid. De respectieve actieplannen werden reeds door mijn administratie goedgekeurd en maken vanaf 1 juli 2000 een integrerend deel uit van het convenant.

De expertisecentra leggen jaarlijks de uniforme registratiegegevens die vereist zijn om de acties te meten, over aan de administratie.

Onder voorbehoud van de goedkeuring van de jaarlijkse daarvoor bestemde begrotingskredieten door het Vlaams Parlement, verbindt de Vlaamse Gemeenschap zich tot betaling aan elk lid van het samenwerkingsverband :

- van een subsidie van 2.000.000 frank (49.578,70 euro) voor de periode van 1 april 2000 tot 31 december 2000 ;
- van een jaarlijkse subsidie van 2.000.000 frank (49.578,70 euro) voor de jaren 2001 en 2002 ;
- van een subsidie van 500.000 frank (12.394,68 euro) voor de periode van 1 januari 2003 tot 31 maart 2003.

2. In afwachting van een concrete structurele verankering en met het oog op de verdergaande financiële ondersteuning van de initiatiefnemers heb ik beslist dit dynamisch samenwerkingsverband verdergaand te ondersteunen en kansen te geven tot uitbreiding, zodat een geografische spreiding en dus bereikbaarheid/beschikbaarheid van deze ondersteuningsvorm op termijn kan worden gerealiseerd. De Vlaamse Gemeenschap en het functionele samenwerkingsverband tussen vijf expertisecentra op het gebied van de ondersteuning van acties inzake de zorg voor dementerende personen en hun omgeving, sloten op 29 maart 2000 een convenant af voor een duur van drie jaar. Dit geeft mijn administratie (Welzijn en Gezondheidszorg) de kans om de ontwikkelingen binnen deze expertisecentra van naderbij op te volgen en samen met de koepelorganisaties te zoeken naar een structurele verankering.

In dit convenant wordt bepaald dat, binnen de perken van de begrotingskredieten, het aantal leden van het samenwerkingsverband kan worden uitgebreid tot maximaal negen.

Het maximaal aantal leden per provincie wordt als volgt bepaald :

- provincie Antwerpen : 2 ;
- provincie Limburg : 1 ;
- provincie Oost-Vlaanderen : 2 ;
- provincie West-Vlaanderen : 2 ;
- provincie Vlaams-Brabant en Brussel-Hoofdstad : 2.

Het gemotiveerde verzoek om als nieuw lid tot het samenwerkingsverband toe te treden, dient per aangetekende brief aan de administratie te worden gericht. De toetreding gebeurt met instemming van de minister, die vooraf het advies van de leden van het samenwerkingsverband en van de administratie inwint. De criteria die worden gehanteerd om te beslissen over de toetreding van een nieuw lid hebben minstens betrekking op :

- de regionale spreiding ;
- de aantoonbare kennis en ervaringsdeskundigheid op het vlak van de ondersteuning van acties inzake de zorg voor dementerende personen en hun omgeving ;
- een door de administratie goedgekeurd actieplan.

Op dinsdag 20 juni 2000 hebben de vertegenwoordigers van mijn administratie met de leden van het samenwerkingsverband en de vertegenwoordigers van de koepels overleg gepleegd in verband met de te hanteren objectieve criteria die zullen worden aangewend om eventueel nieuwe expertisecentra op te nemen in het convenant. Het toetreden van nieuwe leden zal afhankelijk zijn van de mogelijkheden die de goedgekeurde begroting zal bieden. Zodra hierover duidelijkheid is, zal de administratie via de koepels een algemene oproep doen voor kandidaatsstelling.

3. Inzake de problematiek van dementie heb ik op dit ogenblik nog geen bijkomende initiatieven gepland. Door een werkgroep binnen mijn administratie (Welzijn en Gezondheidszorg) zal worden onderzocht welke initiatieven eventueel in de toekomst zouden kunnen worden gestimuleerd en/of ondersteund.

**Vraag nr. 198
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesraden – Quotaberekening

De minister verspreidde onder de leden van de Vlaamse regering een document waarin staat dat voor de concrete berekening van de eenderde-tweederdequota in het kader van de beheers- en adviesorganen, de normale rekenkundige afrondingswijze wordt gebruikt.

Quota worden normaal ingevoerd om een minimale aanwezigheid van een groep te garanderen en staan dus symbool voor een bestaande ongelijkheid. Het lijkt dan ook niet zinvol de quota naar beneden af te ronden.

Hoe kwam de minister ertoe de aanbeveling te doen om de quota op minimalistische wijze te interpreteren ?

Antwoord

Tijdens de vergadering van de Vlaamse regering van 29 oktober 1999 heb ik aandacht gevraagd voor en een uiteenzetting gegeven over de draagwijdte en de uitvoering van het quotumdecreet van 15 juli 1997 aangaande de Vlaamse adviesorganen.

Aan mijn collega-ministers heb ik toen gevraagd om binnen hun beleidsdomeinen onmiddellijk maatregelen te nemen en erover te waken dat de adviesraden die onder hun bevoegdheid vallen tegen 1 januari 2000 volgens de bepalingen van het decreet zouden zijn samengesteld. Tegelijkertijd werden ze aangemoedigd om een beroep te doen op Pluspunt, de gegevens- en adviesbank voor vrouwen met bestuurstantalant.

Bij die gelegenheid werd omtrent het decreet van 15 juli 1997 aan de leden van de Vlaamse regering een informatiepakket bezorgd dat onder meer een toelichting bij het decreet bevatte.

Deze informele toelichting werd midden 1999 door de cel Gelijke Kansen in Vlaanderen opgemaakt om een leidraad te bieden voor het beantwoorden van de vragen die over de concrete toepassing van het decreet van 15 juli 1997 rezen. Het decreet zelf en de memorie van toelichting bevatten immers erg weinig verduidelijkingen over de praktische toepassing en interpretatie van gebruikte begrippen en bepalingen.

De inhoudelijke elementen voor de toelichting werden geput uit al de voorbereidende handelingen die over het decreet beschikbaar zijn (onder meer de verslagen namens de bevoegde parlementaire commissies, de (plenaire) parlementaire besprekingen, adviezen, ...). Daarnaast werd ook rekening gehouden met standpunten die waren ingenomen door het kabinet van de toenmalige Vlaamse minister bevoegd voor het gelijkheidsbeleid.

De in de toelichting vermelde berekeningswijze van de eenderde-tweederdequota waarop de Vlaamse volksvertegenwoordiger doelt, stemt op die wijze overeen met de berekeningswijze die in de praktijk door het kabinet van de vorige Vlaamse minister voor Gelijke Kansen werd gehanteerd.

De normale rekenkundige afrondingswijze kan daarbij worden aanvaard omwille van de continuïteit, maar ook omdat het een neutrale, duidelijke en gemakkelijk hanteerbare berekeningsmanier is. Overigens kan de toepassing van de bedoelde afronding ook een hogere eenheid als resultaat opleveren.

**Vraag nr. 199
van 23 juni 2000
van mevrouw ANN DE MARTELAER**

Vlaams Fonds – Leeftijdsgrens residentiële sector

Bij wet van 19 januari 1990 werd de burgerrechtelijke leeftijd voor opname in een residentiële voorziening vastgesteld op 18 jaar. Binnen de residentiële sector van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) hanteert men nog de oude burgerrechtelijke leeftijd. Men spreekt over instellingen voor +21-jarigen (volwassenen) en instellingen voor -21-jarigen.

Op basis van het aantal erkende bedden kan een tehuis voor volwassenen een minimale afwijking verkrijgen om een -21-jarige op te nemen.

Personen met een handicap die ouder zijn dan 18 jaar en jonger dan 21 jaar komen hierdoor vaak in problemen, omdat ze de jongerenzorg ontgroeid zijn en nog niet kunnen worden opgenomen in de volwassenenzorg. Tehuizen die nog open plaatsen hebben maar reeds aan hun quotum zitten van -21-jarigen, kunnen ze niet opnemen.

1. Is de minister op de hoogte van deze problematiek ?

2. Zijn er redenen om de leeftijdsgrens van 21 jaar te behouden ?

Zo ja, welke ?

Zo neen, worden er initiatieven genomen om de reglementering van het Vlaams Fonds aan te passen ?

Antwoord

Door het hanteren van de leeftijdsgrens van 21 jaar in de erkenningen wil het Vlaams Fonds niet afdoen aan de regeling van de burgerlijke meerderjarigheid op 18 jaar, maar volgt het de trend van al de andere sociale regelgevingen zoals onder andere de kinderbijlagen en de tegemoetkoming mindervaliden. Deze regelgevingen spelen een belangrijke rol in de bepaling van de financiële bijdrage van de personen met een handicap. Ook binnen het schoolgebeuren is de leeftijdsgrens van 18 jaar geen must. De kinderen die verlengd school moeten lopen, moeten verder terechtkunnen in de internaten.

Dat deze scheiding op 21 jaar een probleem vormt voor de voorzieningen voor gehandicapten, wordt als dusdanig niet ervaren.

Er is een soepele toepassing voor de afwijkingen : de tehuizen kunnen een aantal -21 jarigen opnemen en indien het quotum bereikt is, worden de gevraagde afwijkingen met de meeste soepelheid bekeken. Het betrokken quotum is bij omzendbrief vastgelegd en kan worden opgeheven ; ik vraag het Vlaams Fonds dit in overweging te nemen.

Bij dit alles stel ik mij wel de vraag of het wenselijk is een jongvolwassene reeds op 18 jaar definitief in een tehuis op te nemen. Het roept bij mij de bedenking op of niet steeds naar andere, minder ingrijpende begeleidingsvormen moet worden gezocht.

Daarenboven, indien alle 18- tot 25-jarigen in een tehuis zouden moeten worden opgenomen, dient dringend een groot aantal bedden "tehuis niet-werkenden" te worden gecreëerd.

Hierbij moeten we er rekening mee houden dat deze niet alle uit reconversie van internaten zouden kunnen komen.

In de gegeven omstandigheden zie ik geen reden om de werkwijze m.b.t. de leeftijdsgrens van 21 jaar te veranderen.

Vraag nr. 201
van 23 juni 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Centra voor algemeen welzijnswerk – Extra middelen

In de begroting 2000 werd vermeld dat extra middelen en personeel werden ingezet in de centra voor algemeen welzijnswerk (CAW). Zowel voor jongerenhulpverlening, justitieel welzijnswerk, als slachtofferhulp.

1. Op grond van welke criteria en volgens welke parameters werden deze uitbreidingen toegekend ?
2. Zijn er naast deze uitbreiding nog bijkomende middelen gepland voor de CAW's in de "achtergestelde gebieden en/of blinde vlekken" ?

Antwoord

1. Jongerenhulpverlening

De bijkomende middelen op de begroting 2000 – met name 60 miljoen op jaarbasis, wat neerkomt op 36 voltijds equivalenten (VTE) – dienen in de eerste plaats te worden besteed aan de uitbouw van een goed gespreid en specifiek "basisaanbod" inzake laagdrempelige hulpverlening voor jongeren (ontvangst, informatie en advies). Om meer specifieke doelgroepen, zoals kwetsbare jongeren en allochtonen jongeren, te bereiken, moeten er gepaste methodieken worden ontwikkeld. Waar dit basisaanbod voldoende is uitgebouwd, kunnen de andere functies ten aanzien van jongeren verder worden ontwikkeld, met name partiële begeleiding, integrale begeleiding naar zelfstandigheid en crisishulpverlening. Het verder uitbouwen van een residentieel aanbod (in hoofdzaak voor jongvolwassenen) is geen prioriteit in 2000.

Voor de toewijzing van deze middelen ben ik uitgegaan van volgende principes.

- Een doelmatige spreiding van het aanbod in de verschillende bestuurlijke arrondissementen.

Om deze spreiding in beeld te brengen, ben ik vertrokken van de werkingsgebieden van de erkende CAW's. Daar het in de eerste plaats gaat om een versterking van het basisaanbod heb ik, in afwachting van de toepassing van een meer

omvattend programmatie-instrument, volgende parameters gehanteerd :

- het bevolkingscijfer per werkgebied ;
- het aantal jongeren (12-25-jarigen) per werkgebied.
- Een duidelijke taakverdeling tussen de CAW's in eenzelfde regio.

Daar het mijns inziens geen zin heeft dat meerdere centra een proactief aanbod voor jongeren ontwikkelen en daartoe de verschillende samenwerkingsverbanden aangaan, heb ik geopteerd voor één verantwoordelijk CAW per regio. Daarbij heb ik rekening gehouden met het momenteel aanwezige aanbod, de verhouding tussen het totale personeelsbestand versus het personeel jongerenhulpverlening, het goedgekeurde beleidsplan 2000-2002 en de opgebouwde knowhow en specifieke regionale kenmerken (bv. grootstedelijke context, provinciaal gerichte werking, ...).

Op basis hiervan heb ik volgende uitbreidingen toegekend :

CAW	Gemeente	VTE
Regio Aalst	Aalst	1
Hageborg	Aarschot	1
Middenkust	Oostende	1
Zuid-Oost-Vlaanderen	Ronse	1
Waasland	Sint-Niklaas	1
West-Brabant en Dender	Lennik	1,5
Midden-West-Vlaanderen	Roeselare	1,5
Televil	Vilvoorde	1,5
Mozaïek	Brussel	2
't Dak-Teledienst	Dendermonde	2
De Papaver	Ieper	2
Leuven	Leuven	2
Het Welzijnshuis	Willebroek	2,5
De Kempen	Herentals	3,5
't Verschil	Hasselt	4
Artevelde	Gent	4,5
Regio Antwerpen	Antwerpen	4

2. Justitieel welzijnswerk en slachtofferhulp

Justitieel welzijnswerk

Alle centra, behalve het centrum van Brussel, hebben bijkomend personeel gevraagd. Door de aanwezigheid in Brussel van zes bicommunautaire diensten is er reeds een ruim aanbod. Dit overaanbod en samenwerkingsproblemen maakten een erkenningsaanvraag niet opportuun.

Wat de gehanteerde criteria en parameters betreft, wens ik te verwijzen naar het bijgevoegde schema (**bijlage 1**) en de hiervolgende toelichting bij dit schema.

Kolom 1 : geeft het aantal strafinrichtingen in het gerechtelijk arrondissement weer.

Het gerechtelijk arrondissement Brugge omvat de gevangnissen van Brugge en Ruiselede. Het penitentiaire complex van Brugge omvat eigenlijk drie autonome inrichtingen, vandaar de (4). De regio Kortrijk heeft geen gevangenis, maar 75 % van de gedetineerden van Ieper zijn afkomstig uit deze regio. Het gerechtelijk arrondissement Turnhout omvat de strafinrichtingen van Turnhout, Wortel, Hoogstraten en Merksplas. Het complex van Merksplas omvat acht autonome inrichtingen. In Leuven ten slotte zijn er Leuven-Centraal en de hulpgevangenis.

Kolom 2 : geeft de types gedetineerden weer die in de gevangenis(sen) verblijven, namelijk vg (in voorhechtenis), v (veroordeelden), vr (vrouwen), i (geïnterneerden), rec (recidivisten).

Kolom 3 : geeft de (totale) dagpopulatie van de gevangenis(sen) in de regio weer.

Kolom 4 : geeft, voorzover in de erkenningsaanvraag opgegeven, de (totale) jaarpopulatie van de gevangenis(sen) in de regio weer.

Kolom 5 : geeft het aantal cliënten van het centrum op, zoals weergegeven in de erkenningsaanvraag.

Kolom 6 : geeft in VTE het personeel weer dat door het centrum voor de bijkomende taak justitieel welzijnswerk wordt ingezet, en dit volgens de erkenningsaanvraag van het centrum.

Kolom 7 : geeft een objectieve verdeling van de (toekomstige) totale personeelsformatie voor justitieel welzijnswerk weer en dit op basis van de dagpopulatie van de gedetineerden in het gerechtelijk arrondissement.

Kolom 8 en 9 : geeft het voorstel weer van de administratie zowel inzake het bijkomend personeel (kolom 9) als inzake het aldus bereikte totaal aantal VTE dat voor deze opdracht wordt ingezet (kolom 8).

Wat het justitieel welzijnswerk betreft, heb ik een compromis gezocht tussen een lineaire verhoging en een verdeling op basis van objectieve parameters. Ik ben echter van oordeel dat het vanwege de hoge werklust in de andere regio's voorlopig niet aangewezen is om de centra van Kortrijk, Ieper, Tongeren en Hasselt een bijkomende halftijdse beroepskracht toe te kennen. Wat Ieper en Kortrijk betreft, hier is er enkel de (kleine) gevangenis van Ieper, waar beide centra (met 2,5) werkzaam zijn. Wat Tongeren en Hasselt betreft, het gaat hier om twee kleine gevangnissen. Een gedeelte van de 2,85 VTE van Hasselt is trouwens werkzaam in de gevangenis van Tongeren.

Slachtofferhulp

Wat de gehanteerde criteria en parameters betreft, wens ik te verwijzen naar het bijgevoegde schema (**bijlage 2**) en de hiernavolgende toelichting bij dit schema.

Kolom 1 : geeft het aantal inwoners van het gerechtelijk arrondissement weer. Voor het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde werden de inwoners van Halle-Vilvoorde genomen + 25 % van de inwoners van het Brusselse Hoofdstedelijke gewest.

Kolom 2 : geeft het aantal cliënten van de verschillende centra voor slachtofferhulp weer voorzover reeds bekend voor 1999 (anders 1998), zoals door de centra in hun aanvraag werd vermeld.

Kolom 3 : geeft in VTE het personeel weer dat door het centrum voor de bijkomende taak slachtofferhulp wordt ingezet, en dit volgens de erkenningsaanvraag van het centrum.

Kolom 4 : geeft hieromtrent de cijfers van de administratie weer. Het betreft hier de personeelsaantallen die voor de fusieoperatie voor deze taak waren toegekend. Op dit ogenblik wordt het personeel niet meer voor specifieke taken toegekend.

Er werd bij de centra nochtans op aangedrongen om het voor slachtofferhulp ingezette personeel niet te verminderen, met uitzondering eventueel van de halftime administratieve kracht, die voor het ganse centrum kon worden ingezet. Zoals blijkt uit deze cijfers zet elk centrum – soms met uitzondering van de administratieve kracht – nog steeds

evenveel personeel in voor de opdracht slachtofferhulp. Enige uitzondering hierop is het centrum van Gent. Het centrum van Leuven zet 0,5 VTE meer in dan vroeger. Voor de fusies was dit het enige centrum dat zowel voor slachtofferhulp als justitieel welzijnswerk was erkend, zonder opsplitsing van de beroepskrachten. Deze bijkomende halftijdse werd vroeger benoemd als ingezet voor justitieel welzijnswerk.

Kolom 5 : geeft het aantal personeelsleden weer die in het kader van het globaal plan (middelen van Justitie, toekenning via de gemeente) in het centrum zijn tewerkgesteld in het kader van het project "burgers voor burgers".

Kolom 6 : geeft een objectieve verdeling van de (toekomstige) totale personeelsformatie voor slachtofferhulp weer, en dit op basis van het aantal inwoners in het gerechtelijk arrondissement.

Kolom 7 en 8 : geeft het voorstel weer van de administratie zowel inzake het bijkomend personeel (kolom 8) als inzake het aldus bereikte totaal aantal VTE dat voor deze opdracht wordt ingezet (kolom 7).

Gelet op de grote uitdaging van het samenwerkingsakkoord tussen de Belgische Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg (het aantal doorverwijzingen stijgt overal), heb ik beslist elk centrum bijkomend minstens een halftijdse beroepskracht toe te kennen.

Waar de kloof tussen de huidige omkadering en de verdeling op basis de bevolkingsaantallen groot was, heb ik meer personeel toegekend. Niettegenstaande deze kloof voor het centrum van Brugge niet zo groot was, heb ik toch aan dit centrum bijkomend 1 VTE toegekend. Redenen hiervoor zijn : het hoge aantal cliënten en het stijgingspercentage hiervan, vooral in de vestigingsplaats Oostende (goede samenwerking met de politionele diensten in het kader van het samenwerkingsakkoord). Vergeten we ook niet dat in het toeristisch seizoen de bevolking aan de kust zeer sterk aangroeit. In Limburg is er slechts één centrum erkend voor twee gerechtelijke arrondissementen. Vandaar mijn beslissing om het centrum bijkomend 1 VTE toe te kennen.

Op basis van bovenstaande argumenten en de individuele toelichting heb ik beslist de beschikbare 37,5 miljoen, zijnde het equivalent van 23 VTE, als volgt te verdelen :

Gerechtelijk arrondissement.	CAW	Bijkomende taak	VTE
Brugge	De Viersprong	slachtofferhulp	1
	De Poort	justitieel welzijnswerk	3
Kortrijk	Stimulans	slachtofferhulp	0,5
Ieper	De Papaver	slachtofferhulp	0,5
Gent	Artevelde	justitieel welzijnswerk	1
	Visserij	slachtofferhulp	1,5
Oudenaarde	Zuid-Oost-Vlaanderen	justitieel welzijnswerk	0,5
		slachtofferhulp	0,5
Dendermonde	't Dak-Teledienst	justitieel welzijnswerk	0,5
		slachtofferhulp	1
Antwerpen	Markant	justitieel welzijnswerk	1
	De Mare	slachtofferhulp	2,5
Mechelen	Het Welzijnshuis	justitieel welzijnswerk	0,5
		slachtofferhulp	0,5
Turnhout	De Kempen	justitieel welzijnswerk	4
		slachtofferhulp	0,5
Brussel	Archipel	slachtofferhulp	0,5
Leuven	Leuven	justitieel welzijnswerk	1
		slachtofferhulp	0,5
Hasselt/Tongeren	De Maretak	slachtofferhulp	1

3. Bijkomende middelen

Voor het versterken van de achtergestelde gebieden en/of de blinde vlekken is op de begroting 2000 18,8 miljoen frank ingeschreven.

Mijn administratie heeft mij intussen een advies terzake voorgelegd. Op basis hiervan zal ik binnenkort een definitieve beslissing nemen met betrekking tot de toewijzing van deze middelen.

Bijlage 1 – Overzicht justitieel welzijnswerk

Arrondissement	Aantal strafin.	Types	Dagpopulatie	Jaarpopulatie	Cliënten	Huidig VTE	Obj. verd.	Voorst. tot	Bijk.
Brugge	2 (4)	vg/v/vr	761	2.579	717	4,50	9,9	7,50	3,0
Kortrijk	0 (1)	(vg)	0	0	120	1,00	0,0	1,00	0,0
			(75 % van 100)	(75 % van 650)					
Ieper	1	vg/v/vr	100	650	160	1,50	1,3	1,50	0,0
Gent	1	vg/v/vr/i	357	?	400	3,00	4,6	4,00	1,0
Oudenaarde	1	v	124	?	170	2,00	1,6	2,50	0,5
Dendermonde	1	vg/rec	178	?	197	2,50	2,3	3,00	0,5
Antwerpen	1	vg (m/vr/i)	413	3.700	1.013	5,00	5,4	6,00	1,0
Mechelen	1	vg/rec	95	1.140	496	1,00	1,2	1,50	0,5
Turnhout	4 (11)	alles - vr	1.095	?	1.200	8,00	14,2	12,00	4,0
Leuven	2	vg/v	410	1.400	?	3,50	5,3	4,50	1,0
Hasselt	1	vg (v)	81	512	358 (?)	2,85	1,1	2,85	0,0
Tongeren		vg (v)	76	445	83	1,50	1,0	1,50	0,0
			3.690			36,35	48,0	47,85	11,5

Bijlage 2 – Overzicht slachtofferhulp

Arrondissement	Bevolking	Cliënten	Huidig VTE	Cijfers adm.	VTE glob. pl.	Obj. verd.	Vorst. tot	Bijk.
Brugge	465.000	872	3,0	3,5	1	3,3	4,0	1,0
Kortrijk	435.000	282	3,0	3,0	1	3,1	3,5	0,5
Ieper	208.000	200	1,5	1,5	1	1,5	2,0	0,5
Gent	573.000	548	2,0	3,0	2	4,1	3,5	1,5
Oudenaarde	195.000	358	1,5	1,5	0	1,4	2,0	0,5
Dendermonde	582.000	405	3,0	3,5	1	4,2	4,0	1,0
Antwerpen	931.000	408	3,5	3,5	0	6,7	6,0	2,5
Mechelen	305.000	488	2,5	3,0	0	2,2	3,0	0,5
Turnhout	402.000	658	2,5	3,0	1	2,9	3,0	0,5
Leuven	417.000	403	2,0	1,5	1	3,0	2,5	0,5
Brussel	850.000	167	3,5	3,5	1	6,1	5,0	1,5
Hasselt + Tongeren	784.000	541	4,5	4,5	0	5,6	5,5	1,0
	6.147.000		32,5	35,0		44,0	44,0	

Vraag nr. 203
van 23 juni 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Centra voor geestelijke gezondheidszorg – Management

Vóór 15 januari 2000 dienden de centra voor geestelijke gezondheidszorg (CGG) die zich wilden conformeren met het decreet van 1999 een aanvraag in. Enkele van de aanvragen voldeden niet : de betrokkenen moesten opnieuw rond de tafel gaan zitten en met alle partners onderhandelen om te voldoen aan de voorwaarden van het decreet. Enkele aldus aangepaste dossiers werden nu reeds enige maanden geleden opnieuw ingediend.

Ondertussen nadert oktober, de datum waarop de nieuwe CGG's van start moeten gaan, snel : de theoretische planning moet dan in realiteit zijn omgezet, met een manager die dit gebeuren zal sturen.

Door de meeste CGG's werden reeds afspraken gemaakt rond dit toekomstige management : een officiële aanwijzing kan echter pas als de nieuwe VZW erkend is door de minister. De rol van de manager is voor de toekomst cruciaal : indien hij of zij reeds van voor de start werd betrokken, kan dit alleen maar de toekomstige samenwerking ten goede komen, zeker voor het beleidsplan, het personeelsbeleid, de noodzakelijke infrastructuurmaatregelen en de juridische opvolging hiervan.

Snelle zekerheid over een erkenning van het CGG is daarom essentieel.

1. Welke CGG's kregen nog geen erkenning ? Waarom niet ? Wat is de stand van zaken in hun dossier ?
2. Kunnen de managers reeds vanaf de erkenning van de nieuwe VZW's in dienst worden genomen ? Vanaf wanneer wordt deze functie gesubsidieerd ? In welke loonklasse ?

Antwoord

Voor de meeste CGG's is de erkenningsprocedure afgerond. Er dienen nog enkele erkenningsbesluiten door mij te worden ondertekend (voor de provincies Vlaams-Brabant en Limburg).

In de provincie Antwerpen is op dit ogenblik nog geen enkel CGG erkend. Dit is het gevolg van de aanslepende problemen in het arrondissement Antwerpen. De onderhandelingen tussen de ver-

schillende VZW's zijn hier nog aan de gang. Ik verwacht uiterlijk eind augustus een voorstel voor twee centra vanuit Antwerpen.

Wat de managers betreft, kunnen deze vanaf de erkenning van de nieuwe VZW's in dienst worden genomen ; zij worden echter maar gesubsidieerd op het moment van hun effectieve indiensttreding. Voor deze functie wordt geen specifieke loonklasse opgegeven. Er wordt een forfaitair bedrag van 3.000.000 frank op jaarbasis aan de nieuwe VZW toegekend.

Vraag nr. 205
van 23 juni 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaams Fonds – Wachttijden

Het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap is verantwoordelijk voor de toekenning van een aantal hulpmiddelen voor gehandicapten die kunnen worden terugbetaald, alsook voor de daadwerkelijke terugbetaling.

Wat is per afdeling van het Vlaams Fonds de gemiddelde wachttijd voor:

- a) de toekenning van de hulpmiddelen;
- b) de daadwerkelijke terugbetaling ?

Is deze wachttijd gedaald in vergelijking met vorige jaren of is er een stijging ?

Wat zijn hiervan de oorzaken ?

Antwoord

De hulpmiddelen waarvoor het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap verantwoordelijk is inzake toekenning en terugbetaling, zijn steeds gericht op de bevordering van de sociale integratie. Dit wil zeggen dat medische en paramedische hulpmiddelen niet tot deze opdracht behoren.

De hulpmiddelen die hier aan de orde zijn variëren van eenvoudig, zoals bijvoorbeeld handgrepen in een badkamer, tot zeer gesofistikeerde apparaten, bijvoorbeeld een brailleleesregel voor een computerklavier. Voor elk van de hulpmiddelen zijn bepaalde toekenningsvoorwaarden vastgelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1992 tot vaststelling van de criteria, modaliteiten en bedra-

gen van de tussenkomsten voor individuele materiële bijstand tot sociale integratie ten gunste van personen met een handicap. Concreet betreft het hier rechtvaardigingsstukken die de noodzaak en het nut van het gevraagde hulpmiddel kunnen motiveren. De administratie beslist over een zorgvraag als alle rechtvaardigingsstukken in het dossier aanwezig zijn.

Er is een verschil in behandelingstijd afhankelijk van het feit of het gaat om een eerste aanvraag, dan wel of het gaat om een hulpvraag op basis van een reeds bestaand dossier.

In het eerste geval is het noodzakelijk dat de provinciale evaluatiecommissie over de inschrijfbaarheid van de hulpvrager in het Vlaams Fonds oordeelt. Vervolgens beslist de administratie over de tenlasteneming van de specifieke zorgvraag. In het tweede geval zal de administratie onmiddellijk beslissen.

Uit analyse van de behandelingstermijnen tussen de verschillende provinciale afdelingen blijken er slechts marginale verschillen voor te komen.

Antwoord op de precieze vragen

- a) Vanaf het ogenblik dat de vereiste rechtvaardigingsstukken aanwezig zijn, wordt er gemiddeld binnen zes weken beslist.
- b) Vanaf het ogenblik dat de factuur wordt ontvangen na de beslissing, of wanneer de factuur reeds aanwezig is in het dossier op het ogenblik van de beslissing, kan de gemiddelde termijn waarbinnen de tegemoetkoming van het Vlaams Fonds op de rekening van de persoon met een handicap staat, op zes weken worden bepaald.

De voornoemde wachttijden zijn ten opzichte van de vorige jaren gevoelig gedaald door:

- een maximale organisatie van de provinciale bureaus;
- het verhogen van het aantal "volledige" ingediende dossiers ten gevolge van een informatie-campagne naar de multidisciplinaire teams toe.

Vraag nr. 206
van 23 juni 2000
van de heer FILIP DEWINTER

Integrale kwaliteitszorg – Patiëntenrechten

Op 10 december 1999 ondertekenden de leden van de Vlaamse regering een principeverklaring waarin de integrale kwaliteitszorg (IKZ) van de diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap centraal stond.

Uit het antwoord van de minister op een schriftelijke vraag van een collega (*vraag nr. 118 van 16 maart 2000 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 19 mei 2000, blz. 1301 – red.*) blijkt echter dat de minister weinig of zelfs geen rekening wenst te houden met deze principeverklaring wat patiëntenbelangen betreft. In haar antwoord geeft zij bovendien allesbehalve blijk van IKZ wanneer ze stelt dat "een heel aantal klachten die op de administratie toekomen, afkomstig zijn van steeds dezelfde briefschrijvers, die er als het ware hun beroep van maken". Zo geeft zij de patiënten de indruk dat zij ongewenst hun problemen aan de betrokken administratie kenbaar maken.

Een dergelijke houding straalt ongetwijfeld af op de administratie Gezondheidszorg.

Wanneer de minister stelt dat patiënten met hun klachten bij de administratie terecht kunnen, gaat ze bovendien voorbij aan volgende elementen :

- het adres van de administratie Gezondheidszorg wordt al geruime tijd niet meer aan de patiënten meegedeeld;
- het is bijgevolg zeer moeilijk voor de patiënten om de administratie te contacteren ;
- veel klachten kunnen bij gevolg ook niet worden onderzocht of behandeld ;
- de weinige patiënten die het adres kennen (meestal via de Werkgroep Patiëntenbelangen) hebben sterk de indruk dat zij enkel een standaardantwoord ontvangen.

1. Worden er initiatieven genomen om de coördinaten van de administratie Gezondheidszorg aan de patiënten bekend te maken ? Waarom wel of waarom niet ?
2. Welke zijn de mogelijke hefbomen binnen het kwaliteitsdecreet waarover de minister het heeft (bovenvermelde schriftelijke vraag nr. 118) om patiëntenrechten als thema te kiezen ?
3. Welke specifieke initiatieven terzake zal de minister steunen in haar contacten met de federale overheid ? Hoe zal tewerk worden gegaan ?

4. Worden er initiatieven genomen om de procedure inzake de schending van patiëntenrechten door te lichten en eventueel te verbeteren? Wat is de motivatie van de minister?

Antwoord

Algemeen kan worden gesteld dat het beleid van de Vlaamse regering erop gericht is dat patiënten in verzorgingsinstellingen verantwoorde zorg of bijstand ontvangen en op een respectvolle manier worden behandeld of bejegend. Het decreet van 25 februari 1997 betreffende de integrale kwaliteitszorg in de verzorgingsvoorzieningen en het stimuleren van patiëntenverenigingen tot participatie aan het beleid, dragen hiertoe bij.

1. De coördinaten van de administratie Gezondheidszorg zijn terug te vinden in iedere telefoonids. Ook via de Vlaamse Infolijn of de Ombudsdienst kan de vereiste informatie worden verkregen.

Het lijkt mij evenwel niet zinvol om adres en telefoonnummer van de administratie Gezondheidszorg automatisch aan iedere individuele patiënt te bezorgen.

2. In het kwaliteitsdecreet is respectvolle omgang met en behandeling van de cliënt of patiënt een centraal begrip. Artikel 4, 2° bepaalt dat het kwaliteitsbeleid van elke verzorgingsvoorziening gericht is op:

"respectvolle omgang met en behandeling van de cliënt of patiënt, rekening houden met zijn sociale context, met als elementen het persoonlijk onthaal, de passende verwijzing van de hulpvrager, de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van het zelfbeschikkingsrecht, de klachtenbemiddeling en -behandeling, de informatie en de inspraak van de patiënt of cliënt.

Dit kwaliteitsbeleid vereist minimaal overleg met alle betrokkenen, een voortdurende opvolging en bewaking, beheersing en verbetering van de processen, gericht op het realiseren van de onder 1° en 2° vermelde elementen".

Patiëntenrechten zijn met andere woorden een permanente bezorgdheid voor zowel de instelling als de toezichthoudende overheid.

3. Alle initiatieven met een positief effect op de bescherming van patiëntenrechten en de inte-

grale kwaliteitszorg krijgen onze aandacht en onze steun.

4. Voorstellen tot verbetering van de procedure inzake schending van patiëntenrechten zijn steeds bespreekbaar.

In dat verband wijs ik erop dat de Vlaamse regering belang hecht aan de participatie van de patiënt aan de beleidsvoorbereiding en -evaluatie. Hiertoe werd aan het Vlaams Patiëntenplatform voor het jaar 2000 een subsidie toegekend. Ook zetelt sedert kort een afgevaardigde van het patiëntenforum in de Vlaamse Gezondheidsraad.

Vraag nr. 208 van 28 juni 2000 van mevrouw SONJA BECQ

Vlaams Patiëntenplatform ~ Subsidiëring (2)

Op 17 mei jongstleden stelde ik de minister een aantal vragen met betrekking tot een Vlaams patiëntenforum.

Ik ontving een uitgebreid antwoord omtrent de principes en het belang van een dergelijk gebruikersforum, wat ik terdege onderschrijf. Er werd ook uitgebreid ingegaan op de al dan niet subsidiëring van diverse verenigingen die zich bij de VZW Vlaams Patiëntenplatform (VPP) aansluiten.

Het blijft voor mij echter onduidelijk of VPP het enige patiëntenforum is dat de Vlaamse regering erkent, minstens officieus, dan wel of er nog ruimte is voor andere fora om te worden erkend of gesubsidieerd.

1. Welke criteria hanteert de minister om de VZW VPP als dusdanig te erkennen en te subsidiëren?

Gaat het om een regulier, decretaal geschraagde regeling, of gebeurt dit via experimentele subsidies? In dit laatste geval: welke criteria worden hiervoor gehanteerd?

2. Is er naast VPP nog ruimte voor andere patiëntenplatforms?

Antwoord

1. Het gaat om een facultatieve subsidie. De voornaamste redenen om deze subsidie toe te kennen, zijn de volgende:

- bij de VZW Vlaams Patiëntenforum zijn op dit ogenblik 72 verenigingen en/of zelfhulp-groepen aangesloten. Het platform kan dus de mening vertolken van een groot aantal zorggebruikers en fungeren als aanspreekpunt voor de overheid ;
 - deze VZW heeft de ambitie het platform verder uit te bouwen, en dus nog meer patiënten te vertegenwoordigen ;
 - de VZW is vrij van politieke, commerciële, mutualistische of andere bindingen die het nastreven van de belangen van patiënten op enige wijze in de weg kunnen staan.
2. De patiënt is en blijft een belangrijk aandachtspunt in het gezondheidszorgbeleid. De Vlaamse overheid wil dat de stem van de patiënt beter wordt gehoord in de discussies over zijn/haar gezondheid of ziekte.

In deze optiek staat de overheid dus open voor alle initiatieven die de positie van de patiënt versterken.

De vraag of er nog ruimte is voor andere patiëntenplatforms, vereist meer onderzoek.

Vraag nr. 209
van 28 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Magnetische resonantietomograaf – Erkenningen

De verdeling van het aantal beschikbare NMR-scanners (Nuclear Magnetic Resonance : magnetische resonantietomograaf of MRT) heeft naar verluidt geleid tot heel wat beroering in de ziekenhuiswereld.

In de loop van 1999 mocht de Vlaamse Gemeenschap vijftien NMR-toestellen verdelen. Deze vijftien toestellen werden toegekend aan ziekenhuizen met een activiteit van ten minste 20.000 opnames. Een aantal ziekenhuizen diende klacht in omdat zij het 20.000-opnamescriterium als arbitrair ervaren. In de loop van 2000 zouden nog zes bijkomende toestellen worden verdeeld. Naar verluidt zouden in een ministerieel schrijven van 15 mei 2000 voor bepaalde ziekenhuizen reeds voornemens zijn geuit tot weigering van de planningsvergunning voor de oprichting van een dienst waarin een magnetische resonantietomograaf met ingebouwd elektronisch telsysteem kan worden opgesteld. Het Algemeen Ziekenhuis (AZ) Jan Palfijn in Gent is

vragende partij voor een NMR-toestel. Dit ziekenhuis is het enige ziekenhuis in de Gentse regio dat niet over een NMR-toestel beschikt. Deze situatie betekent niet alleen een bijzondere ongunstige impact op de verdere uitbouw van het ziekenhuis, maar leidt eveneens tot een suboptimale benadering van de patiënten die in dit ziekenhuis worden verzorgd.

Het argument dat het AZ Jan Palfijn met zijn 19.839 opnames niet aan het 20.000-opnamescriterium voldoet, is op zijn minst arbitrair te noemen. Bovendien is het aantal opnames in 1999 aanzienlijk gestegen, zodat er sprake is van een progressieve herstellbeweging. Daarenboven beschikt Oost-Vlaanderen over één toestel per 151.078 inwoners, terwijl de verhouding in de provincie Antwerpen één toestel per 126.228 inwoners bedraagt. Wanneer een extra toestel aan Oost-Vlaanderen zou worden toegekend, zou de geografische verhouding worden gelijkgeschakeld.

1. Wat is de stand van zaken met betrekking tot het dossier van de verdeling van de NMR-scanners ?
2. Werden de vijftien toestellen die moesten worden toegekend in 1999, reeds definitief toegewezen ? Aan welke ziekenhuizen ?
3. Hoeveel ziekenhuizen dienden klacht in met betrekking tot de toewijzing ?
4. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de ingediende klachtendossiers ?
5. Wanneer worden de zes bijkomende NMR-scanners toegekend ?
6. Komt het AZ Jan Palfijn – rekening houdende met de genoemde argumenten – in aanmerking voor de toekenning van een NMR-scanner ?

Antwoord

De verdeling van bijkomende NMR-toestellen in uitvoering van de federale regelgeving (KB van 27 oktober 1998, zoals gewijzigd onder andere door KB's van 26 mei en 29 juni 1999) heeft inderdaad heel wat beroering gewekt in de sector.

In het overzicht als **bijlage** kan men lezen in welke ziekenhuizen er vóór april 1999 een NMR stond opgesteld in erkende diensten (aantal MRT vóór 05/1999) en tevens welke ziekenhuizen in '99 een

NMR toegewezen gekregen hebben (aantal MRT na 05/1999). Het gaat om 16 toestellen : één in KU Leuven (volgens de speciale reglementering voor universitaire diensten) en 15 toestellen in andere algemene ziekenhuizen. Deze toewijzingen zijn definitief geworden, na advisering van de Vlaamse Adviesraad voor de Erkenning van Verzorgingsvoorzieningen (VAR) over een aantal bezwaren. Alle adviezen waren conform de geformuleerde voornemens en de operatie is dus uitgevoerd volgens deze advisering.

Voor het jaar 2000 kunnen er nog 6 NMR-toestellen worden toegekend. Volgens het besluit van de Vlaamse regering van 18 februari 1997 (procedure voor het verkrijgen van een planningsvergunning) zijn de positieve en negatieve voornemens aan de aanvragende ziekenhuizen betekend. Er waren nog 15 aanvragen.

Er zijn 6 bezwaren ingediend die door de VAR zullen worden behandeld in de maanden juli en augustus. Definitieve beslissingen, zowel in positieve als in negatieve zin, zullen na deze advisering worden genomen.

Wat het ziekenhuis Jan Palfijn in Gent betreft, vestig ik er de aandacht van de Vlaamse volksverte-

genwoordiger op dat de federale regelgeving voorziet in een strikte basisindeling in categorieën gebaseerd op het jaarlijks aantal gerealiseerde opnamen. Tussen deze categorieën is er een hiërarchie : het staat de gemeenschappen niet vrij NMR's toe te kennen aan een volgende categorie, indien de voorgaande niet is uitgeput.

Binnen de categorie die nu voor toewijzing in aanmerking komt, kan rekening worden gehouden met, behalve het aantal opnames, de geografische spreiding en het zorgprofiel van het ziekenhuis. Al deze elementen zijn grondig en evenwichtig afgewogen bij het formuleren van de voornemens.

Het zou voor de inwoners van de provincie Oost-Vlaanderen ook geen goede zaak zijn indien alle NMR's zouden geconcentreerd zijn in de stad Gent. Ik ben ervan overtuigd dat het globale voorstel evenwichtig is. Elk ziekenhuis die de wens daartoe geuit heeft, zal door de VAR worden gehoord en zal de kans krijgen daar zijn argumenten te verdedigen.

De toewijzingen zullen dus gebeuren in de maand september 2000.

Diensten Medische Beeldvorming met MRT in Vlaanderen

MVG – afdeling Verzorgingsvoorzieningen

Toestand 05/2000

Prov.	Ziekenhuis-regio	Niscode	Erk. nr.	Jur. vorm	Gemeente, naam	Totaal MRT-toestellen	Aantal MRT vóór 05/1999	Aantal MRT na 05/1999
Antwerpen	Antwerpen	11002	099	VZW	Antwerpen, AZ Sint-Augustinus – Sint-Camillus	1	1	
Antwerpen	Antwerpen	11002	100	VZW	Antwerpen, Sint-Vincentiusziekenhuis	1		1
Antwerpen	Antwerpen	11002	009	OCMW	Antwerpen, AZ Middelheim	2	1	1
Antwerpen	Antwerpen	11002	682	VZW	Antwerpen, Fusieziekenhuis Monica	1		1
Antwerpen	Antwerpen	11013	300	universiteit-privé	Edegem, Universitair Ziekenhuis Antwerpen	2	2	
Antwerpen	Mechelen	12005	689	VZW	Bonheiden, Imeldaziekenhuis	1		1
Antwerpen	Mechelen	12025	026	VZW	Mechelen, Algemeen Ziekenhuis Sint-Maarten	1		1
Antwerpen	Voorkempen	11008	710	VZW	Brasschaat, AZ Klinieken Noord-Antwerpen	1		1
Brab VI	Brussel	21010	143	universiteit-privé	Brussel-Jette, Academisch Ziekenhuis van de VUB	2	2	
Brab VI	Leuven	24062	322	universiteit-privé	Leuven, Universitaire Ziekenhuizen van de KU Leuven	3	2	1
Limburg	Hasselt-Genk	71016	371	OCMW	Genk, Ziekenhuis Oost-Limburg	2	1	1
Limburg	Hasselt-Genk	71022	159	VZW	Hasselt, Salvator – Sint-Ursula	1	1	
Limburg	Hasselt-Genk	71022	243	OCMW	Hasselt, Virga Jesse Ziekenhuis	1		1
Oost-VI	Aalst	41002	126	VZW	Aalst, Onze-Lieve-Vrouwziekenhuis	1	1	
Oost-VI	Aalst	41002	176	OCMW	Aalst, Algemeen Stedelijk Ziekenhuis	1		1
Oost-VI	Gent-Eeklo	44021	290	VZW	Gent, Algemeen Ziekenhuis Sint-Lucas	2		2
Oost-VI	Gent-Eeklo	44021	017	VZW	Gent, AZ Maria Middelaes – Sint-Jozef	1		1
Oost-VI	Gent-Eeklo	44021	670	universiteit-openbaar	Gent, Universitair Ziekenhuis Gent	2	2	
Oost-VI	Sint-Niklaas	46021	999	VZW	Sint-Niklaas, Vereniging "NMR Sint-Niklase ziekenhuizen" (MRT gelokaliseerd tussen St-Niklaas, AZ M. Middelaes en St-Niklaas, Stadskliniek)	1	1	
West-VI	Brugge	31005	049	OCMW	Brugge, AZ Sint-Jan	2	1	1
West-VI	Ieper	33011	057	hoofdstuk 12bis	Ieper, Regionaal Ziekenhuis Jan Yperman	1		1
West-VI	Kortrijk	34022	396	VZW	Kortrijk, Christelijk AZ Kortrijk – Groeninghe	1	1	
West-VI	Oostende	35013	525	VZW	Oostende, AZ Damiaan	1		1
West-VI	Roeselare	36015	117	OCMW	Roeselare, Heilig Hartziekenhuis	1	1	
Totaal						33	17	16

Aantal MRT : in de voormelde aantallen zijn de toewijzingen voor het jaar 2000 NIET opgenomen (de beslissingsprocedure hiervoor is nog niet afgesloten)

GZ Informatiesteunpunt – Aanpassingen M. Dammekens

Vraag nr. 211
van 28 juni 2000
van mevrouw MARGRIET HERMANS

Rusthuizen – Internet

Internet is de toegangspoort van de wereld. Via het net kan men vandaag de dag in enkele minuten naar waar dan ook ter wereld surfen. Via het net communiceert men razendsnel en informatie uitwisselen is een kwestie van seconden. De jeugd schiet met het gegeven "Internet" zeer goed op.

Voor ouderen is het in vele gevallen nog een ver-van-hun-bed-show en de drempel om ervan gebruik te maken is nog zeer groot. We moeten dan ook trachten deze steeds groter wordende groep hierover te informeren en kansen te bieden. In rusthuizen kan het Internet een aangename ontspanning en informatiebron zijn.

1. Hoeveel rusthuizen in Vlaanderen hebben reeds een Internetverbinding ?
2. Hoeveel van deze rusthuizen bieden aan hun bewoners de faciliteiten om hiervan gebruik te maken ?
3. Zijn er al projecten in Vlaamse rusthuizen waar men de bewoners wegwijs maakt in deze nieuwe technologie ?
4. Plant de minister projecten omtrent het gegeven "Internet en de oudere generaties" ?

Antwoord

1. Internetverbinding

In principe is elk rusthuis in Vlaanderen uitgerust om op het Internet aan te sluiten. Elke voorziening beschikt immers over één of meerdere telefoonlijnen.

Gelet op de talrijke administratieve eisen inzake het beheer en de uitbating van een ouderenvoorziening, kunnen we er ook van uitgaan dat, op een aantal uiterst kleine uitzonderingen na, de directie en het administratief personeel over een personal computer beschikken. De meeste instellingen zijn daarbij, in meer of mindere mate, aangesloten op het Internet. Het e-mailverkeer met de administratie raakt meer en meer ingeburgerd, sommige voorzieningen hebben reeds een eigen website.

2. Bewonersfaciliteiten

De toegang tot het Internet in de rusthuizen blijft tot op heden beperkt tot directie, beheer en personeelsleden.

Hoewel er geen exacte cijfers beschikbaar zijn, kan de administratie mij verzekeren dat de Internetcultuur onder de huidige rusthuisbewoners nog onbestaande is.

3. Projecten

In het kader van de niet-gereguleerde subsidies 1999 in de ouderen- en thuiszorgvoorzieningen heb ik een projectsubsidie verleend aan de VZW Foyer De Lork, die een rusthuis uitbaat in Zutendaal, Residentie Oosterzonne. Het geselecteerde project heeft als bedoeling kleinkinderen en grootouders een instrument te bieden om informatie met en van mekaar uit te wisselen. Er wordt gezorgd voor een dertigtal e-mailadressen voor evenveel residenten. Met de hulp van een personeelslid wordt hun geleerd nieuws en foto's elektronisch te versturen en eventueel ook te chatten met de kleinkinderen of andere familieleden. Het project loopt tot 30 september. Het werkingsverslag achteraf zal een indicatie zijn voor het al dan niet welslagen van deze onderneming.

Dit is het eerste en voorlopig enige mij bekende Vlaamse project in residentieel verband.

Daarnaast zijn en worden in de rusthuizen met het oog op het elektronisch stemmen demonstratiesessies georganiseerd.

4. Internet en de oudere generaties

Om de oudere generaties de digitale snelweg op te loodsen, zal ik als bevoegd minister de initiatieven ondersteunen die terzake op het veld worden ontwikkeld.

In de schoot van het gelijkemansbeleid heb ik in 1999 fondsen vrijgemaakt voor de ontwikkeling van een website voor senioren, "Seniorennet Vlaanderen", door het Vlaams Ouderenoverlegcomité (OOK). Deze site is sinds 1 mei operationeel.

In de begroting van dit jaar werd, naast een via een convenant te bestendigen structurele subsidie, een bedrag van ongeveer twee miljoen ingeschreven voor de organisatie van het Ouderenparlement 2000 door ditzelfde overlegorgaan. Bij dit forum zijn diverse ouderenorganisaties aangesloten die

een grote doelgroep van senioren bereiken. Het Ouderenparlement heeft tot doel de beleidsparticipatie van ouderen op alle niveaus in de samenleving te bevorderen : de toegankelijkheid van nieuwe media en nieuwe technologieën staat daarbij op het programma.

Naast de interne (digitale) vorming van een zestigtal ouderen ter voorbereiding van het Ouderenparlement, wordt er in de nazorgfase over gewaakt dat dergelijke opleidingssessies voor senioren blijven openstaan. De lokale dienstencentra kunnen hierin trouwens ook een rol spelen. Momenteel worden in een aantal centra reeds Internetcursussen aangeboden.

Naarmate deze met de nieuwe media vertrouwd rakende senioren hun intrede in de rusthuizen zullen doen, zal ook in dit residentiële milieu het Internet stilaan gemeengoed worden.

**Vraag nr. 218
van 4 juli 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Aanwerving mannen/vrouwen (2)

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 114 van 1 maart 2000 betreffende de aanwerving van mannen en vrouwen in instellingen van de bijzondere jeugdbijstand, verklaart de minister geleidelijk aan naar een gemengde begeleiding over te gaan bij het personeel van de continudiensten. Zo werd vanaf 1 januari 2000 in een leefgroep in Ruislede en in Beernem gestart met een experiment gemengde begeleiding (*Bulletin van en Antwoorden nr. 12 van 5 mei 2000, blz. 1084 – red.*). Nochtans zijn de VWS-examens (nu Selor) voor Beernem steeds exclusief voor vrouwen en in Ruislede alleen voor mannen geweest : een wervingsreserve van het andere geslacht bestaat dus niet (VWS : Vast Wervingssecretariaat; Selor : Selectiebureau van de Federale Overheid).

In mijn vroegere vragen bepleitte ik steeds het openstellen van de examens voor mannen én vrouwen.

1. Hoe werd het personeel dat sinds 1 januari 2000 wordt tewerkgesteld in de leefgroepen in Beernem en Ruislede geselecteerd ? In welk statuut werken ze ?
2. Waarom werd het examen ANV99021 voor vrouwelijke technici voor Beernem voorbehou-

den voor vrouwen, aangezien het ambt "vakle-
rares" toch geen continudienst betreft ?

3. Is het niet aangewezen alle examens open te stellen voor mannen en vrouwen en, naargelang de planning voor gemengde begeleiding, mannen en vrouwen toe te laten ?

Antwoord

1. Tijdens de maand april 1999 kregen alle begeleidsters in Beernem en alle begeleidsters in Ruislede de gelegenheid hun kandidatuur te stellen voor een functie van begeleid(st)er in een van de twee leefgroepen met gemengde begeleidingsteams.

De plaatselijke directie nodigde vervolgens alle kandidaten uit voor een motivatiegesprek. Op basis van de resultaten hiervan werden de gemengde begeleidingsteams samengesteld.

De begeleidsters die op 31 januari 2000 een functie opnamen in de leefgroep met gemengde begeleiding in Ruislede, werkten voordien als statutair of contractueel personeelslid in Beernem. De begeleiders die op dezelfde datum in het gemengde team in Beernem gingen werken, werkten voordien als statutair of contractueel personeelslid in Ruislede.

2. Zoals reeds vermeld in het antwoord op schriftelijke vraag nr. 114 van 1 maart 2000, bepaalt artikel 1 van het koninklijk besluit van 9 november 1984 (Belgisch Staatsblad 14 december 1984) betreffende de voorwaarden voor toelating tot bepaalde betrekkingen bij de rijksgestichten voor observatie en opvoeding onder toezicht, dat in de rijksgestichten voor observatie en opvoeding onder toezicht de betrekkingen van lid van het opvoedingspersoneel of van het toezichtspersoneel alleen worden verleend aan kandidaten van hetzelfde geslacht als de hun toe te vertrouwen minderjarigen.

De Vlaamse regering nam op 8 juni 1999 (Belgisch Staatsblad 5 augustus 1999) het besluit tot opheffing van het voornoemde koninklijk besluit van 9 november 1984. Omdat dit besluit nog niet in werking trad voor de personeelsleden tewerkgesteld binnen het onderwijsproces, blijft voornoemd koninklijk besluit van 9 november 1984 onverkort op hen van toepassing.

Concreet betekent dit dat de functies van vakle-
rares in de afdeling Beernem van de gemeen-

schapsinstelling voor bijzondere jeugdbijstand De Zande, die behoren tot de groep van het opvoedend en toezichthoudend personeel, enkel kunnen worden toegewezen aan vrouwen, vermits in deze instelling enkel meisjes verblijven.

3. Zoals reeds vermeld in het antwoord op schriftelijke vraag nr. 114 van 1 maart 2000 werden en worden de examens georganiseerd door het Selectiebureau van de Federale Overheid nog steeds niet opengesteld voor mannen én vrouwen om recruiteringsproblemen te vermijden. Geslaagden moeten immers steeds worden geworven in de volgorde van hun rangschikking, en het is niet denkbeeldig dat de eerst te werven geslaagde kandidaten allen vrouwen zijn, terwijl er vacatures moeten worden ingevuld door mannen of vice versa.

De invoering van gemengde begeleidingsteams zal geleidelijk en met de nodige omzichtigheid geschieden. De stap-voor-stap-implementatie met deskundige ondersteuning biedt immers meer garanties tot een succesvolle veralgemening van deze gemengde teams, dan het forceren van een snelle verandering in deze werksituaties, die vanwege hun opdracht reeds worden gekenmerkt door complexiteit en een hoog risicogehalte.

Het niet toegankelijk zijn van wervingsexamens voor zowel mannen als vrouwen belet geenszins de continuering en uitbreiding van het gestarte experiment. Immers, de uitwisseling tussen de twee campussen kan vlot gebeuren, gelet op de delegatie die werd verleend aan het afdelingshoofd van de afdeling Gemeenschapsinstellingen voor Bijzondere Jeugdbijstand om de standplaats van de personeelsleden binnen zijn afdeling te wijzigen.

**Vraag nr. 220
van 7 juli 2000
van de heer CHRIS VANDENBROEKE**

Rusthuizen – Verkiezingsborden

In de decreten betreffende de subsidiëring van de rusthuizen voor bejaarden is uitdrukkelijk bepaald dat één van de normen die voor de exploitatie in acht moet worden genomen, betrekking heeft op "de eerbiediging van hun ideologische, filosofische of godsdienstige overtuiging".

In het reglement van orde moet ook staan dat aan elke bejaarde "gedurende zijn opnemings een volle-

dige filosofische, godsdienstige en politieke vrijheid gewaarborgd moet worden".

Het plaatsen van verkiezingsborden met propaganda voor één politieke partij, enkele weken voor de verkiezingen, in de tuin van een rusthuis die grenst aan de openbare weg, lijkt in strijd met dit principe. Ook al valt dat rusthuis onder de hoede van een VZW met een duidelijke politieke inslag.

1. Op welke manier wordt de eerbiediging van de filosofische, godsdienstige en politieke vrijheid van de bejaarden gecontroleerd ?
2. Valt de plaatsing van verkiezingsborden binnen de normen terzake ?

Zo niet, wordt er van overheidswege tegen opgetreden, of wordt dat overgelaten aan de bewoners zelf ?

Welke middelen hebben zij daartoe ter beschikking ?

Antwoord

1. *Controle op de eerbiediging van de filosofische, godsdienstige en politieke vrijheid van de ouderen in een rusthuis*

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger correct stelt, dient het huishoudelijk reglement van de voorziening aan de opgenomen residenten de grootst mogelijke vrijheid te garanderen. Een volledige filosofische, godsdienstige en politieke vrijheid moet worden gewaarborgd.

Een eerste toets op deze norm geldt dus de inhoud van de respectieve interne reglementen die in de Vlaamse rusthuizen van kracht zijn. Het spreekt vanzelf dat hierin geen bepalingen mogen worden opgenomen die in strijd zijn met dit principe.

Een tweede toets, maar dan occasioneel en gericht op de bredere context van de rusthuisexploitatie, vormt het inspectiebezoek. Deze bezoeken door de daartoe aangestelde ambtenaren betreffen meestal een controle op de naleving van de erkenningsnormen. Wanneer terzake disfuncties of tekorten worden vastgesteld, dienen deze te worden geredieerd. Flagrant inbreuken op de eerbiediging van bovenvermelde vrijheden werden tot op heden niet vastgesteld, maar ongetwijfeld gebeurt dit, zo dit al het geval mag zijn, op meer subtiele wijze. In dat

geval kan de resident en/of een familielid of een vertrouwenspersoon klacht indienen bij de toezichthoudende overheid (zie verder).

Een derde toets wordt, zodra de principes ingevoerd door het kwaliteitsdecreet voor de sector van kracht worden (in 2003), de uitvoering van de sectorspecifieke minimale kwaliteitseisen rond de rechten van de gebruiker : "De voorziening neemt de nodige schikkingen voor het respecteren van de rechten en overtuigingen van de gebruiker (autochtoon of allochtoon), enerzijds politieke en burgerrechten en anderzijds de ideologische, filosofische en godsdienstige overtuiging". Dit principe dient in elk kwaliteitshandboek te worden ingeschreven en de modaliteiten om dit recht te waarborgen, kunnen bij inspectie worden getoetst.

2. Verkiezingen

Het eventueel plaatsen van verkiezingsborden in of rond een rusthuis is niet genormeerd binnen de wetgeving inzake ouderenvoorzieningen.

Het staat de initiatiefnemer in principe vrij dit al of niet te doen. Maar het lijkt me hoogst ongepast indien dit ten voordele van een bepaalde kandidaat of partij zou gebeuren. In dat geval zou de voorziening immers een schijn van partijdigheid kunnen opwekken en kan de politieke overtuiging van (minstens een deel van) haar residenten geweld worden aangedaan.

Ik maak me sterk dat dit in de praktijk zelden voorkomt. Indien dit toch het geval zou zijn, is er geen wettelijk instrumentarium beschikbaar om dit te sanctioneren. Wanneer eenzijdige verkiezingspropaganda wordt vastgesteld, kan de bejaarde of zijn vertrouwenspersoon dit melden bij de bevoegde administratie. Een bekend en meer en meer ingeburgerd kanaal daarvoor is de Rusthuisinfofoon, die je tegen het tarief van een zonaal gesprek rechtstreeks met de juiste dienst verbindt. Bij een inspectiebezoek aan de geviseerde voorziening zal de inspecteur niet nalaten deze kwestie bij de directie aan te kaarten en haar te overtuigen dat dergelijke handeling in de sector als een maatschappelijk betwistbare daad wordt aangevoeld. Indien de voorziening hierop niet wenst in te gaan, kan dit evenwel niet juridisch worden afgedwongen.

Een ander heikel punt met misschien veel meer impact vormt de vervulling van de stemplicht in de rusthuizen.

De inspectie voerde terzake een steekproef uit in 49 rusthuizen in de periode onmiddellijk na de verkiezingen van 13 juni 1999. De resultaten kunnen enkel een indicatie zijn (Vlaanderen telt immers 777 rusthuizen), maar waren onthullend : op de 3.115 betrokken inwoners hadden slechts 333 (iets meer dan 10 %) hun stem uitgebracht, hetzij persoonlijk, hetzij per volmacht. Het overgrote deel van de overige bewoners werd op medische gronden vrijgesteld. Dit toont aan dat in rusthuismiddens klaarblijkelijk weinig inspanningen worden geleverd om de residenten in staat te stellen een fundamenteel recht uit te oefenen. Niet alleen werd onvoldoende informatie verstrekt over de kiesverrichtingen zelf, de verplaatsing naar de stembureaus scheen voor vele ouderen een onoverkomelijk probleem. In de rusthuizen die zelf voor vervoer met personeel zorgden (9 op 49) of in wier lokalen een stembureau werd ingericht (1), was de vervulling van de kiesplicht beduidend hoger.

Dit thema wordt ongetwijfeld opnieuw opgenomen bij de sectorale implementatie van het kwaliteitsdecreet. Dan komt ook het instrumentarium beschikbaar om beter toe te zien op het handhaven van de voorwaarden tot behoud van maatschappelijke rechten en vrijheden, ook bij het ouder worden.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 161
van 6 juni 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Brusselse Vlamingen – Gemeentelijk beleid

1. Kan de minister in verband met het Brussels bibliotheekwezen een overzicht geven van de huidige situatie, meer bepaald van het aantal Brusselse gemeenten dat over een bij decreet erkende plaatselijke openbare bibliotheek beschikt ?
2. Tevens had ik graag vernomen hoeveel Nederlandstalige kinderdagverblijven er op dit ogenblik bestaan in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest en hoeveel er daarvan tot het gemeentelijk initiatief behoren.

3. Beschikt de minister over gegevens aangaande het gemeentelijk aandeel in het Nederlandstalig deeltijds kunstonderwijs in Brussel ?
4. Tijdens de vorige legislatuur was het voor de voorgangster van de minister niet mogelijk om een kostenberekening voor te leggen van alle uitgaven die de Vlaamse Gemeenschap op zich heeft genomen ten gevolge van de tekortkomingen van de Brusselse gemeenten ten aanzien van hun Nederlandstalige inwoners.

Is daar sedertdien al meer duidelijkheid over ?

Loont het niet de moeite om zo'n inventaris op te maken ?

Antwoord

1. Op dit ogenblik beschikken acht Brusselse gemeenten over een bij decreet erkende plaatselijke openbare bibliotheek. In Brussel-stad geldt een bijzondere situatie. De Hoofdstedelijke Openbare Bibliotheek van de Vlaamse Gemeenschapscommissie is als centrale openbare bibliotheek erkend en in het centrum van Brussel gevestigd. Daarnaast is er nog de erkende stedelijke openbare bibliotheek die van de stad Brussel afhangt.

Hierbij volgt de lijst van alle erkende plaatselijke openbare bibliotheken, inclusief de filialen en uitleenposten.

Brussel

Hoofdstedelijke Openbare Bibliotheek
Muntplein 6 – 1000 Brussel

Filiaal in Vorst
Bondgenotenstraat 54 – 1190 Vorst

Uitleenpost in Sint-Gillis
Fortstraat 35a – 1060 Sint-Gillis

Brussel/Laken

Stedelijke Openbare Bibliotheek
Bockstaellaan 109 – 1020 Brussel

Filiaal in Neder-over-Heembeek
Frans Vekemansstraat 79 – 1120 Brussel

Uitleenpost in Haren

Flodorpstraat 39 – 1130 Brussel

Anderlecht

Gemeentelijke Openbare Bibliotheek
Sint-Guidostraat 97 – 1070 Anderlecht

Uitleenpost in Neerpede
Bloestraat 31 – 1070 Anderlecht

Etterbeek

Gemeentelijke Openbare Bibliotheek
Oudergemselaan 206 – 1040 Brussel

Jette

Gemeentelijke Openbare Bibliotheek
Kardinaal Mercierplein 6 – 1090 Brussel

Schaarbeek

Gemeentelijke Openbare Bibliotheek
Helmetssteenweg 304 – 1030 Brussel

Sint-Agatha-Berchem

Gemeentelijke Openbare Bibliotheek
Soldatenstraat 21 – 1082 Brussel

Sint-Pieters-Woluwe

Gemeentelijke Openbare Bibliotheek
Orbanlaan 54-56 – 1150 Brussel

Watermaal Bosvoorde

Gemeentelijke Openbare Bibliotheek
Thomsonlaan 3 – 1170 Brussel

Uitleenpost Bosvoorde
Delleurlaan 41 – 1170 Brussel

2. Binnen het Brusselse Hoofdstedelijke gewest zijn er in totaal 87 Nederlandstalige kinderdagverblijven, waarvan er 18 een gemeentelijk initiatief zijn.
3. Het Nederlandstalig deeltijds kunstonderwijs (DKO) wordt georganiseerd in vijf gemeenten, met name Brussel, Jette, Sint-Agatha Berchem, Sint-Lambrechts-Woluwe en Sint-Pieters-Woluwe.

In de gemeenten Anderlecht, Etterbeek en Schaarbeek wordt het deeltijds kunstonderwijs georganiseerd door de ARGO.

Wat het schooljaar 1998-1999 betreft, gaf dit een totaal van 1.763 leerlingen (14 %) in het Nederlandstalig DKO, ten opzichte van 10.607 leerlingen (86 %) in het Franstalig DKO.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een tabel met de cijfers 1998-1999.

4. Het is vanuit de Vlaamse Gemeenschap niet mogelijk een kostenberekening voor te leggen van alle uitgaven die de Vlaamse Gemeenschap op zich zou hebben genomen ten gevolge van mogelijke tekortkomingen van de Brusselse gemeenten ten aanzien van hun Nederlandstalige inwoners.

Het beleid van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel is er in eerste instantie op gericht een kwalitatief hoogstaand net aan Vlaamse gemeenschapsvoorzieningen uit te bouwen, waarbij de Brusselse Vlamingen gelijke kansen en mogelijkheden moeten krijgen in vergelijking met de andere Vlamingen in Vlaanderen en met de Franstaligen van de hoofdstad. Dit gebeurt al dan niet in samenwerking met de Brusselse gemeentebesturen.

Bovendien wens ik nogmaals te benadrukken dat de Nederlandstalige netwerken niet alleen gericht zijn op de Vlaamse Brusselaars, maar tegelijk openstaan voor iedereen. De Vlaamse regering beschouwt daarom eenderde van de bevolking, of 300.000 Brusselaars, als haar doelpubliek.

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger ten slotte nog meedelen dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie, als intermediair bestuursniveau met een eerstelijnsfunctie op het terrein, sinds 1998 een studie laat verrichten over de tekortkomingen van de Brusselse gemeenten in verschillende beleidsdomeinen. Blijkbaar bestaat er enkel een onvolledig rapport inzake onderwijs. Voor de sectoren cultuur, gezins- en jeugdhulp en kinderopvang werd er slechts in beperkte mate een reactie verkregen van de gemeentebesturen.

Gelet op de onvolledigheid is het dan ook voorbarig hieruit besluiten te trekken.

Het lijkt mij ook niet opportuun en zelfs onmogelijk de cijfers door de administratie van de

Vlaamse Gemeenschapscommissie te laten controleren. De Vlaamse schepenen of Vlaamse raadsleden in de Brusselse gemeenten lijken mij dan ook het best geplaatst om dit op te volgen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 162
van 6 juni 2000**

van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

"Grande casserole de moules" M. Broodthaers – Aankoopsubsidie

Ik verneem dat de Vlaamse Gemeenschap vijf miljoen veil zou hebben als bijdrage om het kunstwerk "Grande casserole de moules" van Marcel Broodthaers in het land te houden (kostprijs : tien miljoen).

Welke artistieke kwaliteiten worden aan dit werk toegeschreven die een dergelijke inspanning verantwoorden ?

Ware het niet goedkoper geweest om een nieuw mosselpannetje aan te kopen en te vullen met mosselschelpen ?

Antwoord

Situering : het museumdecreet – projectsubsidiering

Het roerend cultureel erfgoed en met name het museale patrimonium is een van de meest herkenbare elementen van de Vlaamse cultuur. Musea hebben een belangrijke plaats verworven in het culturele en maatschappelijke leven. Het museum moet, aan het begin van de 21ste eeuw, zijn specifieke taken – verwervende, bewarende, wetenschappelijke en publieksgerichte functies – naar behoren kunnen uitoefenen en zijn maatschappelijke en culturele opdracht actualiseren.

Het nieuwe museumbeleid werd ingezet met het decreet van 20 december 1996 tot erkenning en subsidiëring van musea en het uitvoeringsbesluit van 7 april 1998. Het museumdecreet regelt de erkenning van de musea en de organisatie van het museumwezen. De uitvoering van het erkenningsluik is gestart op 1 september 1998. De uitvoering van de subsidiëring op 1 januari 1999.

De erkenning van musea is de belangrijkste pijler van het nieuwe museumdecreet. Het begrip "erkenning" moet worden beschouwd als een moreel begrip enerzijds, en als een voorwaarde voor subsidiëring anderzijds. Aan de erkenning worden een aantal voorwaarden gekoppeld. De voorwaarden tot erkenning zijn inhoudelijk museologisch verantwoorde criteria, toepasselijk op alle musea.

Uitgangspunt is de internationale definitie van "museum" zoals goedgekeurd door ICOM (International Council of Museums) : "het museum is een permanente instelling, zonder winstbejag, ten dienste van de gemeenschap en haar ontwikkeling, toegankelijk voor het publiek, die de materiële getuigenissen van de mens en zijn omgeving verwerft, beheert, bewaart en beveiligd, wetenschappelijk onderzoekt, presenteert en hierover informeert voor doeleinden van studie, educatie en genoegen". Er worden eisen gesteld op het vlak van de museale werking – een evenwichtige en professionele uitoefening van de vier basisfuncties – en van het management. Door een erkenning biedt het museum aan zijn partners en het publiek duidelijkheid omtrent de kwaliteit van zijn werking.

Erkende musea worden ingedeeld in drie niveaus : het basisniveau, het regionale niveau en het landelijke niveau. Het betreft hier geen hiërarchische indeling. De criteria voor indeling hebben betrekking op het cultuurhistorisch belang van de collectie, de wijze waarop de culturele verantwoordelijkheid wordt ingevuld, de uitstraling van de museumwerking, en er worden hogere eisen gesteld inzake de professionaliteit en de kwaliteit in de uitvoering van de museumfuncties en van het management. Bij de evaluatie van de indeling van een erkend museum bij het landelijke niveau geldt een nationaal/internationaal professioneel referentiekader.

Het Stedelijk Museum voor Actuele Kunst (SMAK) Gent is erkend en ingedeeld bij het landelijk niveau.

Het decreet bepaalt tevens op welke wijze de werking van de musea kan worden gestimuleerd en gesteund, weliswaar binnen de financiële mogelijkheden van de begroting. De Vlaamse Gemeenschap verleent werkingssubsidies aan erkende musea ingedeeld bij het landelijk niveau, de provincies aan erkende musea ingedeeld bij het regionale niveau. Alle erkende musea kunnen projectsubsidies aanvragen. De helft van het begrotingskrediet dat wordt uitgetrokken voor subsidies aan en ten gunste van musea is bestemd voor de subsidiëring van projecten.

De mogelijke subsidiëring voor aanwinsten bedraagt in 2000 maximaal 50 % van de aankoopssom. Binnen het museumbeleid behoort de ondersteuning van het collectiebeleid niet tot de prioriteiten. De musea, die vaak in onmogelijke beheersstructuren moeten werken, hebben weinig ervaring met echte projectsubsidies. Ze hebben de neiging enkel voor aankopen projectsubsidies aan te vragen. Een vaststelling die we zullen trachten om te buigen door aanwinsten niet als beleidsaccent naar voor te schuiven en de subsidieplafonds terzake te verlagen. Ik ben overtuigd van de noodzaak tot – ook financieel – engagement vanwege de inrichtende overheden bij een verrijking van hun eigen patrimonium. Bij de musea gaat het immers om aanwinsten binnen de eigen museale verzameling. De context is beslissend.

"Grande casserole de moules", Marcel Broodthaers : kunsthistorisch belang en betekenis

Marcel Broodthaers

"Grande casserole de moules", 1966

casserole, mosselschelpen, verf

70x65x65 cm

privé-verzameling, België

"Grande casserole de moules" is een cruciaal werk in het oeuvre van de dichter, beeldhouwer, schilder, filmer Marcel Broodthaers (1924-1976). Zijn werk is onthutsend en vanzelfsprekend tegelijk. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een toelichting over het werk van Marcel Broodthaers.

"Grande casserole" is een zeer plastisch sculpturaal werk van Broodthaers, dat gestalte geeft aan de veelzijdige visie van de kunstenaar. Net als zijn grote voorbeelden, Magritte en Duchamp, speelt Broodthaers met diverse contexten en tegenstellingen. Deze zijn alle reeds aanwezig in de "mosselpot" : het natuurlijke en culturele, het alledaagse en kunstmatige, het functionele en esthetische. De "mosselpot" verwijst naar verschillende realiteiten en laat deze elkaar versterken.

De idee van de schelp en de verloren inhoud functioneert voor Broodthaers als een context van waaruit hij beelden en tentoonstellingen kon realiseren. Door zijn hele oeuvre heen kan men de oppositie tussen vorm en inhoud terugvinden, als de gietvorm zonder origineel, als het museum en het geheel van impliciete afspraken die ermee samengaan doch zonder kunstwerk. De "mosselpot" kan al deze betekenissen bevatten.

Vanuit zijn dichterlijke spel met de taal alludeert Broodthaers met "la moule" ook naar "le moule", de gietvorm : het basisgegeven voor alle plaaster-, brons- of polyesterafgietsels in de beeldhouwkunst. De pot wordt recipiënt van honderden "gietvormen" die alle een potentieel sculptuurtje in zich dragen. Dit spel geeft het werk meteen een heel potentieel aan betekenissen mee en herinnert aan Magritte, waarbij een willekeurige benaming van een voorwerp het een nieuw en origineel karakter geeft.

De "mosselpot" staat tevens voor "België", zonder welke Broodthaers' kunst er geheel anders zou uitgezien hebben. "België" met, naast de friet, de mossel als een van zijn nationale producten, was voor Broodthaers een context vanwaaruit hij beelden kon realiseren.

Broodthaers' mosselen staan als beeldhouwwerk nooit op zich, ze worden steeds verbonden met voorwerpen die refereren aan hun functie in het dagelijkse leven zoals een tafel, pot of pan.

De overvloed aan mosselschelpen roept een illusie van (cinematografische) tijd op. Het lijkt of de pot elk moment kan overkoken. Het deksel lijkt nog nauwelijks aan de opborrelende kracht van de schelpen te weerstaan. Het is het punt net voor de chaos dat Marcel Broodthaers op een treffende manier heeft weten te verbeelden.

De wellust aan mosselen als een hoorn des overvloed, het pruttelen en bijna overkoken, verwijst tevens naar volkse connotatie van de mossel als symbool van het vrouwelijk geslacht.

De mosselpot is de drager van de betekenispendel tussen "le" en "la moule" (mal en mossel), belichaamt de perfectie van een wezen dat zijn eigen mal vervaardigt en daardoor volgens Broodthaers juist onzichtbaar is. Hij draagt de dubbelzinnige erotische betekenissen van de mossel. Hij is het monument van de restanten van de maaltijd. Hij bezit een volmaakte individualiteit en ontelbare dubbels.

Belang en betekenis van de kunstenaar en het werk in de SMAK-collectie

Marcel Broodthaers is een van de sleutelfiguren binnen het artistieke voorstel van het SMAK dat de instelling een eigen internationaal gelaat heeft gegeven. Het is een voorstel dat men zonder twijfel Europees zou kunnen noemen, verankerd in een picturale kwaliteit in de omgang met het materiële en in een complexe, ambigue betekenisgeving. De

individuele basisfiguren in de SMAK-collectie Joseph Beuys, Panamarenko, Marcel Broodthaers zijn Europese kunstenaars, met een sterke lokale verankering. Bij andere basisfiguren bevat de collectie topwerken die haar "onontkoombaar" maken, werken zonder dewelke een retrospectieve moeilijk denkbaar zou zijn. Dit is het geval voor de "Wirtschaftswerte" van Joseph Beuys of voor de "Aeromodeller" van Panamarenko.

Wat Broodthaers betreft, ontbreekt een dergelijk sluitstuk. Er is een mooi ensemble met de topwerken "Miroir d'époque regency", 1973, "Petrus-Paulus-Rubens", 1973 en "289 coquilles d'oeufs", 1966. Er ontbreekt in feite nog een cruciaal stuk waar rond het reeds aanwezige ensemble kan worden opgebouwd.

"Grande casserole de moules" is dit werk. Deze monumentale "verzameling van lege schelpen" appelleert zowel aan allerlei reflecties over kunst en cultuur als dat ze een eigen poëtisch verhaal suggereert. De andere werken in de collectie worden erdoor bekrachtigd.

De subsidiëring van de aankoop van "Grande casserole de moules", Marcel Broodthaers

De aankoop van het werk werd voorgelegd aan de Beoordelingscommissie Musea van de Raad voor Cultuur in de vergadering van 23 november 1999 en 22 februari 2000.

De commissie stelde dat het kunstwerk een icoon is binnen het werk van Broodthaers en een waardevolle aanvulling van het ensemble van het SMAK. Het voorgestelde werk is voor het SMAK een sleutelwerk dat kan worden beschouwd als een culminatiepunt van vroegere Belgische kunstenaars zoals Ensor of Magritte. Tegelijk bevat het reeds elementen die in latere kunststromingen zullen worden uitgediept. Het SMAK diende een goed geargumenteed dossier in. De commissie stelde dat het hier een kwalitatief hoogstaande aanwinst van een bijzonder werk van de kunstenaar betreft, waarvan het belang de collectie van het SMAK overstijgt.

Rekening houdende met het bovenvermelde, wordt in het kader van het museumdecreet voor de aankoop van het werk "Grande casserole de moules" van Marcel Broodthaers een projectsubsidie van 5.250.000 frank, of 50 % van de aankoopprijs, toegekend aan het Stedelijk Museum voor Actuele Kunst, Gent.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 163
van 6 juni 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Raad van beheer KVS – Samenstelling

Artikel 4 van de statuten van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS) bepaalt het volgende : "De instelling wordt bestuurd door een raad van bestuur waarin uitsluitend Nederlandstalige leden kunnen zetelen".

Artikel 5 bepaalt dat de raad van bestuur is samengesteld uit vijf leden benoemd door de stad Brussel, vijf benoemd door de Vlaamse regering en één lid benoemd door de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Wanneer men de huidige samenstelling van de raad van bestuur overloopt, blijkt dat de KVS artikel 4 van haar statuten heeft overtreden door als één van de vijf vertegenwoordigers van Brussel-stad een Franstalige schepen voor te dragen en te benoemen. De betrokken persoon heeft immers zijn eed in de gemeenteraad in het Frans afgelegd en dient dus van rechtswege als Franstalig te worden beschouwd, temeer daar het hier een vertegenwoordiger van Brussel-stad betreft.

Door deze overtreding van haar eigen statuten stelt de KVS zich permanent bloot aan het gevaar van ontbinding door de burgerlijke rechtbank, zoals bepaald door artikel 18 van de wet op de VZW's.

Welke maatregelen heeft de minister dienaangaande genomen ?

Antwoord

Het is correct dat de benoeming in de raad van beheer van de KVS van een franstalig lid niet kan. We hebben dit aan de KVS gesignaleerd.

Men heeft ons meegedeeld dat dit zal worden rechtgezet bij de nakende hersamenstelling van de raad van beheer.

Vraag nr. 164
van 6 juni 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Raad van beheer KVS – Leden met raadgevende stem

Artikel 13 van de statuten van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS) stelt het volgende : "De raad van bestuur kan, voor de periode waarin hij zitting heeft, personen opnemen die omwille van hun bijzondere deskundigheid een waardevolle bijdrage kunnen leveren tot het bereiken van de doelstellingen van de instelling. Deze personen hebben slechts een raadgevende stem".

De doelstellingen van de KVS worden in artikel 3 omschreven en luiden als volgt : "Zij (de KVS) heeft tot doel bij te dragen tot het verspreiden van kwalitatief hoogstaand Nederlandstalig beroepstoneel in binnen- en buitenland".

Bij nazicht van de samenstelling van de raad van bestuur van de KVS stelt men vast dat deze personen met raadgevende stem, louter toevallig natuurlijk, de volgende zijn : de voorzitter van het Brusselse arrondissementele bestuur van de SP, tevens voorzitter van de MIVB (Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer Brussel) namens de SP, de politiek secretaris voor het Brusselse Hoofdstedelijke gewest van Agalev, een Brussels minister van de VLD, de voormalige voorzitter van de VU van het arrondissement Brussel en een Brussels oud-CVP-minister van de Vlaamse regering.

Kan de minister mij meedelen, in het licht van de doelstellingen van de KVS, welke "bijzondere deskundigheid" elk van deze raadgevende leden heeft op het gebied van het Nederlandstalige beroepstoneel ? Welke publicaties kunnen deze personen dienaangaande voorleggen ? Welke ervaringen en referenties hebben zij in het Nederlandstalige beroepstoneel om deze mandaten te vervullen ?

Welke maatregelen heeft de minister genomen om een einde te maken aan deze schandelijke politisering en dit schandelijk misbruik van de statuten van de KVS ?

Antwoord

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger zelf stelt, kan de raad van bestuur personen opnemen met een raadgevende stem.

Dit is een volledig autonome beslissing van de raad van beheer, waarin de minister niet tussenbeide komt.

**Vraag nr. 166
van 23 juni 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Taalwetgeving – Klacht

Collega Sven Gatz deed in een recente persmededeling het schrijnende verhaal van een dame die in een ziekenhuis in Elsene geen verzorging kreeg omdat ze Nederlandstalig was. Noch de politie van Elsene, noch de rijkswacht was blijkbaar bereid om haar klacht te noteren.

Aangezien de minister in april nog verklaarde klacht te zullen indienen bij de vice-gouverneur naar aanleiding van concrete overtredingen en inbreuken op de taalwetgeving, had ik graag vernomen of hij dit naar aanleiding van dat bewuste incident ook heeft gedaan (*Handelingen C132 van 6 april 2000, blz. 4-9 – red.*).

Antwoord

Ik heb inderdaad het engagement genomen om – indien ik op de hoogte wordt gesteld van concrete overtredingen en inbreuken op de taalwetgeving – als Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en als Brusselaar klacht in te dienen bij de vice-gouverneur op basis van artikel 65, § 4 van het koninklijk besluit (KB) van 18 juli 1966 tot coördinatie van de wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken.

Alle natuurlijke of rechtspersonen kunnen tegen de niet-naleving van deze gecoördineerde wetten omtrent zaken die gelokaliseerd of lokaliseerbaar zijn in een gemeente van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad, immers klacht indienen.

Dit engagement kan ik natuurlijk slechts waarmaken ten aanzien van de personen die mij daadwerkelijk op de hoogte brengen van dergelijke inbreuken en voorzover het de klachtenprocedure betreft over de niet-naleving van de bestuurstaalwet door de openbare besturen in het Brusselse Hoofdstedelijke gewest.

Het is niet realistisch te denken dat alle inbreuken op de taalwetgeving die ik via de pers zou vernemen het voorwerp zullen uitmaken van een door

mij ingediend klachtendossier bij de vice-gouverneur.

Tegen het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde schokkende verhaal van de dame die bij de spoedgevallendienst van het openbaar ziekenhuis van Etterbeek-Elsene geen verzorging kreeg omdat ze Nederlands sprak, werden wel politieke en juridische acties ondernomen.

Enerzijds hebben mijn VU&ID-collega's dit schrijnend voorbeeld van wansmakelijk onbegrip tegenover het Nederlands in een Brussels openbaar ziekenhuis voorgelegd aan de federale minister bevoegd voor Binnenlandse Zaken, de heer Antoine Duquesne, en aan de bevoegde Brusselse ministers Neyts-Uyttebroeck en Tomas. Ook binnen de Verenigde Kamer van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie werd hierover geïnterpeleerd.

Anderzijds heb ik inderdaad het initiatief genomen om dienaangaande een klachtendossier neer te leggen bij de vice-gouverneur. Niettegenstaande de taalwetgeving geen strafbepalingen bevat en in zulke situatie geen hulp biedt, is het belangrijk de nodige ruchtbaarheid te geven aan deze wantoestanden.

Uit het onderzoek van "de kwaliteit van de communicatie in de contacten van de patiënten en de huisartsen met de Brusselse verzorgingsinstellingen" blijkt immers dat er geen enkele klacht of vraag betrekking had op het zorgaanbod in Brussel (geneesheren, ziekenhuizen en dringende medische hulpverlening)

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

**Vraag nr. 129
van 31 mei 2000
van de heer LUDO SANNEN**

Verhoging werkingsbudget basisonderwijs – Gemeenschapsonderwijs

Op basis van het antwoord van de minister in de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid van 2 mei jongstleden over de verhoging van het werkingsbudget basisonderwijs in het gemeenschapsonderwijs waren er nog enkele on-

duidelijkheden (*Handelingen C145 van 2 mei 2000, blz. 1-3 red.*).

1. Voor de uitvoering van het Tivoli-akkoord verklaart de minister dat "het gemeenschapsonderwijs haar marktaandeel ontvangt".

Bedoelt men hier het marktaandeel van het volledige gemeenschapsonderwijs of, wat de uitvoering van het Tivoli-akkoord betreft, het marktaandeel van het basisonderwijs-gemeenschapsonderwijs ?

2. Wat is het marktaandeel van het volledige gemeenschapsonderwijs, schooljaar 1999-2000 ?
3. Wat is het marktaandeel van het basisonderwijs-gemeenschapsonderwijs voor het schooljaar 1999-2000 binnen het basisonderwijs-alle netten ?
4. Wat was de totale dotatie-gemeenschapsonderwijs voor het begrotingsjaar 1999, opgesplitst in reële geldmiddelen enerzijds en lonen vastbenoemd MVD-personeel anderzijds (MVD : meester-, vak- en dienstpersoneel) ?
5. Wat is de totale dotatie-gemeenschapsonderwijs voor het begrotingsjaar 2000, opgesplitst in reële geldmiddelen enerzijds en lonen MVD-personeel anderzijds ?
6. Hoeveel MVD-personeel is er afgevloeid in 1999 ?

Wat is de totale loonimpact van deze afvloeiingen in 1999 ?

Wat zijn – volgens het marktaandeel – de geldmiddelen die daarvan terugkeren naar het gemeenschapsonderwijs ?

7. De complexe besparingsmechanismen niet in aanmerking genomen:
 - a) wat was het precieze bedrag van het Tivoli-geld dat aan het basisonderwijs-gemeenschapsonderwijs zou moeten zijn toegekend voor het begrotingsjaar 1999 ;
 - b) wat is het precieze bedrag van het Tivoli-geld waarop het basisonderwijs-gemeenschapsonderwijs recht heeft voor het begrotingsjaar 2000 ?

Antwoord

1. De Handelingen C145 van 2 mei 2000, blz. 1-3 handelen over de werkingsmiddelen van het basisonderwijs. Er wordt dus hier duidelijk het aandeel van het basisonderwijs-gemeenschapsonderwijs bedoeld. Met "marktaandeel" wordt bedoeld : de verhouding tussen het aantal leerlingen per net.
2. Het aandeel van het gemeenschapsonderwijs bedraagt (voor het basis- en het secundair onderwijs) 14,7 % (totaal aantal financierbare leerlingen bedraagt 1.084.808, waarvan 159.409 gemeenschapsonderwijs).

3. Het aandeel van het basisonderwijs-gemeenschapsonderwijs bedraagt, binnen het basisonderwijs-alle netten, voor het schooljaar 1999-2000 13,5 %. Het totaal aantal financierbare leerlingen bedraagt 649.020 waarvan 87.553 gemeenschapsonderwijs.

4. De totale dotatie voor het gemeenschapsonderwijs voor het begrotingsjaar 1999 bedroeg :

Niveau	Geld- middelen	MVD- personeel	Totaal
Basis	1.822,7	697,1	2.519,8
Secundair	2.566,4	689,0	3.255,4

5. De totale dotatie voor het gemeenschapsonderwijs voor het begrotingsjaar 2000 bedraagt :

Niveau	Geld- middelen	MVD- personeel	Totaal
Basis	1.923,6	676,3	2.599,9
Secundair	2.560,0	684,3	3.244,3

6. Het MVD-personeel dat is afgevloeid in 1999 bedraagt 108,3 BFT's (*budgettair fulltime equivalent – red.*), de totale loonimpact hiervan (tegen gemiddelde loonkosten 1999) bedraagt 88,9 miljoen frank. De geldmiddelen die hiervan terugkeren naar het basisonderwijs bedragen 11,9 miljoen frank.

7. a) Het precieze bedrag van het Tivoli-geld dat aan het basisonderwijs-gemeenschapsonderwijs is toegekend voor het begrotingsjaar 1999 bedroeg 197,1 miljoen frank ;

b) voor het begrotingsjaar 2000 106,5 miljoen frank.

**Vraag nr. 131
van 31 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Lezen en leesachterstand – Initiatieven

Ondanks vele inspanningen vanuit onderwijs, cultuur en algemeen welzijn blijft de problematiek van de leerachterstand aanzienlijk.

Vanuit het departement Cultuur worden inspanningen gedaan inzake de leesbevordering. Een aantal projecten worden hier gerealiseerd.

Een van de uitgewerkte projecten is het Boekenboxproject, waarbij peuters en kleuters worden gestimuleerd tot het lezen, door middel van de belangrijke aandacht die aan het voorlezen wordt besteed. Dit is een bevoegdheid van Onderwijs. In 1998 was er een studiedag over het thema "voorlezen", waarbij een aantal concrete projecten werden uitgewerkt met bijzondere aandacht voor moeilijke lezers.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van de verschillende projecten die reeds zijn verwezenlijkt in het kader van het Boekenboxproject ?

Wat is de inbreng van het departement Onderwijs ?

Is hierbij overleg gepleegd met andere departementen, zoals Welzijn en Cultuur ? Zo ja, op welke wijze ?

2. In 1998 was er een studiedag over het thema "voorlezen". Dit was een startdag voor een aantal concrete projecten inzake moeilijke lezers die nog steeds behoren tot de leesachterstandsgroepen.

Wat zijn de resultaten van deze studiedag ?

Welke projecten werden in het kader hiervan gerealiseerd ?

3. Kan de minister medelen of er binnen haar bevoegdheden blijvende aandacht wordt besteed aan de problematiek van de leesachterstand en de moeilijke lezers ? Zo ja, op welke wijze ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Een vraag over hetzelfde thema werd gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Antwoord

1. Het Boekenboxproject was een initiatief van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, in samenwerking met de bibliotheeksector. Het departement Onderwijs was er niet bij betrokken.
2. Ook bij de studiedag over het thema "voorlezen" was het departement Onderwijs niet betrokken. Voor de antwoorden daarover verwijzen wij naar het betrokken departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.
3. Binnen het departement Onderwijs is er reeds jarenlang continu aandacht voor alle aspecten die te maken hebben met taalproblemen.

Binnen de projecten Onderwijsvoorrang en Zorgverbreding is "taalvaardigheid bij jonge kinderen" van bij de aanvang een prioriteit.

Aandachtspunten hierbij zijn onder meer :

- de samenwerking met externe deskundigen (onder meer de CLB's en de scholen voor buitengewoon onderwijs) ;
- de relatie met ouders uit sociaal-zwakke middens ;
- de overgang tussen kleuter- en lager onderwijs.

Voor anderstalige nieuwkomers is in extra lessen voorzien om de nodige taalvaardigheid te bewerkstelligen.

De cultuurcel Canon van het departement Onderwijs ondersteunt meerdere projecten rond leesbevordering :

- Dynamo²-projecten : kunnen door elke school worden ingediend en na positieve juryering worden gesubsidieerd. Daarin zitten elk jaar heel wat projecten rond leesbevordering.

- Groot Gelijk : een leesbevorderingsproject dat in 1997 werd gerealiseerd door Canon in samenwerking met Gelijkekansenbeleid, voor eerste lezertjes. Een pakket (boekjes en lesmappen) werd gratis bezorgd aan alle basisscholen.
- In 2000 plant Canon samen met Cultuur een leesbevorderingsproject voor het basisonderwijs.
- Voor het secundair onderwijs bestaat het leesbevorderingsproject "Jonge Gouden Uil" : al vier jaar op rij, in samenwerking met Cultuur en Onderwijs, Vlaanderen en Nederland. Voor hulp aan anderstaligen verwijzen we ten slotte naar het aanbod van het steunpunt NT2 (Nederlands als tweede taal).

Vanaf 1 januari 2000 kreeg het steunpunt een erkenning voor vijf jaar en een jaarlijkse subsidie. Het steunpunt doet onderzoek, geeft vorming en ontwikkelt materiaal inzake Nederlands als tweede taal en taalvaardigheidsonderwijs en werkt nauw samen met de pedagogische begeleiding en het onderwijsveld om de inzichten in de klas te krijgen.

(Antwoord Mieke Vogels : blz. 251 – antwoord Bert Anciaux : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 6 oktober 2000, blz. 19 – red.)

Vraag nr. 133
van 31 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Onderwijsvoorrang migranten – Middelen en resultaten

Het blijft een doelstelling van de overheid de onderwijsvoorrang voor migranten in het onderwijs in het algemeen, maar in het buitengewoon onderwijs in het bijzonder, op een specifieke wijze te regelen en hiervoor de nodige middelen vrij te maken.

Jaarlijks neemt de Vlaamse regering zo een beslissing betreffende het aanwendingspercentage van de lesuren "onderwijsvoorrang migranten" in het buitengewoon secundair onderwijs.

1. Hoe is het aanwendingspercentage geregeld voor het lopende schooljaar 1999-2000 ? Wat is de concrete inhoud hiervan ?

2. Dit systeem werkt reeds enkele jaren.

Wat zijn de resultaten ? Gebeurt er een systematische evaluatie ? Zo ja, op welke wijze ?

3. Het organiseren van dergelijke onderwijsvoorrang vereist de nodige financiële middelen.

Hoeveel middelen worden hiervoor vrijgemaakt op de begroting Onderwijs, specifiek gericht naar het buitengewoon onderwijs, voor de begrotingsjaren 1998, 1999 en 2000 ?

Antwoord

1. Net als op alle andere lesuren- en urenpakketten van het buitengewoon secundair onderwijs, wordt er ook op de uren onderwijsvoorrang migranten een aanwendingspercentage toegepast. Voor deze lesuren gebeurt dit met toepassing van artikel 6 van het koninklijk besluit nr. 65 van 20 juli 1982 tot vaststelling van de wijze waarop de ambten van het bestuurs- en onderwijzend personeel worden bepaald in de inrichtingen voor buitengewoon onderwijs.

Voor het schooljaar 1999-2000 is het aanwendingspercentage bij besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1999 bepaald op 95 %.

2. Van de 115 scholen voor buitengewoon secundair onderwijs genieten dit schooljaar 35 scholen extra middelen voor onderwijsvoorrang migranten. De aanwending van deze middelen is het voorwerp van systematische controle, naar aanleiding van de schooldoorlichtingen.

Tot op heden kreeg geen enkele van de doorgelichte scholen hiervoor een beperking van het gunstige advies. Dit betekent dat in alle beoordeelde gevallen de middelen werden gebruikt overeenkomstig het aanwendingsplan, vaak in de vorm van niet-cognitieve begeleiding van leerlingen en hun ouders en in de vorm van overleg met externe organisaties die zich specifiek met de migrantenproblematiek bezighouden. Ook begeleiding van migrantenouders behoort immers tot de opdracht van een school met OVB-uren, vooral met het oog op een betere rechtstreekse communicatie tussen de leerkrachten en de ouders van alle leerlingen (OVB : *onderwijsvoorrangsbeleid – red.*)

3. Voor de laatste drie begrotingsjaren werden de volgende bedragen uitgetrokken op de begro-

ting voor het organiseren van onderwijsvoor-
rang migranten:

1998	41.200.000 fr.
1999	41.500.000 fr.
2000	38.471.000 fr.

Vraag nr. 135
van 9 juni 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Franstalige faciliteitenscholen – Doelgroep

In de studie die in opdracht van de provincie Vlaams-Brabant werd uitgevoerd door de professoren Marc Boes en Kristof Abbeloos wordt erop gewezen dat de faciliteiten in de randgemeenten alleen bestemd zijn voor ingezetenen die in een welbepaalde faciliteitengemeente wonen. Inwoners van bijvoorbeeld Linkebeek kunnen in bijvoorbeeld Wezembeek-Oppem geen aanspraak maken op faciliteiten.

In dat verband had ik graag vernomen of de inschrijvingen in de Franstalige faciliteitenscholen strikt beperkt blijven tot die leerlingen wier ouders effectief in de gemeente wonen waar hun kinderen schoollopen.

Antwoord

De mogelijkheid om Franstalig onderwijs te verstrekken in de faciliteitengemeenten is opgenomen in de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs, en in de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. In artikel 6 van deze wet wordt dit recht toegekend aan kinderen "indien deze taal de moedertaal of gebruikelijke taal is van het kind en indien het gezinshoofd in één dezer gemeenten verblijft". Dezelfde formulering wordt gebruikt in de wet van 2 augustus 1963.

Ik ben dan ook van oordeel dat de tekst van de wet geen steun biedt voor de interpretatie die de Vlaamse volksvertegenwoordiger eraan geeft. Het moet derhalve mogelijk blijven dat leerlingen die aan alle voorwaarden voldoen, worden ingeschreven in een Franstalige basisschool van een andere gemeente dan de faciliteitengemeente waar ze wonen.

Als **bijlage** het aantal leerlingen (telling 01.02.2000) in de Franstalige scholen in de faciliteitengemeenten volgens de gemeente waar ze naar school gaan en hun woonplaats.

Aantal leerlingen in de Franstalige scholen in de faciliteitengemeenten volgens de gemeente waar ze naar school gaan en hun woonplaats

Aantal leerlingen		Gemeente					Eindtotaal
Gemeente/school	Drogenbos	Kraainem	Linkebeek	Sint-Genesius-Rode	Wemmel	Wezembeek-Oppem	
Drogenbos	186		4				190
Kraainem		314				22	336
Linkebeek	27	2	172	25			226
Sint-Genesius-Rode	2		15	700			717
Wemmel					508		508
Wezembeek-Oppem		108				704	812
Eindtotaal	215	424	191	725	508	726	2.789

Schooljaar 1999-2000

Vraag nr. 136
van 15 juni 2000
van de heer GILBERT VAN BAELEN

Studietoelagen – Inkomensvoorwaarden

Sociaal verzeerden wier uitkeringen ten onrechte worden geschorst en die na een paar jaar en na een procedure voor de arbeidsrechtbank hun gelijk halen, worden bij de uitbetaling van de achterstallige uitkeringen fiscaal niet correct behandeld. De storting van de geschorste uitkeringen van soms jaren, maakt namelijk dat betrokkenen plots voor dat jaar in een hogere belastingschaal terechtkomen. Dit heeft tot gevolg dat een aantal sociale voordelen die zij tot dan toe genoten, wegvallen.

Een mooi voorbeeld hiervan is het eventueel wegvallen van het recht op een studietoelage voor de studerende kinderen.

Vragen om de gestorte bedragen in dergelijke gevallen te spreiden over verscheidene jaren, worden door de administratie negatief beantwoord.

1. Is het sociaal aanvaardbaar dat, ten gevolge van de uitkering van achterstallen, betrokkenen naast een studietoelage grijpen ?
2. Waarom houdt men, bij overlegging van fiscale attesten met het oog op het verkrijgen van een studiebeurs, geen rekening met het feit dat bepaalde inkomsten eventueel afkomstig zijn van achterstallige uitkeringen door de overheid of de sociale zekerheid ?

Antwoord

Om in aanmerking te komen voor een studietoelage mag het gezinsinkomen een bepaalde grens niet overschrijden.

Krachtens artikel 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1983 betreffende de studietoelagen voor hoger onderwijs, en artikel 6 van het koninklijk besluit van 23 augustus 1972 tot vaststelling van de minvermogensgrens van de kandidaten voor een studietoelage, wordt er bij het bepalen van het recht op een studietoelage normaal rekening gehouden met het inkomen van het tweede jaar dat het jaar voorafgaat waarin het betrokken academiejaar begint.

Om dat inkomen vast te stellen, dient de afdeling Studietoelagen zich, krachtens artikel 6 §1 van voornoemde besluiten, te baseren op de belasting-

toestand die blijkt uit het aanslagbiljet afgeleverd door de Administratie der Directe Belastingen.

Wanneer naar aanleiding van een latere verificatie die aanslag eventueel wordt herzien, moet met de herziene aanslag rekening worden gehouden.

De afdeling Studietoelagen kan slechts met een gespreide betaling rekening houden indien dit door de administratie van Financiën zo werd aanvaard.

Bij het ontvangen van achterstallen gaat het hoe dan ook om een in dat jaar effectief genoten inkomen. Aangezien men meestal voor meerdere jaren een studietoelage aanvraagt, zal er voor die jaren waarin de uitkering werd geschorst dan ook een hogere studietoelage zijn uitbetaald, zodat er een compenserend effect optreedt.

Vraag nr. 147
van 4 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kabinetsmedewerkers – Detacheringen

De kabinetten van de nieuwe Vlaamse regering zouden eenderde kleiner zijn dan de vorige regering. Voor het niveau van de politieke raadgevers en adviseurs had de vorige regering een reductie van 30 procent gepland.

Dit zou door de nieuwe Vlaamse regering nog wat worden verstrengd. Op bladzijde 62 en 63 van het regeerakkoord wordt duidelijk gesteld dat de rol van de administratie wordt versterkt.

1. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de administratie die onder de bevoegdheid van de minister valt ?
2. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de administratie die niet onder de bevoegdheid van de minister valt ?
3. Hoeveel medewerkers werden er gedetacheerd vanuit de Vlaamse openbare instellingen ?
4. Hoeveel medewerkers worden overeenkomstig een artikel van de rechtspositieregeling van betrokken Vlaamse openbare instelling die onder de bevoegdheid van de minister valt, belast met beleidssortierend werk, maar worden niet gedetacheerd naar het kabinet ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 65
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES

Toerisme Vlaanderen – Verwerving van gronden

Uit krantenadvertenties bleek dat Toerisme Vlaanderen de procedure heeft opgestart voor aanwerving van een industrieel ingenieur bouwkunde of architect (job@ De Standaard van 11 en 12 maart 2000).

Bij de situering van de functie wordt erop gewezen dat Toerisme Vlaanderen investeringsprojecten realiseert waarbij toeristische accommodatie moet worden opgericht op door Toerisme Vlaanderen verworven gronden.

Het zou gaan om "kampeerterreinen, sociale vakantiehuisen, jeugdvakantiehuisen, jeugdherbergen, enz."

1. Klopt het dat Toerisme Vlaanderen gronden heeft verworven voor de oprichting van toeristische accommodatie ?

Zo ja, om welke gronden gaat het ?

Zo neen, is het de bedoeling om dit in de toekomst te doen ?

2. Welke procedure is daartoe uitgewerkt ?

Aanvullend antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag verschenen in het Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 16 juni 2000, blz. 1454, bevat een lijst met domeinen, eigendom van Toerisme Vlaanderen.

Dit antwoord dient te worden aangevuld als volgt.

Volgende domeinen op deze lijst werden verkocht of onteigend :

- Europees Cultuurdorp – minnelijke onteigening 19 december 1995 ;
- Recreatiegebied De Haan – verkocht 14 oktober 1999.

Vraag nr. 80
van 31 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

VDAB – Samenwerkingsakkoord FOREM

De Vlaamse regering heeft een samenwerkingsakkoord met het Waals Gewest goedgekeurd voor de uitwisseling van technische stages en taalstages voor werkzoekenden, instructeurs van de VDAB en Forem (Office Communautaire et Régional de la Formation Professionnelle et de l'Emploi) en werknemers.

1. Op welke wijze wordt de uitwisseling van de respectieve stages georganiseerd ?
2. Wie is hiervoor verantwoordelijk ?
3. Wat is de duur van het samenwerkingsakkoord ? Is er in een evaluatiemogelijkheid voorzien ?
4. Op welke wijze wordt aan dit samenwerkingsakkoord bekendheid gegeven, opdat de betrokken werkzoekenden en werknemers optimaal gebruik kunnen maken van de uitwisseling ?

Antwoord

Zoals vermeld in het samenwerkingsakkoord tussen het Vlaams en het Waals Gewest, zijn de VDAB en de Forem aangesteld als de respectieve operatoren voor hun gewest. Hiertoe hebben zij een uitvoeringsovereenkomst (VDAB-Forem) ondertekend.

De uitwisseling van de stage wordt georganiseerd met vrijwillige kandidaten (werkzoekenden, instructeurs, werknemers) die hun kandidatuur en desiderata (tijdstip, duur, aard van de stage) vermelden bij de stagebegeleiders, moduleverantwoordelijken of verantwoordelijken productie-eenheid van de VDAB/Forem. De projectcoördinator neemt contact op met de coördinator van het ontlaagwest. Deze zoekt dan naar een passende stageplaats.

Het samenwerkingsakkoord is van onbepaalde duur en wordt permanent geëvalueerd door het begeleidingscomité. Een stuurgroep waakt over de realisatie van de uitvoeringsovereenkomst.

Rekening houdende met de doelstellingen voor 2000 (75 werkzoekenden en 15 instructeurs uit elk gewest) en de opvangcapaciteit van elke operator, wordt aan dit samenwerkingsakkoord bekendheid gegeven via de trajectbegeleiders, moduleverantwoordelijken of verantwoordelijke productie-eenheid van de VDAB/Forem.

Vraag nr. 94
van 4 juli 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Jeugdbivakhuis Vollezele – Opzet

Door Toerisme Vlaanderen werd in Vollezele een jeugdbivakhuis gebouwd met 42 verblijfsmogelijkheden.

Ongetwijfeld een goede zaak om in dit aantrekkelijke landschap het jeugdtoerisme aan te moedigen. Het gebouw is intussen volledig afgewerkt.

1. Wanneer wordt de exploitatie opgestart en in welke vorm? Gebeurt dit in samenwerking met andere (plaatselijke) jeugdinstaties of organisaties?
2. Kan de lokale en plaatselijke jeugd er terecht voor specifieke manifestaties/organisaties?
3. Wordt de lokale overheid bij dit initiatief betrokken? Zo neen, waarom niet?

Antwoord

Het gebouw kan nog niet in gebruik worden genomen omdat de omgevingswerken nog dienen te worden uitgevoerd.

1. De exploitatie kan, volgens onze vooruitzichten, worden opgestart in de lente van 2001. Voor de exploitatie wordt nog verder overleg gepleegd met een organisatie voor jeugdtoerisme om een zo breed mogelijke bezetting te verkrijgen. Een samenwerking met andere organisaties behoort tot de mogelijkheden.
2. De plaatselijke jeugd zal er terecht kunnen voor specifieke manifestaties, indien deze activiteiten

compatibel zijn met de bestemming en de exploitatievorm.

3. De lokale overheid werd betrokken bij het bouwconcept.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 234
van 31 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Natuur- en bosgebieden Limburg – Overheidsaankopen

Conform de beleidsoptie van de Vlaamse regering voert de minister een beleid om de natuur- en bosgebieden in Vlaanderen zichtbaar uit te breiden. Dit verliep, ook in het verleden, vrij moeizaam.

1. Welke natuurgebieden en bossen werden in 1999 in Limburg aangekocht door het Vlaams Gewest vóór 12 juli? Na 12 juli?
2. Welke natuurgebieden of bossen in Limburg werden in optie genomen om eventueel te verwerven in 2000 of later?
3. Zijn er in Vlaanderen problemen in verband met toegankelijkheid en/of beheer waar het grensoverschrijdende natuur- en bosgebieden betreft? Welke afspraken werden er terzake gemaakt?

Antwoord

1. Als de aankopen van natuur- en bosgebieden in Limburg voor 1999 worden vergeleken, dan leren de cijfers ons dat vóór 12 juli ongeveer 85,5 hectare (ha) natuur- en bosgebied werden aangekocht, en nadien ongeveer 21,5 ha.

Als we de cijfers vergelijken voor heel Vlaanderen, dan zien we dat ondanks de regeringsswissel, wat toch sowieso enige vertraging van dossiers betekent, er meer gronden werden aangekocht na 12 juli dan ervoor. In drie van de vijf provincies noteerden we een stijging.

2. In optie voor verwerving in 2000

- afdeling Bos en Groen : 359,8288 ha (geen details beschikbaar)
- afdeling Natuur : 593,543 ha.

Mijns inziens zijn er geen problemen inzake beheer of toegankelijkheid van grensoverschrijdende natuurgebieden in Limburg.

Op verschillende plaatsen is er zelfs samenwerking tussen de terreinbeherende instanties (bv. Hageven, Vijverbroek). Rond het gebied van Stampprooierbroek is een grensoverschrijdend Interreg-project lopende om onder andere de verschillende natuurgebieden beter te ontsluiten en te zoneren en een grensoverschrijdend netwerk kenbaar te maken. Voor dit gebied is er een overleg met de verschillende eigenaars (Vlaams Gewest, natuurverenigingen, Regionaal Landschap en Natuurmonumenten Nederland). Hier wordt als standpunt verdedigd dat deze toegankelijkheid eerst en vooral moet worden bekeken vanuit het oogpunt van de wandelaar. Als in een later stadium zou blijken dat bepaalde gebieden nog meer recreatiedruk aankunnen, kan de toegankelijkheid verder worden uitgebreid.

In het gebied van de Grensmaas worden actief door de Stichting Ark kleinere natuurgebieden beheerd zowel aan Nederlandse als Vlaamse zijde. Het beheer en de toegankelijkheid worden grensoverschrijdend aangepakt in het project Levende Grensmaas uitgevoerd door De Maaswerken en de administraties Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer en Waterwegen en Zeewezen (Aminal/AWZ). Daarnaast werd door het Regionaal Landschap Kempen en Maasland een grensoverschrijdend fietsnetwerk ontwikkeld.

Op initiatief van de Benelux Economische Unie (BEU) werd door Aminal en Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (LNV) een voorstudie opgestart om te komen tot een grensoverschrijdend ecologisch basisplan, dit met de bedoeling de draad opnieuw op te nemen van de aanduiding van de BEU-landschaps- of natuurparken. Eind 1999 werd een eerste inventaris gemaakt van de gebieden in de provincie Limburg en Antwerpen die behoren of dienen te behoren tot het grensoverschrijdend economisch netwerk. Zowel de ruimtelijke beleidskenmerken (aanduiding habitat- en vogelrichtlijngebied) als de bestaande mogelijkheden en potenties tot het realiseren van een ecologisch netwerk (ingrepen, natuurwinst) werden kort onderzocht.

Op 14 juni 2000 had hierover een infosessie plaats, georganiseerd door de BEU. Bedoeling is een aantal gebieden te selecteren en deze verder uit te werken via haalbaarheidsstudies en richtplannen waarin aspecten van grensoverschrijdend beheer en de toegankelijkheid uiteraard aan bod zullen komen. Deze plannen dienen te resulteren in concrete uitvoeringsgerichte maatregelen en natuurinrichting.

Vraag nr. 235
van 31 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

*Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling –
 Onderzoeksopdrachten*

Jaarlijks worden er opdrachten voor ecologisch en humaan-wetenschappelijk onderzoek gegeven aan het Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling (Vlina) om de overheid bij te staan in het verwezenlijken van haar beleidsdoeleinden betreffende het Natuurontwikkelingsplan voor Vlaanderen.

1. Kan de minister mij per begrotingsjaar afzonderlijk voor 1998 en 1999 een overzicht geven van de verschillende onderzoeksprogramma's die in het kader van dit impulsprogramma zijn uitgevoerd, met de vermelding van de kostprijs per project ?
 2. Welke gevolgen zijn er in de praktijk gegeven aan de verschillende onderzoeksprogramma's ? Kan de minister mij een overzicht geven van de concrete verwezenlijkingen ?
- Indien een aantal projecten niet voor realisatie in aanmerking zijn genomen, wat zijn dan de redenen daarvoor ?
3. Kan de minister mij voor de gevraagde jaren ook een overzicht geven van de totale subsidiekosten ?

Antwoord

1. Een overzichtstabel van de onderzoeksopdrachten voor de twee begrotingsjaren afzonderlijk (1998 en 1999) als **bijlage**.
2. *Onderzoeksprogramma begrotingsjaar 1998-1999*

Aangezien de projecten van het werkingsjaar 1998 en 1999 nog lopende zijn, is er van de ge-

volgen voor de praktijk vooralsnog weinig sprake.

Deze projecten worden alle individueel opgevolgd door een stuurgroep, die voor het grootste gedeelte bestaat uit ambtenaren. Deze stuurgroepen komen samen naar aanleiding van de halfjaarlijkse rapporten die worden opgemaakt door de onderzoeksgroepen. Daarin wordt de stand van zaken van het onderzoek weergegeven samen met de reeds behaalde resultaten. Er wordt tevens een planning voorgelegd voor het komende halfjaar. De stuurgroepleden waken erover dat de verkregen resultaten optimaal kunnen worden aangewend ter ondersteuning van het gevoerde beleid. Jaarlijks wordt een jaarverslag neergelegd bij de Vlaamse regering en op het einde van deze eerste Vlina-cyclus is in een evaluatieproces voorzien.

Onderzoeksoopdrachten die niet werden goedgekeurd, waren te laag gerangschikt in het bijzonder grondig uitgewerkte beoordelingsmechanisme. Hieronder verduidelijk ik hoe de beoordeling van de projecten is georganiseerd.

Toekenning onderzoeksoopdrachten

De toekenning van de onderzoeksprojecten is gebaseerd enerzijds op de *wetenschappelijke* evaluatie door een subcommissie samengesteld uit een vijftientigtal buitenlandse experts met wetenschappelijke kennis inzake ecologisch en humaan-wetenschappelijk onderzoek.

Anderzijds wordt de *beleidsrelevantie* beoordeeld door het beheerscomité dat werd opgericht conform artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering tot instelling en organisatie van een Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling van 10 juni 1995.

Beide onafhankelijke scores worden bijeengebracht in een beoordelingsmatrix. Uit deze matrix worden dan de beste voorstellen, rekening houdende met de budgettaire en thematische randvoorwaarden, voorgelegd aan de Vlaamse regering ter goedkeuring.

3. De totale subsidiekosten (= vastgelegde budgetten) voor de jaren 1998 en 1999 moeten blijken uit de tabellen weergegeven bij vraag 1. Subsidiekosten komen neer op de kostprijs van de betrokken onderzoeksoopdrachten.

Overzicht Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling – werkjaar 1998

Projecten 1998	Duur (in maanden)	Aanvang	Budget (x 1.000 fr.)
9801 : Bepaling van de verzuringsgevoeligheid en de vermestingsgevoeligheid van Vlaamse bossen met gemodelleerde depositiefluxen			
Ir. J. Van Slycken, Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer Prof. E. Van Ranst, Laboratorium voor Bodemkunde, Universiteit Gent Dr. C. Mensink, Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek Prof. R. Ceulemans, departement Biologie, Universiteit Antwerpen	36	01.11.98	17.500
9802 Ontwikkeling van een afwegingskader voor bosuitbreiding als scenario voor natuurontwikkeling in valleigebieden			
Prof. N. Lust, Laboratorium voor Bosbouw, Universiteit Gent Prof. M. Hermy, Labo voor Bos, Natuur en Landschap, KU Leuven Dr. A. Anselin, Instituut voor Natuurbehoud	36	01.10.98	24.409
9803 Kwetsbare plantenpopulaties in agrarisch gebied : verspreiding, verbreding en genetische diversiteit als basis voor functionele habitatnetwerken			
G. De Blust, Instituut voor Natuurbehoud Prof. M. Hermy, Labo voor Bos, Natuur en Landschap, KU Leuven Prof. L. Triest, Laboratorium voor Algemene Plantkunde en Natuurbeheer, VUB	36	01.11.98	23.855

Projecten 1998	Duur (in maanden)	Aanvang	Budget (x 1.000 fr.)
9804 De perceptie van de ecologische functies van bossen : attitudes van privé-boseigenaars in Vlaanderen			
Prof. F. Mortier, Centrum voor Milieufilosofie en Bio-ethiek, Universiteit Gent	36	01.11.98	14.873
Prof. N. Lust, Laboratorium voor Bosbouw, Universiteit Gent			

Overzicht Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling – werkjaar 1999

Projecten 1999	Duur (in maanden)	Aanvang	Budget (x 1.000 fr.)
Vlina 9901 : De visindex als instrument voor het meten van de biotische integriteit van de Vlaamse binnenwateren			
J. Van Slycken, Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer	24	01.09.99	12.454
F. Ollevier, Laboratorium voor Ecologie en Aquacultuur, KU Leuven			
R. Verheyen, Natuurbeheer, Universiteit Antwerpen			
N. De Pauw, Vakgroep Toegepaste Ecologie en Milieubiologie, Universiteit Gent			
P. D'Hondt, afdeling Meetnetten en Onderzoek, VMM			
Vlina 9902 : Praktijkgericht onderzoek naar kansen en belangrijke stuurvariabelen voor natuurontwikkeling op gronden met een voormalig intensief landbouwgebruik			
K. Decler, Instituut voor Natuurbehoud	24	01.10.99	13.425
P. Grootaart, KBIN			
K. Vandekerckhove, Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer			
J. Bakker, Laboratorium voor Plantenecologie, Rijksuniversiteit Groningen			
Vlina 9903 : Verlies van genetische variatie bij zeldzame en bedreigde inheemse vissoorten : omvang, consequenties en maatregelen			
R. Verheyen, Natuurbeheer, Universiteit Antwerpen	24	01.10.99	13.208
R. Blust, Onderzoeksgroep Ecofysiologie en Biochemie, Universiteit Antwerpen			
E. Verheyen, KBIN			
J. Coeck, Instituut voor Natuurbehoud			
Vlina 9904 : Gebiedsgerichte ecosysteembenadering voor oeverzones met betrekking tot nitraatverwijdering en biodiversiteit			
O. Van Cleemput, Labo voor Toegepaste Fysicochemie, Universiteit Gent	24	31.12.99	11.759
G. Hofman, Vakgroep Bodembeheer en Hygiëne, Universiteit Gent			
P. Troch, Labo voor Hydrologie en Waterbeheer, Universiteit Gent			
R. Verheyen, Natuurbeheer, Universiteit Antwerpen			
E. Kuijken, Instituut voor Natuurbehoud			

Projecten 1999	Duur (in maand)	Aanvang	Budget (x 1.000 fr.)
Vlina 9905 : Ecologie en ecotoxicologie van natuurgericht waterbeheer : implicaties van verontreiniging op natuurdoelstellingen en -ontwikkeling in overstromingsgebieden			
E. Kuijken, Instituut voor Natuurbehoud C. Jansens, Labo voor Biologisch Onderzoek van Waterverontreiniging, Universiteit Gent R. Blust, Onderzoeksgroep Ecofysiologie en Biochemie, Universiteit Antwerpen C. Heip, Centrum voor Estuariene en Mariene Oecologie, Nederlands Instituut voor Oecologisch Onderzoek	24	01.12.99	12.225
Vlina 9906 : Kwantitatieve analyse van de verdamping van bossen in vergelijking met weide en akkerland			
J. Feyen, Laboratorium voor Bodem en Water, KU Leuven N. Lust, Laboratorium voor Bosbouw, Universiteit Gent J. Van Slycken, Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer	24	01.10.99	11.545
Vlina 9907 : Modellerings van de impact van vegetatie (heide, loofbos, naaldbos) van infiltratiegebieden op de waterkwaliteit in stroombekkens			
F. De Troch, Labo voor Hydrologie en Waterbeheer, Universiteit Gent N. Lust, Laboratorium voor Bosbouw, Universiteit Gent	24	01.10.99	11.609
Vlina 9908 : Beleidsgerichte analyse en voorstellen tot het optimaliseren van juridische en maatschappelijke instrumenten voor natuurontwikkelingsprojecten			
E. Somers, Vakgroep Internationaal Publiekrecht, Universiteit Gent H. Bocken, Centrum voor Milieurecht, Universiteit Gent E. De Serrano, Sociale Hogeschool KVMW Gent E. Kuijken, Instituut voor Natuurbehoud	24	31.12.99	13.178

N.v.d.r.

KU Leuven : Katholieke Universiteit Leuven

VUB : Vrije Universiteit Brussel

VMM : Vlaamse Milieumaatschappij

KBIN : Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen

KVMW : Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk

Vraag nr. 237
van 31 mei 2000
van de heer JOACHIM COENS

Natuurreservaten – Aankoop en subsidiëring

In haar Beleidsnota Leefmilieu 2000-2004 stelt de minister dat slechts 1,1 % (14.976 ha) van de open ruimte in Vlaanderen een beschermd statuut heeft als reservaat, wat de minister zeer pover vindt in vergelijking met het buitenland.

Het meest voor de hand liggende instrument om de doelstellingen inzake natuurbeleid te realiseren, is volgens de minister de verwerving van natuur- en bosgebieden. Volgens het regeerakkoord streeft de Vlaamse regering naar een aankoopritme van 3000 hectare (per jaar).

De minister stipt in haar beleidsnota ook het belang aan van de rol van de terreinbeherende natuurverenigingen in het globale aankoopbeleid. Via aankoopsubsidies kunnen zij hun patrimonium uitbreiden en op die manier een complementaire rol spelen ten opzichte van de overheid.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal dossiers m.b.t. de aankoop en subsidiëring van natuurreservaten die door haar zijn ondertekend en goedgekeurd, en dit sinds haar aantreden als minister ?
2. Hoeveel hectare natuurreservaten werden er door de verschillende natuurverenigingen en -reservaten reeds verworven ?

Antwoord

1. De aankopen zitten in stijgende lijn : er werd nooit zo veel natuur- en bosgebied verworven als in 1999, namelijk 1.715 ha.

Het spreekt voor zich dat de aankopen verspreid waren over het gehele jaar en dat ik slechts de dossiers heb goedgekeurd na de regeringswissel. In 1999 werd gezamenlijk 1.211,5 ha natuurgebied verworven. 765,5 hectare door de terreinbeherende verenigingen en 445 hectare door de afdeling Natuur. De afdeling Bos en Groen verwierf 504 hectare bos.

Wat de aankopen in 2000 betreft, is het slechts mogelijk om op het einde van het jaar een volledig zicht te hebben op de geboekte resultaten. In totaal heb ik een negentigtal aankoopdossiers behandeld. Het valt te verwachten dat de

aangekochte oppervlakte natuur en bos in 2000 hoger zal liggen dan in 1999. Er is nog geen zicht op de aankopen door de terreinbeherende verenigingen in het jaar 2000.

Sinds het aantreden van de regering werd voor 204 ha aan nieuwe bosreservaten erkend of aangewezen, waardoor de oppervlakte bosreservaat op 1.580 ha komt. Er werden drie domeinbossen aangewezen als bosreservaat (116 ha) en drie bossen (2 OCMW-bossen en 1 gemeentebos) zijn erkend als bosreservaat (88 ha).

2. De vier erkende terreinbeherende verenigingen (in volgorde van belangrijkheid ten opzichte van de oppervlakte die ze in eigendom hebben : Natuurreservaten VZW, De Wielewaal, Stichting Limburgs Landschap en VZW Durme) hebben in totaal bij benadering 5.800 hectare in eigendom.

Aangezien deze verenigingen ook heel wat terreinen via overeenkomsten huren, ligt de totale beheerde oppervlakte natuurlijk hoger.

Vraag nr. 242
van 9 juni 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Waterzuivering – Europese doelstellingen

Ook op het vlak van de waterzuivering lijkt Vlaanderen niet op het tijdschema te zitten zoals vooropgesteld door de Europese Unie. Zopas nog heeft de directie van Aquafin erkend dat er een grote achterstand is in de bouw van riolen. Toch geloof ik niet dat het probleem alleen in Vlaanderen rijst.

Om, zoals de Europese Unie wenst, 75 procent van de gezinnen aan te sluiten op de waterzuiveringsinstallaties, zal echter nog een zeer zware inspanning moeten worden geleverd. Vooral de eis om dit doel te bereiken tegen 2005 lijkt onrealistisch.

Het bouwritme overtreft de capaciteit van de aannemersmarkt, wat zich reeds doet voelen bij de aanbesteding door hogere prijzen.

1. Wat lijkt voor het bereiken van de doelstellingen van de Europese Unie inzake waterzuivering een realistische datum ?

Kan men zich nu reeds op basis van de nog te verwezenlijken zuiveringsstations en rekening houdende met een prijsstijging met 15 % op vijf jaar, een idee vormen van de kostprijs van de

investeringen die er nodig zullen zijn om de Europese doelstellingen te halen ?

2. Terwijl negen projecten voor meer dan 10.000 IE (inwonersequivalent) in uitvoering zijn, blijven nog twaalf projecten te zijn geblokkeerd door administratieve procedures.

Om welke procedures gaat het ?

3. Kunnen buitenlandse aannemers deelnemen aan de aanbestedingen die door Aquafin worden uitgeschreven voor de bouw van waterzuiveringsstations, zoals dit in de Europese regelgeving is bepaald ?

Is dit nu reeds het geval ?

Over hoeveel aannemers gaat het ?

Antwoord

1. In het kader van de richtlijn 91/271/EEG inzake de behandeling van stedelijk afvalwater worden voor Vlaanderen de volgende twee sleuteldata onderscheiden :

- 31 december 1998 : tegen deze datum dienden de behandeling en het opvangsysteem van alle agglomeraties groter dan 10.000 IE die lozen in kwetsbaar gebied, voltooid te zijn. Aangezien heel Vlaanderen is aangeduid als kwetsbaar gebied komt het erop neer dat tegen deze datum alle agglomeraties groter dan 10.000 IE zowel naar opvangsysteem als naar behandeling volledig dienden uitgebouwd te zijn.

Vlaanderen heeft deze eerste sleuteldatum reeds overschreden ;

- 31 december 2005 : tegen deze sleuteldatum dient de uitbouw gerealiseerd te zijn voor de agglomeraties tussen de 2.000 en de 10.000 IE.

Reeds geruime tijd worden grote inspanningen geleverd opdat het Vlaams Gewest zich zo snel mogelijk in regel zou stellen met de eerste termijn, en de tweede termijn niet zou overschrijden.

Tal van technische plannen worden vroeger dan gepland door de NV Aquafin ingediend en er zijn voor tal van rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI) zogenaamde noodmaatregelen uitge-

werkt. Het betreft hier tijdelijke maatregelen waardoor al aan de nutriëntnormen kan worden voldaan in afwachting van de definitieve structurele oplossingen.

Op basis van de huidige gegevens en mits een aantal aannames kan men het volgende stellen.

- Voor 31 december 2005 zal voor alle 200 agglomeraties groter dan 2.000 IE, wat overeenkomt met 198 zuiveringsinstallaties gezien de behandeling van Vlaams afvalwater in het Brusselse gewest, de behandeling voldoen aan de eisen van de Europese richtlijn. Hiervan zijn er 119 agglomeraties groter dan 10.000 IE, die reeds in 1998 over een nutriëntverwijdering hadden moeten beschikken.

Er moet wel opgemerkt worden dat voor 16 agglomeraties nog geen datum van voltooiing kan worden vooropgesteld, aangezien de projecten momenteel om tal van redenen geblokkeerd zijn. Eén agglomeratie (Beveren-Leie) zal pas in 2007 kunnen worden afgevoerd.

- Momenteel is het collecteringssysteem voor 54 agglomeraties volledig uitgebouwd. Tegen eind 2005 zal dit aantal, op voorwaarde dat de momenteel geblokkeerde leidingenprojecten binnen relatief korte termijn worden gereactiveerd, opgelopen zijn tot 116 agglomeraties en tegen eind 2007 tenslotte zal dit project worden gefinaliseerd.
- Als men kijkt naar de reductiepercentages voor nitraat (N) en fosfor (P) kan men stellen dat men momenteel voor P een globaal reductiepercentage van 74 % heeft, wat zal oplopen tot 76 % tegen einde 2001.

Voor N_{TOTAAL} zal het nog tot eind 2005 duren vooraleer het globaal reductiepercentage 77 % zal bedragen, aangezien nog een aantal installaties moet worden aangepast. Momenteel bedraagt de N-verwijdering 49 %.

Wat het tweede deel van vraag 1 betreft, worden in het voorstel van investeringsprogramma de projecten (zowel leidingenprojecten als rioolwaterzuiveringsinstallaties) onderverdeeld in drie grote groepen. De eerste groep betreft de projecten die dienen te worden uitgevoerd om te voldoen aan de Europese richtlijn (agglomeraties groter dan 10.000 IE en agglomeraties tussen 10.000 en 2.000 IE). De andere twee

groepen zijn de projecten afhankelijk van andere instanties en de optimalisatie- en renovatieprojecten.

Op basis van de huidige projectinvulling en de huidige prijzendatabank komen we voor de groep "invulling Europese richtlijn" tot de volgende bedragen in miljoen frank :

Periode	Opvang-systeem	RWZI's	Totaal
1993-2000	38.391	11.833	50.224
2001-2005	+ 32.192	+ 15.277	+ 47.469
2006 en 2007	+ 10.950	+ 1.804	+ 12.754
Totaal	81.533	28.864	110.397

De laatste tijd moeten we voor heel wat projecten spectaculaire prijsstijgingen vaststellen (tot + 40 %). Vermoedelijk worden deze prijsstijgingen deels veroorzaakt door oververhitting van de markt. De recente hogere prijzen krijgen wel steeds meer gewicht in de prijzendatabank (voortschrijdend gemiddelde). Hierdoor kan

worden gesteld dat de bovenvermelde prijzen reeds ten dele rekening houden met die prijsstijgingen van de prijzen.

Er is echter geen rekening gehouden met de prijsstijgingen die zullen optreden tussen de opmaak van het investeringsprogramma en het gunnen van de projecten, aangezien de evolutie van de markt te moeilijk in te schatten is. Er treden reeds grote verschillen op tussen de opmaak van het investeringsplan en het indienen van het technisch plan. Op het moment van de opmaak van de technische plannen wordt immers de prijsverhoging zichtbaar van de verhoogde aandacht voor RWA-leidingen in het kader van afkoppeling van hemelwater, milde-rende maatregelen die voortkomen uit een MER-studie, slechte ondergrond, buffering om de overstortfrequentie te beperken, ... (*RWA : regenwaterafvoer ; MER : milieueffectrapport – red.*)

2. Volgens de laatst bekende gegevens zijn er 11 RWZI's groter dan 10.000 IE geblokkeerd :

Naam RWZI	Reden
RWZI Kampenhout	gewestplanwijziging is noodzakelijk
RWZI Bambrugge	gewestplanwijziging is noodzakelijk
RWZI Tervuren	geen eensgezindheid over locatie
RWZI Boortmeerbeek	geen eensgezindheid over locatie + problemen met grondverwerving
RWZI Grimbergen	problemen met grondverwerving
RWZI Beveren	gewestplanwijziging is noodzakelijk
RWZI Sint-Pieters-Leeuw	gewestplan in herziening met de vraag of watergebonden activiteit noodzakelijk is
RWZI Heule	gewestplanwijziging is noodzakelijk
RWZI Beveren-Leie	de terreinen zijn niet toegankelijk
RWZI Ruisbroek	problemen met grondverwerving
RWZI Merchtem	geen eensgezindheid over locatie

De reden dat het aantal verschilt van de vermelde twaalf is te wijten aan het feit dat voor twee RWZI's de agglomeratiegrootte kleiner was dan 10.000 IE (Olsene en Ledegem). RWZI Olsene, evenals RWZI Ingelmunster zijn bovendien momenteel niet meer als geblokkeerd te beschouwen.

3. Zoals bepaald in de wetgeving op de overheidsopdrachten, is de aanbestedende overheid (Aquafin valt eveneens onder deze wetgeving) vanaf bepaalde grenzen verplicht om over te gaan tot Europese publicatie van aanbestedingen. Waterzuiveringsinstallaties vormen hierop geen uitzondering.

De Europese regelgeving heeft tot doel de interne markt ook op het gebied van de overheidsopdrachten te verwezenlijken. Hierdoor wordt aan de Europese ondernemingen de mogelijkheid geboden hun concurrentievermogen te versterken en zich toegang te verschaffen tot een ééngemaakte markt die belangrijke afzetgebieden aanbiedt.

Deelname door buitenlandse aannemers gebeurt in de praktijk zelden. Momenteel kan dienaangaande worden verwezen naar slechts twee dossiers (als voorbeeld kan de gunning van de RWZI Lokeren worden aangehaald waarbij het gedeelte electromechanica werd toegewezen aan en werd uitgevoerd door een Italiaanse leverancier).

**Vraag nr. 243
van 9 juni 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Verbrandingsoven Neder-over-Heembeek – Afvaltransport (2)

Met mijn schriftelijke vraag nr. 125 van 29 februari 2000 vroeg ik de minister naar een reactie op de berichten als zouden de uiterst toxische assen van de Brusselse afvalverbrandingsoven per binnenschip worden getransporteerd zonder dat de schepen worden afgedekt. Aangezien dit transport over het kanaal van Willebroek en de Schelde verloopt, vroeg ik of de Vlaamse regering geen maatregelen diende te nemen. (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 5 mei 2000, blz. 1152 red.*)

Tot mijn verwondering blijkt de Vlaamse overheid over weinig mogelijkheden te beschikken om in te grijpen, omdat de verzending vanuit het Brusselse gewest gebeurt, met bestemming buitenland. Even-

tuele maatregelen dienen derhalve door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te worden genomen. Wanneer het dat verzuimt, betekent dit dat de gemeenten gelegen langs de vermelde waterwegen daar in feite het slachtoffer van zijn.

Heeft de Vlaamse regering dan helemaal geen greep op de wijze waarop producten die hier worden doorgevoerd, worden behandeld ?

De minister beloofde overigens dat ze haar Brusselse collega zou vragen het nodige te doen.

Heeft zij terzake al enige respons kunnen noteren ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

Zoals reeds eerder geantwoord op de parlementaire vraag nr. 125, heeft de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest bijzonder weinig controlebevoegdheden inzake de overbrenging van Brusselse afvalstoffen naar het buitenland over Vlaams grondgebied.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is, als bevoegde autoriteit van verzending, het best geplaatst om toe te zien of de te transporteren afvalstoffen op een milieuverantwoorde wijze zijn verpakt. Op 24 maart heb ik naar mijn collega Didier Gosuin, Brussels minister bevoegd voor Leefmilieu, een brief gestuurd met de vraag de nodige maatregelen te nemen om te zorgen voor afdekking van de vrachten van de vliegassen.

Didier Gosuin heeft aan mij en aan collega Mieke Vogels geantwoord dat hij de nodige instructies zou geven opdat de binnenschepen die de bodemassen vervoeren, zouden worden afgedekt om elke verspreiding ervan in het leefmilieu te beletten.

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest zal evenwel in de toekomst enkele steekproefcontroles aan de sluizen uitvoeren, teneinde te controleren of de transporten voldoen aan artikel 13, § 1 van het afvalstoffendecreet en aan de bepalingen van de EG-verordening 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende het toezicht en de controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap.

In het kader van het samenwerkingsakkoord van 26 oktober 1994 betreffende de coördinatie van het beleid inzake invoer, uitvoer en doorvoer van afvalstoffen dat tussen de Belgische Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd afgesloten, zullen deze controles worden uitgevoerd in samenwerking met andere bevoegde toezichthoudende overheden.

(Antwoord Mieke Vogels : blz. 165 – red.)

**Vraag nr. 244
van 9 juni 2000
van de heer JAN LOONES**

Huismus – Bescherming

Natuurminnend Vlaanderen maakt zich zorgen over de vogel die alle Vlamingen het beste kennen: de huismus (*passer domesticus*).

Zowel in ons land als in de rest van Europa blijkt de toestand voor deze huismus onrustwekkend (zie berichten in tijdschrift "Mens en Vogel" 2/1999 en 1/2000, blz. 8). De situatie in Vlaanderen wordt nog verergerd doordat de huismus onder bepaalde voorwaarden kan worden verdelgd.

Een voorstel om de situatie van de huismus te verbeteren, werd besproken in de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud. Deze raad heeft op 18 november 1999 een brief gericht aan de minister, met het verzoek gepaste maatregelen te nemen.

1. Onderkent de minister de onrustwekkende situatie van de huismus ?
2. Welke maatregelen worden genomen om die situatie te verbeteren ?

Antwoord

1. Sinds 1993 is door het Instituut voor Natuurbehoud en de Vlaamse Avifaunacommissie VZW een monitoringproject opgestart voor zeldzame broedvogels, koloniebroeders en exoten : het project "Bijzondere broedvogels Vlaanderen", een project dat nog steeds loopt en voor een permanente monitoring zorgt voor de meest zeldzame soorten in Vlaanderen. Deze gegevens vormden ook de basis voor het opstellen van de "Rode Lijst voor de broedvogels in Vlaanderen", die recentelijk werd voorgesteld. Uit deze publicaties blijkt dat de meest bedreigde broed-

vogelsoorten de soorten zijn van moerasgebieden, kleinschalige landbouwgebieden en droge habitats (duinen, heide).

Over meer algemene broedvogelsoorten zijn minder gestandaardiseerde gegevens beschikbaar. Toch doen zich onder deze groep van vogels belangrijke veranderingen voor die relevant zijn voor het Vlaamse natuurbeleid. Zo is de drastische afname van typische soorten van het agrarische landschap onvoldoende gedocumenteerd. Voor 2000-2001 staat een groots opgezet atlasproject op stapel, waarbij het Instituut voor Natuurbehoud, met de medewerking van honderden amateur-ornithologen, een gestandaardiseerde inventarisatie zal uitvoeren van de broedvogels over de hele oppervlakte van Vlaanderen.

Uit deze inventarisatie zal ook moeten blijken hoe zorgwekkend de toestand van de huismus in Vlaanderen is. Uit de eerste gegevens blijkt dat de soort in de grote steden wellicht sterk is achteruitgegaan, maar in de dorpskernen nog vaak algemeen tot zeer algemeen is. Cijfergegevens uit het verleden ontbreken echter, zodat exacte gegevens over de achteruitgang niet kunnen worden gegeven.

Het Natuurrapport 1999 van het Instituut voor Natuurbehoud raamt de Vlaamse populatie op 100.000 à 500.000 exemplaren (telgegevens 1995-1996) en achteruitgaand (blz. 217 van het rapport).

2. De achteruitgang van de huismus is waarschijnlijk aan een veelheid aan factoren te wijten. Op plaatsen waar de soort verdwijnt, is de hoofdoorzaak een te beperkt voedselaanbod. Het heeft echter weinig zin om beschermingsmaatregelen voor één soort te nemen. Er zijn heel wat (tot voor kort algemene) soorten waarvan de afname nog veel drastischer is : ringmus, veldleeuwerik, graspieper, huiszwaluw, boerenzwaluw, enzovoort.

De afname van deze soorten heeft veel te maken met de grote veranderingen in de landbouwbedrijfsvoering : toename maïsteelt, graslandbeheer, vermessing, gebruik bestrijdingsmiddelen, intensivering en achteruitgang graanteelt, afname kleine landschapselementen.

Maatregelen om de neerwaartse populatietrend van vogelsoorten om te buigen, dienen te worden gezien in het bredere kader van het natuurbehoudsbeleid en landbouwbeleid in Vlaanderen.

Voor de traditionele broedvogelsoorten van agrarisch gebied of bebouwd gebied (zoals de huismus) zal het reservatenbeleid nooit een afdoende bescherming bieden. Voor deze soorten is het bereiken van een basis natuur- en milieukwaliteit in het buitengebied een noodzaak. Beheersovereenkomsten en het stimuleren van de biologische landbouw kunnen bijdragen tot het herstel van de algemene natuurkwaliteit, en op lange termijn bijdragen tot het herstel van populaties van deze soorten.

De Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud heeft een voorstel van Vogelbescherming Vlaanderen tot een betere wettelijke bescherming van de huismus unaniem gunstig geadviseerd. Deze betere bescherming kan worden bewerkstelligd door opheffing van de mogelijkheden tot bestrijding van de huismus die actueel zijn opgenomen in de vogelbeschermingsreggeving. Ik ben bereid om dit voorstel met de nodige ernst te onderzoeken.

Ik zal binnenkort een besluit in die zin aan de Vlaamse regering voorleggen.

Vraag nr. 245
van 9 juni 2000
van de heer JOHAN MALCORPS

Fosfaten – Milieu

Uit recente analyses van de consumentenorganisatie Test-Aankoop blijkt dat er opnieuw meer fosfaten worden gebruikt in wasmiddelen. Dat zou te maken hebben met de keuze van waspoederproducenten om meer wastabletten aan te bieden. Fosfaten in wasmiddelen worden gebruikt als "waterontharder". Om te beletten dat de kalk in het water het tenside, de eigenlijke reinigende stof in het wasmiddel, zou hinderen. Nochtans zijn er nu al jaren fosfaatvrije waspoeders op de markt. En het leek er sterk op dat waspoeders met fosfaten voor goed tot het verleden zouden gaan behoren.

Het is immers al geruime tijd bekend dat fosfaten in water het fenomeen van de eutrofiëring (een te sterke aanrijking van voedingsstoffen) in water veroorzaken. Met als gevolg een explosieve groei van algen, die dan weer zorgen voor het ontstaan van een zuurstoftekort in het water, dat alle planten en vissen kan versmachten. Ten slotte sterven ook de algen af, waardoor er nog meer zuurstof aan het water wordt onttrokken. Een negatieve dodelijke spiraal.

De grote massa van fosfaten die in het water terecht komt, is afkomstig van landbouw en industrie. Tot voor tien jaar namen ook fosfaten uit waspoeders een kwart van de vervuiling voor hun rekening. Dit werd gelukkig afgebouwd. Gelukkig, want er is ook zonder fosfaathoudende waspoeders een groot fosfaatoverschot in ons land. Bovendien werden we recentelijk door de Europese Commissie zwaar op de vingers getikt omdat we niet in regel zijn met de richtlijn "zuivering stedelijk afvalwater". Vooral onze achterstand inzake het voorzien in een derdetrapszuivering die ook nutriënten (nitraten en fosfaten) wegzuivert, is hiervan de oorzaak.

Het is dan ook totaal onverantwoord om opnieuw meer fosfaten in waspoeders te stoppen. In een aantal landen (Italië, Nederland, Zwitserland) is het gebruik van fosfaten in wasmiddelen totaal verboden. Ook de mensen van Test-Aankoop en het Onderzoeks- en Informatiecentrum van de Verbruikersorganisaties (OIVO) vragen dit nu voor België. In het licht van het immense fosfaatprobleem in eigen land zou dat zeker een goed idee zijn. Temeer daar er goede vervangingsmiddelen bestaan voor fosfaten.

Toch blijft er enige onzekerheid over wat de beste vervangers voor fosfaat in wasmiddelen zijn. Het enige vervangmiddel waarvan de onschadelijkheid met vrij grote zekerheid bewezen is, is zeoliet, een soort van kleiachtig mineraal. Deze stof lost niet op in water (het kan worden vergeleken met een soort zand) en kan door een normale tweedetrapzuivering makkelijk uit het water worden verwijderd. Maar zeoliet alleen is minder geschikt om te verhinderen dat losgeweekt vuil terug neerslaat op de textielvezels. De inzet van "cobuilders" is nodig, zoals soda en silicaten, die op hun beurt ook weer problemen scheppen. Soda maakt het water sterk basisch, silicaatzuren gaan onoplosbare verbindingen aan met zware metalen. Maar in een gewoon zuiveringsstation kunnen deze stoffen worden opgevangen. Hoewel we met de resten blijven zitten in het zuiveringslib.

Totale fosfaatvervangers als NTA (nitrilo-tri-azijnzuur) en EDTA (ethyleen-diamine-tetra-azijnzuur) zouden nog meer problemen opleveren. Deze stoffen hebben het voordeel dat ze het water ontharden en de wasactieve werking van de tensiden ondersteunen. En ze zijn ook goedkoop. Maar het gaat om stoffen die vlot verbindingen aangaan met zware metalen en deze verbindingen lossen bovendien goed op in het water, waardoor de zware metalen aanwezig blijven in het water en niet bezinken naar de bodem, met alle gevolgen van dien. Tot

een eventuele besmetting van drinkwater toe. NTA en EDTA zijn bovendien zeer slecht biologisch afbreekbaar. En als NTA toch afbreekt, vormt het nitraten, stoffen die op hun beurt weer bijdragen tot de eutrofiëring. Om die reden werd het gebruik van NTA in Duitsland bijvoorbeeld eveneens beperkt.

Soortgelijke problemen zouden er zijn met andere fosfaatvervangers als de fosfonaten of de polycarboxylaten. Ideale vervangproducten zijn er niet. Wasmiddelen zorgen voor propere was, maar zorgen tegelijk altijd mee voor vervuiling van het water, van het milieu. En dan hebben we het nog niet gehad over de detergenten zelf, enkel over – zeg maar – groepen van additieven.

Desondanks zou de reïntroductie van fosfaten de slechtst mogelijke oplossing vormen. Als er toch opnieuw voor fosfaten wordt gekozen, zou dat overigens niet zijn omdat ze veel effectiever zijn, maar vooral omdat ze veel goedkoper zijn. Winstbejag komt dan in de plaats van de zorg voor het milieu. Blijkbaar komen fabrikanten er niet vanzelf toe om het voorzorgsprincipe toe te passen. In dat geval heeft de overheid de morele plicht ze een handje toe te steken.

1. Is er onderzoek gepleegd in Vlaanderen naar de gevolgen van fosfaten in wasmiddelen enerzijds, of fosfaatvervangende producten in wasmiddelen anderzijds op de kwaliteit van het water en de effectiviteit van de waterzuivering ?

Zo ja, wat waren daarvan de conclusies ?

Zo neen, zal de minister alsnog dergelijk onderzoek laten verrichten ?

Wat zijn vanuit het standpunt van leefmilieu en volksgezondheid de beste vervangingsproducten voor fosfaten ?

2. Is de minister vragende partij voor een totaalverbod op fosfaten in waspoeders, zoals gevraagd door Test-Aankoop ?

Pleegt de minister terzake overleg met de bevoegde federale instanties ?

Als een dergelijk verbod uitblijft, kan de minister dan beperkingen opleggen op het gebruik van bepaalde stoffen in kwetsbare gebieden ?

3. Worden ook beperkende maatregelen uitgewerkt inzake bepaalde fosfaatvervangende stof-

fen, of stimuli voor de meer milieuvriendelijke wasmiddelen ?

4. Is het niet nodig meer onafhankelijk onderzoek te stimuleren, ook in Vlaanderen, naar de effecten op het milieu en de gezondheid van soorten wasactieve stoffen, waterontharders, bleekmiddelen, optische witmakers, enzymen en andere additieven in wasmiddelen ?
5. Op welke wijze wordt hierrond overleg gevoerd, met consumenten, milieubeweging en waterzuiveraars enerzijds, met de industrie anderzijds ?

Antwoord

1. Recentelijk is er in Vlaanderen geen specifiek onderzoek naar de gevolgen van fosfaten in wasmiddelen op de kwaliteit van het water en de effectiviteit van de waterzuivering uitgevoerd.

Op het terrein van de fosfaatvervangende producten (fosfonaten, EDTS) is er wel onderzoek uitgevoerd, onder meer door de Universiteit Gent, in samenwerking met een wasmiddelenproducent.

Er zijn zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger zelf opmerkt een aantal alternatieven voorhanden (bv. ook zeolieten), maar er zijn indicaties dat sommige van deze stoffen kankerverwekkend en/of milieubelastend zouden zijn. Fosfaat is op zich helemaal niet toxisch ; voor de volksgezondheid is fosfaat minder riskant dan het gebruik van de meeste alternatieven. Het milieurisico van fosfaat ligt enkel in het eutrofiërende karakter van hogere concentraties aan fosfaat in zoet water of zeewater.

De keuze tussen fosfaat en zijn alternatieven is dus gebaseerd op de moeilijke afweging tussen twee verschillende negatieve milieueffecten : toxiciteit versus bijdrage in eutrofiëring.

2. Binnen Europa is de fosfaatdiscussie opnieuw volop aan de gang.

Er is sinds 1988 een neerwaartse trend zichtbaar van het percentage schoonmaakproducten met fosfaten dat op de Europese markt is. Mede door het invoeren van de wastabletten vertoont dit weer een stijgende trend vanaf '98.

In Europa zijn er hierover uiteenlopende visies. De Scandinavische landen hebben een goed uit-

gebouwde zuiveringsinfrastructuur (met nutriëntverwijdering) en staan negatief tegenover een verbod, mede doordat er onzekerheid is over risico's die het gebruik van de alternatieve additieven met zich brengen. Een aantal landen heeft reeds een verbod ingesteld (Zwitserland, Italië en Noorwegen) en Nederland sloot een milieubeleidsvereenkomst met de sector.

De Europese Commissie heeft een studie uitbesteed om het probleem te onderzoeken, ook naar alternatieven en technieken voor defosfatering van afvalwater. Het lijkt aangewezen om de uitslag van dit onderzoek af te wachten, zodat een goed onderbouwde beslissing kan worden genomen over een eventueel verbod op het gebruik van fosfaten en over de vervangmiddelen die het meest aangewezen zijn.

Ook Vlaanderen investeert belangrijke bedragen in de waterzuiveringsinfrastructuur om de doelstelling van 75 % fosfaatreductie, omschreven in de richtlijn inzake de zuivering van stedelijk afvalwater, te halen.

Uit de metingen van de Vlaamse Milieumaatschappij blijkt dat de concentratie aan fosfaat in het oppervlaktewater drastisch is gezakt het afgelopen decennium. Desondanks wordt de basiskwaliteitsnorm slechts op een kleine minderheid van de meetplaatsen gehaald. Het aandeel van de fosfaten in wasmiddelen in de totale fosfaatbelasting van het Vlaamse oppervlaktewater is relatief gering : er is immers ook de grensoverschrijdende belasting, de uitspoeling van fosfaat uit landbouwgronden, een – relatief beperkt – aandeel van de industrie en de huishoudelijke fosfaatinvoer (andere dan huishoudelijk gebruik van schoonmaakproducten).

Wat de herziening betreft van de Europese detergentenrichtlijn, is er overleg tussen de gewesten en de federale instanties binnen de CCIM-werkgroep "productenbeleid". (*CCIM : Coördinatiecomité voor het Internationaal Milieubeleid – red.*)

Naast de federale bevoegdheden inzake productbeleid en een eventueel totaal gebruiksverbod, heeft Vlaanderen de mogelijkheid om gebiedsgerichte gebruiksbeperkingen op te leggen voor stoffen/producten. Dit lijkt pas te overwegen indien op Europees en federaal niveau algemene maatregelen uitblijven. Bovendien moet een gebiedsgerichte aanpak vooraf degelijk worden onderzocht op de juridische en praktische haalbaarheid. Zo lijkt de handhaving van dergelijke regelgeving zeer problematisch.

3. Daarover is mij niets bekend. Dit behoort ook grotendeels tot de bevoegdheid van de federale overheid.

4. De Vlaamse Milieumaatschappij start zeer binnenkort een onderzoek getiteld "Bepaling van surfactanten in België en inventarisatie van bepalingmethoden voor surfactanten". Dit onderzoek komt gedeeltelijk tegemoet aan de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger. Daarnaast zal in het kader van de uitvoering van de acties 52 en 56 van het Milieubeleidsplan 1997-2001 (en zo nodig ook in het daaropvolgende MBP) aandacht worden besteed aan het vaststellen van waterkwaliteitsnormen voor deze stoffen. Daartoe zullen minstens literatuurstudies nodig zijn.

In het kader van actie 59 van het Milieubeleidsplan loopt een studie "Ecotoxicologische karakterisatie van huishoudelijk afvalwater op rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI)". De bedoeling is om de invloed van huishoudelijke producten, waarvan detergenten een belangrijk onderdeel vormen, te gaan bekijken. Begin 2000 werden een aantal acute ecotoxiciteitstesten uitgevoerd op het influent, het slib en het effluent van twee RWZI's die uitsluitend huishoudelijk afvalwater van een groep wooneenheden ontvangen (Halle – Negenmanneke, Eeklo). Bij geen van beide RWZI's werd een signaal van acute toxiciteit opgepikt. Op dezelfde RWZI's worden chronische ecotoxiciteitstesten uitgevoerd. De resultaten zullen na de zomer 2000 bekend zijn.

Indien een chronisch ecotoxiciteitssignaal wordt opgevangen, zal een TIE (toxiciteits-identificatie-evaluatie) worden uitgevoerd. Dit betekent dat men via een chemische analyse, een karakterisatie en een identificatiefase tracht te achterhalen welke stofgroep verantwoordelijk is voor de gevonden toxiciteit.

Meer onafhankelijk onderzoek omtrent dit complex onderwerp is zeker nuttig, maar gezien die complexiteit (die reeds begint met de keuze van de analysemethodiek) en de mogelijke interactie met andere gevaarlijke stoffen, is een impact op de waterkwaliteit – voorzover die potentieel aanwezig zou zijn – mogelijk gemaskeerd door de globaal nog ontoereikende kwaliteit van het Vlaamse oppervlaktewater. Wij beschikken thans niet over elementen die een aanzienlijke impact doen vermoeden.

5. De gegevens van vermeld onderzoek in het kader van het Milieubeleidsplan zullen, indien relevant, via de CCIM aan de bevoegde federale diensten worden bezorgd, met de vraag om binnen het federaal productbeleid de nodige maatregelen te nemen.

Op dat moment kan ook overleg met de betrokken maatschappelijke groepen worden gevoerd.

Vraag nr. 246
van 9 juni 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Zuidelijk Eiland Bornem – Aankoop

In zijn antwoord op mijn vraag om uitleg aangaande de bestemming van het Zuidelijk Eiland in Bornem, zei minister Van Mechelen dat dit zou bestudeerd worden in het kader van een globaal overzicht van de terreinen langs het Zeekanaal. (*Handelingen C167 van 23 mei 2000, blz. 4 e.v. – red.*)

Het Zuidelijk Eiland vormt, samen met het inmiddels als natuurgebied erkende Noordelijk Eiland, een ecologisch waardevol gebied.

Thans verklaart de burgemeester van Bornem dat het gemeentebestuur weliswaar een bestemmingsplan kan goedkeuren om de natuurbestemming van het eiland vast te leggen. Financieel is dat evenwel alleen mogelijk als de Vlaamse overheid de mogelijke planschade op zich zou nemen.

Een andere mogelijkheid zou de aankoop van het eiland zijn door de Vlaamse overheid.

1. Kan de minister in dat verband medelen of ze terzake reeds werd benaderd ?
2. Is er al een raming van de planschade die een herbesteding zou meebrengen ? Zo neen, wordt dit nagegaan ?
3. Is er al een raming van de aankoopprijs ?

Wordt die aankoop overwogen ?

Antwoord

1. De gemeente Bornem heeft op 20 juni 2000 een brief geschreven met de vraag of de Vlaamse overheid dit gebied wil aankopen of onteigenen.

2. Er is nog geen raming gebeurd van de planschade die een herbesteding zou meebrengen.

Een planschaderegeling is de bevoegdheid van de Vlaamse minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening.

3. Er is geen raming van de aankoopprijs aangevraagd door de afdeling Natuur, mogelijk is dit wel al gebeurd door de administratie Waterwegen en Zeewezen (AWZ), afdeling Zeeschelde. Aankoop door de afdeling Natuur kan pas na een eventuele herbesteding als natuurgebied. Dit kan ofwel worden geïnitieerd door de gemeente via het opstellen van een (groen) bijzonder plan van aanleg (BPA) voor het gebied, ofwel kan de Vlaamse minister van Ruimtelijke Ordening of de provincie een (groen) ruimtelijk uitvoeringsplan initiëren.

Gezien de huidige gewestplanbestemming als industriegebied, is aankoop door de afdeling Natuur niet evident. De hoge natuurwaarden en de aanduiding en bescherming in het kader van de EG-habitatrichtlijn rechtvaardigen zeker de oprichting van een Vlaams natuurreservaat nadat het gebied een groene bestemming gekregen heeft.

Vraag nr. 251
van 16 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening – Membraanfiltratie

In een artikel van de FET (Financieel Economische Tijd) van 20 mei 2000 stond te lezen dat : "de directie van Aquafin de kritiek niet slikt dat ze enkel gekende technologie zou toepassen en niets zou doen aan onderzoek en ontwikkeling. De Aquafin-directie zegt heel ver te staan in de praktische toepassing van membraanfiltratie. Die techniek maakt het mogelijk zeer hoge zuiveringsgraden te bereiken. In Schoten zal Aquafin die techniek toepassen."

De kritiek is dus blijkbaar niet op zijn plaats.

Misschien is de kritiek veeleer van toepassing op de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW). Daar is de toepassing van membraanfiltratie nog niet in opmars.

Wordt de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening niet aangespoord om versneld over te gaan

tot de toepassing van membraanfiltratie voor het zuiveren van pompwater ?

Antwoord

De VMW staat zelf in voor onderzoek inzake eigen specifieke behandelingsprocessen. Hiertoe worden proefinstallaties ingezet. Parallel participeert de VMW actief in het Studie- en Samenwerkingsverband Vlaams Water VZW (SVW), waar wetenschappelijk onderzoek wordt verricht in de volgende domeinen : waterbeheer, waterkwaliteit, fysisch-chemische waterbehandeling, biotechnologische waterbehandeling, reststoffen en kwaliteitszorg.

Wat de membraanfiltratie betreft, loopt sedert 1996 binnen de programmagroep fysisch-chemische waterbehandeling van het SVW onderzoek naar de toepassingsmogelijkheden van membraan-technieken bij de drinkwaterproductie. Het SVW beschikt over twee op maat gebouwde proefinstallaties voor ultrafiltratie. Hiermee wordt volop geëxperimenteerd naar verwijdering van in hoofdzaak zwevende stoffen op verschillende oppervlaktewaters : VMW Kluizen, AWW Oelegem, VMW Korbeek-Dijle op Dijlewater, en Pidpa op Albertkanaalwater.

De SVW-proeven in Kluizen liepen van 1997 tot februari 1999. Parallel met deze proeven werden door de VMW proeven met de nabehandeling van het permeaatwater uitgevoerd. De resultaten leidden in 1999 tot de bouw van een semi-industriële eenheid van 50 m³/h in Kluizen voor de bepaling van het concept van de drinkwaterzuivering vanuit oppervlaktewater voor de zogenaamde derde lijn in Kluizen. In deze eenheid wordt gebruikgemaakt van ultrafiltratie als onderdeel van de zuiveringsketen. Op basis van deze studies heeft de VMW beslist om de geplande bijkomende zuiveringseenheid van 2000 m³/h in Kluizen met ultrafiltratie te realiseren. Verwacht wordt dat het geheel operationeel zal zijn in 2005.

De proeven in Korbeek-Dijle, waar een eigen VMW-voorbehandelingsmodule en een SVW-ultrafiltratiemodule sedert begin 1999 worden uitgetest, worden momenteel afgerond. De grondige evaluatie van deze proeven en een technisch-financiële afweging met conventionele waterzuivering, zullen bepalend zijn voor de implementatie van membraanfiltratie voor het zogenaamde Lijn-project in Neerijse, met een productiecapaciteit van 1.500 m³/h in een eerste fase.

Ik kan besluiten dat de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening in de toepassing van membraanfiltratie derhalve aansluit bij de technologische ontwikkelingen op dit vlak. Meerdere proefinstallaties zorgden voor de vereiste knowhow. De bovenvermelde semi-industriële eenheid van 50 m³/h in Kluizen is de eerste installatie in Vlaanderen die drinkwater produceert met behulp van membraanfiltratie.

Vraag nr. 262 van 23 juni 2000 van de heer JOACHIM COENS

Park- en sierwatervogels – Regelgeving

Het houden en verzorgen van park- en sierwatervogels is een ruim verspreide hobby. Voor veel mensen, uit alle categorieën van de samenleving, is het een welgekomen, milieuvriendelijke ontspanning is het, die ze in hun thuisomgeving kunnen beoefenen en waardoor, in het kader van de bestaande verenigingen, ook de sociale interactie toeneemt.

De volgende problemen moeten op korte termijn een afdoende oplossing vinden, wil men deze waardevolle hobby niet in zijn voortbestaan hypothekeken.

1. Het koninklijk besluit (KB) van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse gewest is in verband met het ringen van vogels, redactioneel en ook wat zijn toepassing in de praktijk betreft, niet in overeenstemming met de verordening 939/97 van 26 mei 1997. Die bepaalt onder meer het volgende :

- de lidstaten moeten de merkingsmethoden aanvaarden die in andere lidstaten erkend zijn (art. 38, 1) ;
- het inplanen van een microchiptransponder moet met zorg gebeuren (art. 37) ;
- in artikel 36, § 5 inzake de te gebruiken ringmethodes wordt niet vermeld dat de ringen zouden moeten geanodiseerd zijn.

a) Het ministerieel besluit van 9 februari 1999 tot vaststelling van de kenmerken waaraan de ringen moeten voldoen, stelt nog dat de ringen geanodiseerd moeten zijn.

Wordt dit in overeenstemming gebracht met bovenvermelde verordening ?

b) Worden de werkmethode die worden gehanteerd in de andere lidstaten van de Europese Unie, ook effectief in Vlaanderen aanvaard ?

2. Overeenkomstig artikel 7bis van het voormelde KB van 9 september 1981 mogen geringde vogels door vogelhouders gans het jaar worden tentoongesteld en vervoerd. Nu is het zo dat het Jachtdecreet (van 24 juli 1991) in hoofdstuk VIII (art. 26) bepaalt dat het vervoeren van wild buiten het jachtseizoen verboden is. Er is dus een tegenstrijdigheid tussen het Jachtdecreet en de reglementering betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse gewest.

Welke initiatieven worden er genomen om deze tegenstrijdigheid op te heffen, waardoor het mogelijk wordt om vogels die behoren tot de soort die wordt omschreven als klein wild, waterwild of overig wild, maar die voorzien zijn van een identificeerbare gepaste gesloten voering, te allen tijde te vervoeren ?

3. Ten slotte rijst er een probleem in verband met vogels die niet vermeld zijn in bijlage 1, artikel 7ter van het KB van 9 september 1981 inzake de bescherming van de vogels :
- voor de vogels die voorkomen in bijlage I en die een gepaste gesloten voering hebben, zijn er geen bijkomende formaliteiten vereist (er moet dus geen inventaris en er moeten evenmin steekkaarten worden bijgehouden) ;
 - voor de vogels die niet behoren tot deze bijlage I is bepaald (art. 7bis) dat ze mogen worden gehouden, gekweekt en verhandeld op voorwaarde dat ze geringd zijn en afkomstig van een legaal ouderpaar.

Vooraf dit laatste element is in veel gevallen zeer moeilijk te bewijzen.

Worden er initiatieven genomen om dat te verhelpen ?

Men kan bijvoorbeeld stellen dat dit bewijs wordt geleverd als het ouderpaar geringd was. Dit was trouwens ook op die wijze opgenomen in de vroegere Europese teksten. Bovendien moeten voor deze vogels steekkaarten en een inventaris worden bijgehouden.

Antwoord

1. In de vraag wordt gesteld dat het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de be-

scherming van vogels in het Vlaamse gewest in verband met het ringen van vogels niet in overeenstemming zou zijn met verordening 939/97 van 26 mei 1997, meer bepaald met betrekking tot de aanvaarding van merkingsmethodes die in andere landen erkend zijn en het geanonidiseerd karakter van de ringen.

Eerst wil ik erop wijzen dat verordening 939/97 een uitvoeringsverordening is van verordening 338/97 ; verordening 338/97 stelt regels met betrekking tot de handel in bedreigde dier- en plantensoorten vermeld in de bijlagen van deze verordening en vormt in de Europese Unie de implementatie van de zogenaamde Conventie van Washington (Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten of CITES).

Er vallen maar een relatief klein aantal Europese vogelsoorten (vnl. roofvogels) onder toepassing van deze verordening.

Het koninklijk besluit stelt daarentegen regels voor alle Europese vogelsoorten, tenminste voorzover zij niet door het Jachtdecreet als wild zijn gerangschikt, en heeft bijgevolg inzake vogelbescherming een veel breder toepassingsveld.

Met betrekking tot de problematiek van de merkingsmethodes bepaalt artikel 38, lid 1, van verordening 939/97 het volgende : "De bevoegde instanties van de lidstaten erkennen de merkingsmethoden die door de bevoegde instanties van de andere lidstaten overeenkomstig artikel 36 zijn goedgekeurd. "

Dit is een belangrijke restrictie van de bedoelde verplichting tot erkenning. Enerzijds legt artikel 36 merkingsmethoden vast. Anderzijds betreft dat artikel enkel merkingsmethoden met het oog op het afgeven van een certificaat dat toelaat de volgens de bepalingen ervan gemerkte dieren te verhandelen.

Op grond van voormeld artikel 36 is dus, voor in gevangenschap geboren en gefokte vogels, het gebruik van de gesloten pootring de normaal te hanteren merkingsmethode, ook voor andere lidstaten. Het merken van die vogels door middel van een chiptransponder is slechts toegestaan indien aan de bevoegde administratieve instanties is aangetoond dat het merken met een gesloten pootring niet mogelijk is wegens de lichamelijke of gedragskenmerken van het betrokken dier.

Slechts indien in andere lidstaten gehanteerde merkingsmethoden voor in gevangenschap geboren en gefokte vogels goedgekeurd zijn door de bevoegde instanties van die lidstaten omdat zij aan artikel 36 beantwoorden, dienen deze methoden ook in België te worden erkend.

Omdat de toepassing van CITES en de EG-verordeningen dienaangaande een federale aangelegenheid is gebleven (cf. art. 6, § 1, III, 2° van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen), valt de erkenning van in andere lidstaten goedgekeurde merkingsmethoden onder de bevoegdheid van de federale minister van Landbouw.

Inzake de normen waaraan de ringen moeten voldoen, vermeldt artikel 36, lid 5, van verordening (EG) 939/97 inderdaad niet dat pootringen moeten geanodiseerd zijn. Bijlage IV van het ministerieel besluit van 14 september 1981, genomen in uitvoering van voormeld koninklijk besluit van 9 september 1981, vermeldt het geanodiseerd zijn als één der kenmerken waaraan gesloten voetringen moeten voldoen.

Dit betekent niet dat de voorwaarde van het geanodiseerd zijn, in strijd zou zijn met artikel 36, lid 5, van de verordening, wel integendeel :

- een eerste vaststelling is dat het gebruik van geanodiseerde ringen eventuele fraude bemoeilijkt. Dit beantwoordt volkomen aan de bedoeling van artikel 36, lid 5, waarvan de volledige bepaling als volgt luidt :

"In gevangenschap geboren en gefokte vogels worden gemerkt met behulp van een individueel gemerkte naadloze, gesloten pootring – dit wil zeggen een ononderbroken ring of manchet, zonder enige naad of las, waarmee op geen enkele wijze is geknoeid – waarvan het formaat zodanig is dat hij, nadat hij in de eerste levensdagen van de vogel is aangebracht, niet meer kan worden verwijderd wanneer de poot van de vogel zijn definitieve omvang heeft bereikt en die commercieel voor dat doel is vervaardigd".

Deze bepaling preciseert niet uit welk materiaal de ring moet gemaakt zijn, noch welke behandeling dat materiaal mag of moet ondergaan hebben. De enige voorwaarden die vastliggen, houden verband met het naadloos zijn en het formaat van de ring ;

- een tweede vaststelling is dat verordening (EG) 939/97 werd genomen in uitvoering van verordening (EG) 338/97. Welnu, de derde overweging in de aanhef van deze laatste verordening stelt dat "de bepalingen van deze verordening geen afbreuk doen aan de strengere maatregelen die de Lid-Staten met inachtneming van het verdrag kunnen nemen of handhaven, met name wat betreft het houden van specimens van soorten die onder deze verordening vallen".

Ik ben dan ook van oordeel dat het gebruik van geanodiseerde ringen wel degelijk door een lidstaat kan worden opgelegd.

2. Het vervoer van gekweekte vogels die door het Jachtdecreet als wild worden gerangschikt, is in gesloten tijd verboden. Deze regels zijn strenger dan die voor gekweekte vogels van beschermde soorten, wat mij niet logisch overkomt.

Ik zal dit bij een herziening van het Jachtdecreet opnieuw bekijken.

3. De bewijslast om aan te tonen dat gekweekte vogels die onder toepassing van artikel 7bis van het koninklijk besluit van 9 september 1981 vallen, afkomstig zijn van een legaal ouderpaar, berust bij de vogelliefhebber.

Het is niet mijn intentie de wetgeving op dit punt te wijzigen : de huidige regels werden na voorafgaand overleg met alle erkende vogelhouderverenigingen vastgesteld en betekenen al een versoepeling voor vogelhouders in vergelijking met de vroegere regels.

**Vraag nr. 282
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Symposium "car sharing" – Initiatieven

Car sharing heeft vele voordelen, zeker op het vlak van het leefmilieu.

In september 1999 is hierover een congres georganiseerd door het studie bureau Espaces-Mobilités, in samenwerking met een aantal milieuverenigingen.

Dit congres bracht een aantal nuttige besluiten en initiatieven voort.

Tevens was er een verwijzing naar ervaringen in het buitenland.

1. Werd de minister betrokken bij dit initiatief ?
Zo ja, op welke wijze ?

Hoe is de samenwerking verlopen ?

2. Zijn de besluiten van dit congres bekend ? Zo ja, zijn er reeds initiatieven en maatregelen genomen om hieraan gevolg te geven ?
3. Welke initiatieven heeft de minister genomen en/of gepland om car sharing te bevorderen uit milieuoverwegingen ?
4. Heeft de minister kennis van de bevindingen in andere Europese lidstaten en worden hieruit voor Vlaanderen besluiten getrokken ?

Antwoord

1. Het symposium "car sharing" was een internationaal symposium, georganiseerd door het studie bureau Espaces-Mobilités in samenwerking met Inter-Environnement Bruxelles en met de steun van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, het DG XI van de Europese Commissie, Car Free Cities en de MIVB (*DG : directoraat-generaal ; MIVB : Maatschappij voor Intercommunale Vervoer Brussel – red.*).

Ik werd hier niet rechtstreeks bij betrokken. Vertegenwoordigers van mijn administratie waren wel op de hoogte en namen deel aan het congres dat plaatsvond, niet in september maar op 29 oktober 1999. Deze dag was voorbehouden aan overheidsinstellingen, aan zij die beroepsmatig werken aan mobiliteit, aan de bedrijfswereld en aan niet-gouvernementele organisaties die in de sector mobiliteit actief zijn.

2. Er werden tijdens het congres voorbeelden aangehaald van carsharingsystemen in Duitsland, Nederland en Zwitserland. In een aantal projecten werd gedeeld autogebruik gecombineerd met openbaarvervoerdiensten, als onderdeel van een integrale mobiliteitsdienst.

Car sharing werd in dit congres niet los gezien van het hele mobiliteitsbeleid. Car sharing dient immers deel uit te maken van een geïntegreerd pakket maatregelen ter bevordering van een duurzame mobiliteit. Tijdens de toespraak namens de Europese Commissie werd bijvoorbeeld de kaderrichtlijn luchtkwaliteit toegelicht (96/62/EG), waarin naast een luik informatie ook een luik met betrekking tot het voorbereiden van actieplannen ter verbetering van de luchtkwali-

teit is opgenomen. Deze wetgeving biedt onder meer een kader voor een duurzame mobiliteit.

In het huidige en nieuwe Milieubeleidsplan zijn verscheidene actieplannen opgenomen. Met betrekking tot verkeer worden acties opgenomen voor de bevordering van het gebruik van milieuvriendelijke voertuigen en brandstoffen, het rijgedrag, beheersing van het verkeersvolume en het ontwikkelen van een milieu-impactmodule gekoppeld aan de verkeers- en vervoersmodellen.

De Europese Commissie maakte tijdens het congres tevens melding van de oprichting van het netwerk "Car Free Cities". In het kader van de besprekingen over de mogelijkheden inzake de organisatie van autoloze dagen in België werd contact opgenomen met Taxisstop. Op 22 september zal België deelnemen aan de autoloze dag georganiseerd door het netwerk "Car Free Cities", waarvan Taxisstop de coördinatie voor België organiseert in opdracht van minister Durant. De steden in Vlaanderen die reeds interesse toonden om mee te doen, zijn Gent, Oudenaarde, Mechelen, Lier en Hoei-laart.

3. In 1999 werd door Taxisstop in opdracht van de Mobiliteitscel een verkennende studie uitgevoerd in verband met autodelen. Via een literatuuronderzoek werd de algemene werking van buitenlandse projecten nagegaan. Criteria waaraan het autodelen in Vlaanderen zou moeten beantwoorden om daadwerkelijk kans op slagen te maken, werden vastgelegd.

Begin dit jaar werd, op basis van de resultaten uit de verkennende studie, gestart met de uitwerking van een businessplan. Deze studie bevat vier fasen :

- de opmaak van een marktstudie,
- de opmaak van een financieringsplan,
- de opmaak van een nota betreffende de juridisch/organisatorische structuur,
- de opmaak van een startplan.

De eerste fase werd reeds afgerond. In het najaar worden de volgende drie fasen uitgewerkt. Op basis van de resultaten van dit businessplan kan dan worden overwogen, indien noodzakelijk, om actief mee op te treden (naast eventueel andere partners) om een concreet project op te starten.

De studieopdracht uitgeschreven door de Mobiliteitscel inzake autodelen, de organisatie van de autoloze dag op nationaal niveau en tal van andere initiatieven maken deel uit van een globaal duurzaam mobiliteitsbeleid. Teneinde tot een geïntegreerd beleidsplan te komen in Vlaanderen, wordt momenteel het Mobiliteitsplan Vlaanderen uitgewerkt. Milieuoverwegingen maken deel uit van het Mobiliteitsplan Vlaanderen. Er wordt hiertoe tevens een strategisch milieueffectrapport (MER) uitgewerkt van het Mobiliteitsplan, waarmee inzicht wordt verkregen in de milieueffecten ervan, waarna het eventueel kan worden bijgestuurd.

4. Tijdens het congres werden een aantal buitenlandse voorbeelden toegelicht. Een aantal van deze projecten past binnen het vierde kaderprogramma inzake onderzoek van de Europese Unie. Vanuit Vlaanderen worden een aantal overkoepelende acties, volgend uit het vierde kaderprogramma, opgevolgd. Belangrijkste binnen dit kader is de geconcerteerde actie Cantique.

Cantique staat voor "Concerted Action on Non-technical Measures and their Impact on Air Quality and Emissions". Het doel van de Cantique-werkgroep is beleidsmakers te informeren over mogelijke niet-technische maatregelen in de transportsector ter verbetering van de luchtkwaliteit, in het bijzonder in een stedelijke omgeving. Cantique tracht hiertoe, op basis van de analyse van projecten uit het vierde kaderprogramma, een rangschikking op te stellen van niet-technische maatregelen die kunnen worden genomen ter verbetering van de lokale luchtkwaliteit. De analyse van de projecten is nog volop aan de gang. De resultaten zullen als input dienen voor de beleidsvoorbereiding inzake duurzame mobiliteit.

Vraag nr. 283
van 14 juli 2000
van de heer DIRK DE COCK

Parkeerplaatsen – Vlarenormen

Volgens de Vlarem I-normen valt een te exploiteren parkeerplaats "met 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens" onder klasse 3. Wanneer er een parkeerplaats komt "met meer dan 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens" valt die onder klasse 2. Voor deze laatste soort betekent dit concreet dat men die niet kan

exploiteren "zonder een voorafgaande schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid". Voor de eerste soort (klasse 3) is er geen vergunning nodig.

1. Gelden deze normen nog steeds ?
2. Op welke wijze wordt toegezien op de correcte naleving ervan ?
3. Zijn de bevoegde overheidsdiensten in het verleden reeds sanctionerend opgetreden wanneer er vaststellingen werden gedaan waaruit bleek dat sommige exploitanten van parkeerplaatsen niet over de nodige vergunningen beschikten ?

Antwoord

1. Volgens de Vlarem-indelingsrubriek 15.1 zijn al dan niet overdekte ruimten waarin "meer dan 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens" worden gestald inderdaad ingedeeld in de 2e klasse, en deze waarin 3 tot en met 25 voertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens, worden gestald ingedeeld in de 3e klasse.

Voor dergelijke inrichtingen gelden de algemene milieuvoorwaarden van titel II van het Vlarem alsook de sectorale milieuvoorwaarden van het hoofdstuk 5.15 van dezelfde titel II.

De door de Vlaamse volksvertegenwoordiger geciteerde indelingscriteria zijn dus nog steeds geldig.

2. Door de ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie wordt tijdens de controles bij de klasse 1-inrichtingen ook aandacht besteed aan de vergunningstoestand van de parkeerruimtes.

Vermits het hier echter gaat om een rubriek waarvoor hoogstens een klasse 2-vergunning is vereist, worden geen planmatige controles georganiseerd. Daarnaast kunnen ook de gemeentelijke milieuambtenaren de nodige controles uitvoeren.

3. In het verleden werd er door de afdeling Milieu-inspectie sanctionerend opgetreden wanneer er vaststellingen werden gedaan waaruit bleek dat de exploitanten van een parkeerplaats niet over de nodige vergunningen beschikten.

In deze gevallen werd er een proces-verbaal opgemaakt en werden de bedrijven aangemaand

om de nodige maatregelen te nemen om aan de onwettige toestand een einde te maken.

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 60
van 21 januari 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gemeentelijke VZW's – Activiteitenoverdracht

In de omzendbrief BA 97/08 van 24 juni 1997 werd erop aangedrongen om gemeentelijke VZW-activiteiten en het bijbehorende personeel te laten overnemen door de gemeente zelf, om te vermijden dat de democratie buitenspel wordt gezet.

Ook deze regering pleit voor een beperking van de gemeentelijke VZW's.

Minister Leo Peeters had, naar aanleiding van mijn schriftelijke vraag nr. 226 van 18 september 1998, aan de gouverneurs van de verschillende provincies gevraagd om het resultaat na te gaan (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 20 november 1998, blz. 564 – red.*).

1. In welke gemeenten heeft men gevolg gegeven aan de omzendbrief ?
2. Zijn er gemeenten die na 24 juni 1997 toch nog nieuwe VZW's hebben opgericht ? Welke ?

Heeft de minister informatie over de sectoren waarin de meeste van deze VZW's zich bewegen ?

3. Welke stappen heeft de minister reeds zelf ondernomen om de doelstelling "minder gemeentelijke VZW's" te bereiken ?

Aanvullend antwoord

Naar aanleiding van de schriftelijke vraag nr. 226 van 18 september 1998 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger werd de provinciegouverneurs verzocht een tiental vragen voor te leggen aan de gemeentebesturen in verband met de semi-gemeentelijke VZW's.

Uit de beschikbare antwoorden blijkt dat een groot aantal gemeenten gevolg hebben gegeven aan het verzoek van hun provinciegouverneur. De gegevens van de provincie Antwerpen ontbreken nog.

De antwoorden op de tien gestelde vragen zijn samengebracht in een overzichtelijke tabel die, gelet op het louter documentaire karakter, als **bijlage** ter beschikking wordt gesteld. De streepjes in de tabellen betekenen dat de overeenstemmende vraag niet op de betrokken gemeente van toepassing is.

Omzendbrief BA 97/08 van 24 juni 1997 betreffende de overname van activiteiten van VZW's door de gemeentelijke organisatie reikte eerst en vooral de besturen een oplossing aan voor het personeel van de sportdiensten. Het decreet van 5 april 1995 houdende erkenning en subsidiëring van gemeentelijke sportdiensten bepaalde immers dat deze sportdiensten voortaan in eigen beheer moeten worden georganiseerd, zo niet verliest het bestuur de erkenning en subsidiëring voor zijn sportdienst. De overname van de activiteiten van VZW's heeft zich dan ook vooral voorgedaan bij de betrokken sport-VZW's.

Over eventuele recentelijk opgerichte VZW's bestaat er geen systematisch overzicht. Gelet op de autonomie van de lokale besturen en op de bepalingen van de VZW-wet, kan in deze aangelegenheid alleen sprake zijn van aanbevelingen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

(Voorlopig antwoord : Bulletin nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 844 – red.)

Vraag nr. 128
van 31 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Sensibiliseringscampagne lokale verkiezingen – Mediabudget

De Vlaamse regering zal een sensibiliseringscampagne opzetten om de bevolking aan te sporen actief deel te nemen aan de lokale verkiezingen van oktober aanstaande.

1. Er is daartoe in een mediabudget voorzien van 15 miljoen.

Op welke wijze wordt dit budget verdeeld tussen de verschillende media ?

2. Is er betreffende de verdeling van dit budget overleg geweest met de minister bevoegd voor de Media ?
3. Aan wie is de uitwerking van deze sensibiliseringscampagne toevertrouwd ?

Wat is het budget specifiek voor de uitwerking ervan ? Is dit een afzonderlijk budget, of valt dit binnen de 15 miljoen ?

Antwoord

1. De sensibiliseringscampagne bestaat uit een televisiespot van dertig seconden en drie verschillende print-outs. De print-outs worden gepubliceerd in een aantal magazines. Over de verdeling van het mediabudget tussen televisie en de magazines werd nog geen definitieve beslissing genomen.

Ik zal de Vlaamse volksvertegenwoordiger te gepasten tijde een gedetailleerd overzicht bezorgen.

2. Met de minister bevoegd voor Media werden afspraken over de verdeling van het mediabudget gemaakt naar aanleiding van het vorige campagnemoment. De verdeling van de middelen voor het komende campagnemoment zal gebeuren naar analogie van deze afspraken.
3. De creatie van de sensibiliseringscampagne werd, na een competitie waaraan vijf reclamebureaus deelnamen, toevertrouwd aan het communicatiebureau Slangen & Partners. De productie van de televisiespot werd, na een competitie waaraan vijf productiehuizen deelnamen, toevertrouwd aan het productiehuis Timescapes.

De creatie van de campagne en de productie van de televisiespots vallen niet binnen het mediabudget van (ten hoogste) 14 miljoen frank. De creatiekosten voor beide momenten samen bedragen 2.390.898 miljoen frank. De productie van de twee televisiespots en van de regeringsmededeling die het vorige campagnemoment voorafging, kost 2.430.687 frank.

Vraag nr. 130
van 31 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Historische steden – Steun

Vlaanderen hecht veel belang aan het behoud van zijn historisch patrimonium.

De ontwikkeling van historisch belangrijke gemeenten zoals Brugge, Tongeren, Damme, ... wordt opgebouwd rond de erfenis uit het verleden : dit biedt niet alleen kansen voor het contact met het verleden en een esthetische meerwaarde, maar ook bijkomende economische groeikansen.

Het betrekken van een breed publiek bij het monumentenbeleid is een van de opties van de minister. Zowel de plaatselijke overheid als VZW's en privé-personen hebben een rol te spelen. Ze kunnen een beroep doen op het Vlaams Gewest om het behoud van het historisch patrimonium te ondersteunen. Het systematisch naar buiten brengen van deze steun door het Vlaams Gewest is een stimulans voor de dynamiek van de vele betrokkenen in deze steden.

1. Kan de minister in dit kader aangeven welke restauratie- en onderhoudspremies voor monumenten en landschappen van juli 1998 tot juli 1999 en van juli 1999 tot nu naar de historisch belangrijke gemeenten Brugge, Damme, Gent, Antwerpen, Tongeren, Leuven en Diest zijn gegaan ?

Werden deze gemeenten op andere gebieden ondersteund in hun cultuurhistorisch beleid ?

2. Zijn er voor deze gemeenten nog steunaanvragen in behandeling ? Wat is de stand van zaken in deze dossiers ?
3. Werd het voorstel van de administratie uitgevoerd om met de Argusmethode een globaal jaarprogramma op te stellen en dit bekend te maken aan het grote publiek ?

Antwoord

Aangezien het hier om een uitgebreide lijst gaat die heel wat onderzoekswerk vraagt, zal ik de afdeling Monumenten en Landschappen opdracht geven de lijst op te stellen en ter inzage over te zenden aan het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen.

Vraag nr. 132
van 31 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Tewerkstelling gehandicapten – Lokale besturen

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 176

van 31 mei 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 253

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 133

van 6 juni 2000

van de heer JOHAN DE ROO

Sporthal Lommel – Subsidiëring

In Lommel wordt dit jaar een nieuwe polyvalente sporthal gebouwd met 8.000 zitplaatsen en een kostprijs van 500 miljoen frank.

Dit project wordt blijkbaar door de Vlaamse overheid gesubsidieerd.

Vanuit welke departementen, voor welk bedrag en op basis van welke wettelijke of decretale bepalingen ?

Antwoord

Op 10 december 1999 keurde de Vlaamse regering het besluit goed waarbij een subsidie van maximaal 45 miljoen frank wordt toegekend aan de stad Lommel als tegemoetkoming in de uitbouw van een multifunctionele, polyvalente evenementenhal.

Deze subsidie werd aangerekend op de basisallocatie 63.90 – programma 24.1 van de begroting 1999 van de Vlaamse Gemeenschap.

De rechtsgrond voor de toekenning van deze facultatieve subsidie is opgenomen in het begrotingsdecreet van 19 december 1998 (Belgisch Staatsblad 08.09.1999), met name "Economische impulsprogramma's".

Vraag nr. 134

van 9 juni 2000

van de heer JOHAN MALCORPS

Fort van Breendonk – Bescherming omgeving

Het Fort van Breendonk heeft een belangrijke symboolfunctie en is een ereteken voor alle slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog. Op 19 augustus 1947 werd het fort als nationaal erfgoed erkend en werd bepaald dat het fort zelf, maar ook het natuurlijk kader eromheen, bewaard moest blijven. Door het beschermingsbesluit van 20 januari 1998 werd het fort een beschermd monument.

In de geest van artikel 2, § 3 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, is daardoor ook de directe omgeving, die door haar beeldvormend karakter de intrinsieke waarde van het monument tot zijn recht doet komen, mee beschermd. Het fort vormt met name een geheel met zijn bunkers. Deze bunkers zijn onderdeel van een open landschap en vormen een landschappelijk geheel.

De gemeente Willebroek is nu van plan in de onmiddellijke omgeving een woonwijk aan te leggen. Daardoor zouden de bunkers moeten verdwijnen. Het landschap rond het fort zal onherroepelijk worden aangetast.

Bij de afdeling Monumenten en Landschappen van ROHM (afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) zou men evenwel geen kennis hebben gekregen van dit dossier.

1. Is het advies ingewonnen van de afdeling Monumenten en Landschappen voor deze ingreep ? Zo ja, hoe luidde het ?
2. Kunnen de bunkers inderdaad worden gesloopt ? Welke maatregelen overweegt de minister om de ganse site van dit nationaal gedenkteken (verder) zoveel mogelijk te vrijwaren ?
3. Blijft de minister het principe verdedigen dat een "monument niet alleen staat" en dat monumentenzorg niet los kan worden gezien van omgevingszorg ?

Antwoord

1. Er is door het gemeentebestuur van Willebroek een advies gevraagd aan de afdeling Monumenten en Landschappen van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen over het ontwerp van verkaveling.

De afdeling Monumenten en Landschappen heeft gesteld dat zij in die aangelegenheid in eerste instantie van oordeel is dat het behoud van de bunkers wenselijk is, omdat ze historisch en landschappelijk in relatie staan met het Fort van Breendonk.

Omdat die bunkers thuishoren in een open landschap en niet in een verkaveling, heeft de afdeling Monumenten en Landschappen gevraagd na te gaan of de verkaveling van de terreinen wel mogelijk is, gelet op de bestemming van woonuitbreidingsgebied in het gewestplan Mechelen. Er werd tevens gevraagd de afbraak te koppelen aan de verkavelingsvergunning.

2. De bunkers kunnen niet worden gesloopt.

De verkavelingsvergunning werd zonder verder overleg met de afdeling Monumenten en Landschappen goedgekeurd door het gemeentebestuur. De latere aparte aanvraag tot slopen van de bunkers werd echter door de gemachtigde ambtenaar van de afdeling Ruimtelijke Ordening van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen geweigerd op basis van een ongunstig advies van de afdeling Monumenten en Landschappen. Op een latere vraag om dit advies te herzien, is deze laatste niet ingegaan.

Het Fort van Breendonk is beschermd als monument. Een zone van ongeveer 150 meter rond het fort heeft in het gewestplan Mechelen de bestemming parkgebied. Een deel van de bunkerlijnen bevindt zich in dit gebied.

Voor de bunkers die binnen het te bebouwen gebied gelegen zijn, is de afdeling Monumenten en Landschappen er voorstander van om ze in de verkaveling te verwerken als blijvende herinneringen of leestekens, die verwijzen naar het fort en naar het historisch belangrijke verleden van heel die omgeving. Ook voor een vraag van Aquafin om voor de aanleg van een ondergrondse leiding een bunker te mogen slopen, werd door de afdeling Monumenten en Landschappen een ongunstig advies verleend en

werd gevraagd een technisch haalbaar alternatief uit te voeren dat slechts een tweede keuze was gelet op de financiële consequenties.

3. Het voorgaande mag illustreren dat ook steeds de omgeving van het monument wordt verdedigd overeenkomstig het principe dat "een monument niet alleen staat".

Het is in deze echter ook de verantwoordelijkheid van de betrokken vergunningverlenende of beleidsinstanties om met die adviezen of vragen rekening te houden.

Vraag nr. 135
van 9 juni 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Intercommunales Zennebekken – Fusie

De Intercommunale voor de Sanering en de Inrichting van de Woluwe werd in het begin van de jaren twintig opgericht door de toenmalige provincie Brabant en de gemeenten aan deze rivier gelegen, om een einde te maken aan de voortdurende wateroverlast.

Inmiddels is de sanering van de rivier grotendeels voltooid. De Woluwevallei heeft ook een belangrijke economische groei gekend, terwijl de Woluwe zelf een voorname rol speelt als verkeersader in het noordoostelijk randgebied van Brussel, grenzend aan de provincie Vlaams-Brabant.

Eigenlijk vormt het bekken van de Woluwe een onderdeel van het ruimere bekken van de Zenne, waarin zij, grotendeels overwelfd, uiteindelijk uitmondt.

Het voorbeeld van de Intercommunale voor de Sanering en de Inrichting van de Woluwe kreeg in latere jaren navolging in de gemeenten die door andere bijrivieren van de Zenne worden doorlopen, namelijk de Maalbeek, de Molenbeek-Pontbeek en de Zenne.

De vier bekkenintercommunales – waarvan twee louter in het Brusselse gewest actief zijn – ontvingen een uitnodiging van het Brussels Hoofdstedelijke Gewest om hun taken uit te breiden, onder meer tot het optreden als operator inzake beheer en onderhoud van de toevoercollectoren naar de toekomstige waterzuiveringsinstallaties. Hieraan was de vraag gekoppeld dat de vier intercommunales zouden samensmelten en hun werkterrein zou-

den verruimen tot waterbouwkundige bekkens betrokken bij de hoofdstedelijke waterzuivering.

De minister heeft zich bereid verklaard zijn medewerking te verlenen aan de verwezenlijking van het voorstel, maar wel op voorwaarde dat het toezicht sluitend is geregeld in samenwerkingsakkoorden, waaraan wordt gewerkt. De initiatiefnemer – de Intercommunale voor de Sanering van de Woluwevallei – rekent erop de fusie te kunnen laten ingaan op 1 januari 2001.

1. Wat is de stand van dit dossier en werden er reeds contacten gelegd op het hoogste niveau tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ?
2. Lijkt de streefdatum voor het ingaan van de fusie haalbaar ?
3. Doet een dergelijke fusie geen budgettaire problemen rijzen voor de betrokken gemeenten ?

Het is thans immers zo dat elke gemeente slechts budgettair kan tegemoetkomen in materies die overeenstemmen met haar taken van gemeentelijk belang.

Antwoord

1. Er zijn inderdaad reeds contacten gelegd, zowel tussen mijzelf en mijn collega van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor Milieu, als tussen mijn medewerkers en vertegenwoordigers van de betrokken administraties. Ook Vlaams minister Dua, bevoegd voor het Vlaamse waterbeleid, zal bij de verdere uitwerking van de herstructureringsoperatie nauw worden betrokken.

De idee van een volledige fusie van de vier intercommunales is inmiddels verlaten. Er wordt geopteerd voor de oprichting van twee intercommunales, respectievelijk door de gemeenten van het Vlaamse gewest en door de gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijke gewest. Tussen beide intercommunales zou een samenwerkingsprotocol worden afgesloten. Momenteel worden terzake teksten voorbereid.

Daarnaast zal op korte termijn overleg worden gepleegd over het sluiten van het verplicht samenwerkingsakkoord zoals bedoeld in artikel 92bis, §2, d) van de Bijzondere Wet tot hervorming van de instellingen. Afsproken werd dat

de minister-president van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een tekstvoorstel zou doen.

2. De streefdatum van 1 januari 2001 speelt niet meer voor de fusie omdat, zoals aangestipt, een andere denkpiste wordt gevolgd. De oprichting van de nieuwe intercommunales kan bovendien niet meer worden beslist door de huidige gemeenteraden, die uittredend zijn.

Er wordt evenwel naar gestreefd het dossier zo goed mogelijk voor om te bereiden, zodat de nieuwe gemeenteraden een duidelijk inzicht hebben in de voorstellen en de procedure die als model kunnen dienen. Op dat ogenblik is hopelijk ook het nieuwe decreet op de intergemeentelijke samenwerking goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Ten slotte moet, uiteraard, de gemeentelijke autonomie worden gerespecteerd.

3. Ook de financiële regeling wordt onderzocht, rekening houdende met het respectieve belang van ieder gewest en van elke gemeente, ook wat de geplande samenwerking tussen de intercommunales betreft. De budgettaire weerslag kan pas worden vastgesteld nadat gedetailleerde berekeningen zijn gemaakt.

Vraag nr. 136

van 9 juni 2000

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Lokale besturen – Sectoraal akkoord

In het kader van de interpellatie van de heer Mark Van der Poorten over de onderhandelingen betreffende het sectoraal akkoord voor het personeel van de lokale besturen, werd de vraag gesteld naar de concrete uitvoering van de zogenaamde CAO-Kelchtermans (CAO : collectieve arbeids-overeenkomst). De minister antwoordde hierop dat slechts een beperkt aantal gemeenten deze CAO nog niet ondertekenden (Handelingen C 163 van 17 mei 2000, blz. 1-4).

Er zijn echter ook openbare ziekenhuizen die voor de financiering van het akkoord (gedeeltelijk) afhankelijk zijn van de gemeenten die hierbij betrokken zijn. In verschillende van deze openbare ziekenhuizen is nog geen akkoord, vaak vanwege de discussies met de gemeenten betreffende de financiële implicaties.

1. In welke openbare ziekenhuizen is nog geen sectoraal akkoord afgesloten ?

Welke gemeenten zijn hierbij (onrechtstreeks) betrokken ?

In welke gemeenten is de uitvoering van de zogenaamde CAO-Kelchtermans in de eindfase ?

Waar zit men strop ? Om welke reden ?

2. In welke gemeenten is nog geen sectoraal akkoord afgesloten ? In welke gemeenten is de uitvoering van de zogenaamde CAO-Kelchtermans in de eindfase ? Waar zit men strop ? Om welke reden ?

Antwoord

1. Mijn administratie houdt gegevens bij over de toepassing van het sectoraal akkoord van 18 juni 1993 (de zogenaamde "krachtlijnen-Kelchtermans") in de gemeenten en OCMW's, echter niet specifiek over de toepassing ervan in de openbare ziekenhuizen.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de openbare ziekenhuizen pas vanaf 1 januari 1999 zelfstandig hun personeelsformatie en personeelsstatuut mogen vaststellen ten gevolge van het decreet van 14 juli 1998 houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Vóór deze datum waren personeelsformatie en -statuut van de openbare ziekenhuizen begrepen in de personeelsformatie en het personeelsstatuut van het OCMW waaronder ze ressorteren. Het toezicht daarop werd tot 1 januari 1999 overigens uitgeoefend door de provinciegouverneurs.

Van de 25 OCMW's met een openbaar ziekenhuis hebben enkel de OCMW's van Aarschot, Geraardsbergen, Maaseik, Sint-Niklaas en Temse het sectoraal akkoord van 18 juni 1993 nog niet toegepast. In de OCMW's van Temse en Sint-Niklaas bevindt dit dossier zich in de eindfase. Wat de toepassing van dit akkoord in de ziekenhuizen zelf betreft, zal mijn administratie zo vlug mogelijk de gegevens opvragen bij de provinciegouverneurs, waarna deze gegevens zullen worden bezorgd in een aanvullend antwoord.

2. Van de 308 Vlaamse gemeenten hebben enkel volgende negen gemeenten het sectoraal akkoord van 18 juni 1993 nog niet ingevoerd : Herstappe, Linkebeek, Voeren, Kortesseem,

Wachtebeke, Kluisbergen, Waarschoot, Nazareth en Wommel.

Het gemeentebestuur van Nazareth heeft wel al een beslissing terzake genomen, maar ik heb de desbetreffende raadsbeslissing van 31 januari 2000 niet goedgekeurd.

Met de gemeentebesturen van Wachtebeke en Kortesseem heeft mijn administratie recentelijk besprekingen gevoerd over de invoering van het sectoraal akkoord van 1993. In deze twee gemeenten bevindt de uitvoering van de krachtlijnen Kelchtermans zich in de eindfase.

In de bovenvermelde taalgrens- en randgemeenten zorgt de problematiek van de taalpremie voor vertraging.

Voor de overige gemeenten weet ik niet waarom het sectoraal akkoord van 1993 er nog niet ingevoerd is. Hierbij moet worden aangestipt dat, in tegenstelling tot de CAO's in de privé-sector, de toepassing van de sectorale akkoorden voor het personeel van de lokale en regionale besturen niet afdwingbaar is. De besturen beslissen dus autonoom over de invoering ervan.

Hierbij valt op te merken dat de invoering van nieuwe sectorale akkoorden, zoals het recente sectoraal akkoord 1997-1998, afhankelijk is van de invoering van het sectoraal akkoord van 1993. Besturen die het sectoraal akkoord van 1993 niet toegepast hebben, kunnen ook het sectoraal akkoord 1997-1998 en alle latere sectorale akkoorden niet invoeren.

Vraag nr. 137 van 9 juni 2000 van de heer JOHAN DE ROO

Sociale woningbouw – Middelen

De moeilijkheden die zich in de sector van de sociale woningbouw voordoen, zijn velen bekend. Bij heel wat beleidsmensen wordt de nood aan woningen concreet ervaren door de lange lijsten van kandidaat-huurders voor sociale woningen, waarvoor men geen oplossing vindt.

De studies van de diverse gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM) wijzen uit dat er jaarlijks een groot tekort aan huizen is in de Vlaamse provincies. De activiteiten van de gewestelijke bouwmaatschappijen zijn niet zoenderend met

betrekking tot het bouwen van woningen, dit bij gebrek aan kredieten.

Ervan uitgaande dat "wonen" een van de grondrechten van elke persoon is, komt het mij voor dat de overheid de plicht heeft actief bij te dragen tot de oplossing van deze nood.

1. Hoeveel kredieten werden aan sociale woningen gespendeerd in Vlaanderen de laatste vijf jaar, gespreid over de diverse provincies? Hoeveel is dit per inwoner per provincie?
2. Hoeveel woningen konden hiermee worden gebouwd, als koopwoning en als huurwoning?
3. Wat zijn de kredieten in 2000 voor huisvesting in de diverse provincies?

Hoeveel woningen kunnen hiermee worden gerealiseerd?

Hoe worden de beschikbare kredieten gespreid over de verschillende huisvestingsmaatschappijen?

Antwoord

Door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) – die verantwoordelijk is voor circa 90 % van alle activiteiten op het vlak van de sociale woningbouw – werd een overzicht gemaakt van alle goedgekeurde en effectief gegunde nieuwbouw- en vervangingsbouwprojecten van de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen (SHM) in de periode 1995-1999. Een inventaris van de inspanningen die werden geleverd door OCMW's, gemeenten en andere actoren kan niet worden bezorgd, omdat de informatie daaromtrent slechts fragmentair beschikbaar is.

Zoals blijkt uit het zeer gedetailleerde overzicht als **bijlage** met betrekking tot de investeringen in de loop van de laatste vijf jaar, werd door de VHM in die periode de gunning goedgekeurd van de opbouw en vervangingsbouw van maar liefst 12.143 woningen, waarvan 8.811 huur- en 3.332 koopwoningen, samen goed voor een globale investering van 30.115.267.500 frank.

De spreiding van die investeringen, deels gefinancierd via subsidies van het Vlaams Gewest, deels via het gewone investeringsprogramma van de VHM, deels via het urgentieprogramma en andere bijzondere programma's en deels ook via de eigen middelen van de VHM en SHM's, over die laatste vijf jaar ziet eruit als volgt:

Provincie	Totale investering (1995-1999)	Aantal nieuwe sociale woningen ¹	Bedrag per inwoner (18+)
Antwerpen	7.724.717.000	3.214	5.951
Limburg	5.529.837.000	2.160	8.953
Oost-Vlaanderen	7.648.513.500	3.124	7.046
Vlaams-Brabant	3.846.037.000	1.474	4.790
West-Vlaanderen	5.366.163.000	2.171	6.013
Totaal	30.115.267.500	12.143	6.412

1 Woningen waarvan de gunning (bestelling van de werken aan een aannemer) werd goedgekeurd door de raad van bestuur van de VHM

Uiteraard werd er niet alleen geïnvesteerd in nieuwbouw en vervangingsbouw, maar ook in de renovatie en het onderhoud van het patrimonium, in verwervingen en infrastructuur, in hypothecair krediet aan particulieren voor nieuwbouw en sanering, enzovoort.

Op de begroting van het Vlaams Gewest van 2000 werden ongeveer 7,5 miljard frank subsidies ingeschreven op programma 62.4 voor de realisatie van sociale woonprojecten (verwerving – infrastructuur – nieuwbouw – renovatie). De uiteindelijke investering die met deze subsidies kan worden gerealiseerd, bedraagt uiteraard een veelvoud van deze subsidie. Ter illustratie kan worden gemeld dat de VHM – als prioritaire uitvoerder van het huisvestingsbeleid – in 2000 een globale investering verwacht van 18 tot 20 miljard frank inzake sociale huisvesting. Een belangrijk deel van die inspannin-

gen zal worden gericht naar de bouw van nieuwe sociale huur- en koopwoningen. De VHM zelf raamt het aantal nieuwe op te starten sociale woningen in 2000 op 4.000 eenheden, waarvan ruim 3.000 in de huursector.

Wat de spreiding van de middelen over de verschillende sociale huisvestingsmaatschappijen betreft, hanteert de VHM voor haar gewone investeringsprogramma's vooraf bepaalde provinciale verdeelsleutels die gebaseerd zijn op de woonbehoeftenstudies. Daarnaast is er op de begroting van het Vlaams Gewest nog een afzonderlijk budget voor de subsidiëring van de bouw- en renovatie in de steden Antwerpen en Gent. De andere kredieten worden hoofdzakelijk gespreid op grond van de vragen van de initiatiefnemers en het aanbod van projecten.

Overzicht investeringen 1995-1999

1995

Provincie	Huur won.	Koop won.	Tot. won.	Investering huurwon.	Investering koopwon.	Totaal investering	Bedrag per inwoner	Inwoners (18+)
Antwerpen	415	101	516	1.488.100.000	267.200.000	1.755.300.000	1.352	1.298.055
Limburg	229	153	382	450.300.000	410.700.000	861.000.000	1.394	617.662
Oost-Vlaanderen	231	92	323	663.200.000	308.800.000	972.000.000	895	1.085.470
Vlaams-Brabant	167	16	183	181.000.000	61.800.000	242.800.000	302	802.959
West-Vlaanderen	250	103	353	217.500.000	291.300.000	508.800.000	570	892.454
Totaal	1.292	465	1.757	3.000.100.000	1.339.800.000	4.339.900.000	924	4.696.600

1996

Provincie	Huur won.	Koop won.	Tot. won.	Investering huurwon.	Investering koopwon.	Totaal investering	Bedrag per inwoner	Inwoners (18+)
Antwerpen	496	116	612	1.103.942.000	311.500.000	1.415.442.000	1.090	1.298.055
Limburg	152	140	292	355.512.000	342.300.000	697.812.000	1.130	617.662
Oost-Vlaanderen	470	172	642	945.675.000	501.986.000	1.447.661.000	1.334	1.085.470
Vlaams-Brabant	203	101	304	475.850.000	266.900.000	742.750.000	925	802.959
West-Vlaanderen	335	120	455	871.402.000	317.654.000	1.189.056.000	1.332	892.454
Totaal	1.656	649	2.305	3.752.381.000	1.740.340.000	5.492.721.000	1.170	4.696.600

1997

Provincie	Huur won.	Koop won.	Tot. won.	Investering huurwon.	Investering koopwon.	Totaal investering	Bedrag per inwoner	Inwoners (18+)
Antwerpen	434	111	545	1.191.766.000	265.542.000	1.457.308.000	1.123	1.298.055
Limburg	497	71	568	1.391.822.000	166.237.000	1.558.059.000	2.523	617.662
Oost-Vlaanderen	509	162	671	1.379.785.000	407.003.000	1.786.788.000	1.646	1.085.470
Vlaams-Brabant	231	108	339	680.879.000	291.583.000	972.462.000	1.211	802.959
West-Vlaanderen	231	108	339	676.447.000	278.087.000	954.534.000	1.070	892.454
Totaal	1.902	560	2.462	5.320.699.000	1.408.452.000	6.729.151.000	1.433	4.696.600

1998

Provincie	Huur won.	Koop won.	Tot. won.	Investering huurwon.	Investering koopwon.	Totaal investering	Bedrag per inwoner	Inwoners (18+)
Antwerpen	854	203	1.057	1.434.482.000	538.813.000	1.973.295.000	1.520	1.298.055
Limburg	252	110	362	717.170.000	275.558.000	992.728.000	1.607	617.662
Oost-Vlaanderen	684	185	869	1.357.146.500	503.961.000	1.861.107.500	1.715	1.085.470
Vlaams-Brabant	237	58	295	540.405.000	170.301.000	710.706.000	885	802.959
West-Vlaanderen	251	209	460	740.193.000	529.452.000	1.269.645.000	1.423	892.454
Totaal	2.278	765	3.043	4.789.396.500	2.018.085.000	6.807.481.500	1.449	4.696.600

1999

Provincie	Huur won.	Koop won.	Tot. won.	Investering huurwon.	Investering koopwon.	Totaal investering	Bedrag per inwoner	Inwoners (18+)
Antwerpen	345	139	484	703.550.000	419.822.000	1.123.372.000	865	1.298.055
Limburg	328	228	556	835.164.000	585.074.000	1.420.238.000	2.299	617.662
Oost-Vlaanderen	398	221	619	921.742.000	659.215.000	1.580.957.000	1.456	1.085.470
Vlaams-Brabant	236	117	353	716.996.000	460.323.000	1.177.319.000	1.466	802.959
West-Vlaanderen	376	188	564	890.641.000	553.487.000	1.444.128.000	1.618	892.454
Totaal	1.683	893	2.576	4.068.093.000	2.677.921.000	6.746.014.000	1.436	4.696.600

Totaal 1995-1999

Provincie	Huur won.	Koop won.	Tot. won.	Investering huurwon.	Investering koopwon.	Totaal investering	Bedrag per inwoner	Inwoners (18+)
Antwerpen	2.544	670	3.214	5.921.840.000	1.802.877.000	7.724.717.000	5.951	1.298.055
Limburg	1.458	702	2.160	3.749.968.000	1.779.869.000	5.529.837.000	8.953	617.662
Oost-Vlaanderen	2.292	832	3.124	5.267.548.500	2.380.965.000	7.648.513.500	7.046	1.085.470
Vlaams-Brabant	1.074	400	1.474	2.595.130.000	1.250.907.000	3.846.037.000	4.790	802.959
West-Vlaanderen	1.443	728	2.171	3.396.183.000	1.969.980.000	5.366.163.000	6.013	892.454
Totaal	8.811	3.332	12.143	20.930.669.500	9.184.598.000	30.115.267.500	6.412	4.696.600

Vraag nr. 138
van 9 juni 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Investeringsfonds – Middelen

Met het decreet van 20 maart 1991 werden de nieuwe richtlijnen voor het Investeringsfonds uitgevaardigd.

1. Hoe zijn de kredieten sinds 1991 inzake het Investeringsfonds geëvolueerd ?
2. Voor welke steden/gemeenten werden in 1998, 1999 en 2000 extra kredieten toegestaan buiten de middelen van het Investeringsfonds ?

Antwoord

De dotatie aan het Vlaams Investeringsfonds evolueert volgens de criteria opgenomen in het decreet van 20 maart 1991. De jaarlijkse dotatie is gelijk aan de referentiedotatie, aangepast aan de evolutie van de kosten in de bouwsector. De daartoe in het decreet opgenomen formule is de meest verspreide en eenvoudigste prijsaanpassing die in de bouwsector wordt toegepast. De formule houdt voor 40 % rekening met de loonkosten in het bouwbedrijf, voor 40 % met de gemiddelde prijs van de bouwmaterialen en voor 20 % met de algemene kosten. Voor die laatste factor wordt geen evolutie doorberekend.

Overeenkomstig artikel 2 van het decreet werd de referentiedotatie van het Investeringsfonds oorspronkelijk vastgesteld op 4.458,2 miljoen frank. Dat bedrag was gesteund op het totale pakket aan investeringsubsidies aan lokale en regionale besturen dat in de aangepaste begroting voor 1990 was uitgetrokken. Dat bedrag zou echter pas vanaf 1994 volledig beschikbaar zijn. Van 1991 tot 1993 werd de dotatie namelijk jaarlijks verminderd met een bedrag bestemd voor de betaling van de subsidies waarvoor de overgangsbepalingen vervat in artikel 11 van het decreet van toepassing waren. Dat bedrag stemde overeen met de kredieten die nodig waren voor de subsidiëring van de voltooiing van de werken waarvoor reeds een vaste subsidiebelofte werd toegekend vóór 1 januari 1991.

Voor het begrotingsjaar 1991 werd het totaal van de te verdelen trekkingsrechten derhalve vastgesteld op 3.601,6 miljoen frank. De referentiedotatie werd in de loop van de jaren verschillende keren gewijzigd. Dat gebeurt steeds in het programmadecreet. De laatste aanpassing gebeurde voor het be-

grotingsjaar 1999. De referentiedotatie werd toen verhoogd tot 5.055,1 miljoen frank.

De werkelijke dotatie aan het Vlaams Investeringsfonds voor het jaar 2000 bedraagt 5.059,5 miljoen frank. Dat is een stijging met ongeveer 40,5 % ten opzichte van de werkelijke dotatie voor 1991, namelijk 3.601,6 miljoen frank.

Het Investeringsfonds is een belangrijke algemene financieringsbron voor de buitengewone uitgaven van de gemeenten, zoals het Gemeentefonds dat is voor de gewone uitgaven. Algemene financiering heeft te maken met middelen die de Vlaamse overheid ter beschikking stelt zonder vooraf vastgestelde bestemming. De gemeenten beslissen vrij over de besteding van de toegekende middelen.

Naast de middelen van het Investeringsfonds staan op de begroting Binnenlandse Aangelegenheden geen andere kredieten ingeschreven ter algemene financiering van de investeringsuitgaven van de gemeenten.

Er bestaan uiteraard tal van specifieke bijdragen die de Vlaamse overheid aan de lokale besturen ter beschikking stelt met een welbepaald doel of welomschreven bestemming. Die bijdragen zijn gesitueerd in verschillende beleidssectoren en zijn opgenomen in de respectieve beleidsdomeinen. Naargelang het geval gaat het om belangrijke, dan wel relatief kleinere bedragen. Tot de belangrijkste behoren onder meer de subsidies voor bibliotheken, culturele centra, gemeentelijke rioleringen, stadsvernieuwing, restauratiepremies en de investeringsubsidies in het raam van het Sociaal Impulsfonds.

Het is echter onmogelijk om na te gaan welke steden en gemeenten, buiten de middelen van het Investeringsfonds, een beroep hebben gedaan en middelen hebben verkregen uit andere specifieke financieringsbronnen. Dat vergt onder meer een grondige analyse van de rekeningen van alle Vlaamse gemeenten, wat op dit ogenblik technisch niet mogelijk is.

Vraag nr. 139
van 9 juni 2000
van de heer JACKY MAES

Vlaamse Wooncode – Rol intercommunales

Artikel 34, paragraaf 3.3 van de Vlaamse Wooncode stelt dat de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) enkel kan verkopen aan gemeenten en

OCMW's voor doeleinden die betrekking hebben op het sociaal woonbeleid.

Bij de beoordeling van sociale woonprojecten wordt naar subsidiëring toe door de afdeling Woonbeleid van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de "sociale mix" als voorwaarde gesteld. De intercommunales zijn dan ook het instrument bij uitstek voor de gemeenten bij het realiseren van sociale kavels. Tal van gemeenten zijn hierbij vragende partij. De verenigingen van gemeenten zijn immers het verlengstuk van de gemeenten voor de concrete uitvoering van hun woonbeleid. Vooral in kleinere gemeenten wordt deze noodzaak sterk gevoeld.

De vraag rijst dan ook naar de decretale mogelijkheden terzake.

Waarom is artikel 34, § 3.3 van de Vlaamse Wooncode blijkbaar beperkt tot "gemeenten" ?

Of vallen verenigingen van gemeenten daar ook onder ?

Indien niet, wordt een uitbreiding van de mogelijkheid tot verkoop uit de hand door de VHM aan verenigingen van gemeenten in overweging genomen ?

Antwoord

1. Artikel 34, § 3 van de Vlaamse Wooncode regelt de verkoop van onroerende goederen door de VHM. De openbare verkoop geldt hierbij als algemene regel.

De Wooncode somt op limitatieve wijze de gevallen op waarin de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij haar onroerende goederen uit de hand kan verkopen. Deze uitzonderingen op de algemene regel van openbare verkoop moeten dan ook op restrictieve wijze worden geïnterpreteerd.

Een intercommunale valt niet onder deze uitzonderingen en een verkoop uit de hand door de VHM aan een intercommunale is bijgevolg niet toegelaten.

De sociale huisvestingsmaatschappijen zijn, krachtens artikel 45, § 1 van de Vlaamse Wooncode, voor hun onroerende transacties aan dezelfde regels onderworpen als de VHM. Er bestaat wel een bijkomende uitzondering, in die zin dat een sociale huisvestingsmaatschappij

haar onroerende goederen ook aan de VHM uit de hand kan verkopen.

2. Krachtens de Vlaamse Wooncode is een intercommunale slechts een occasionele uitvoerder van sociale woonprojecten. Hiervoor kan een intercommunale een beroep doen op de in de Vlaamse Wooncode opgenomen projectsubsidies.

In tegenstelling tot bijvoorbeeld een gemeente of een OCMW kan een intercommunale uitsluitend een beroep doen op één bepaalde categorie van projectsubsidies, zijnde de subsidies voor wooninfrastructuur. De reden voor de beperking van de rol van de intercommunales is te vinden in de centrale rol die de Vlaamse Wooncode toekent aan de gemeente. Daarnaast wenst de Wooncode de verdeling van de beschikbare middelen over de verschillende actoren enigszins te beperken.

De in de Vlaamse Wooncode opgenomen projectsubsidies zijn echter nog niet in werking getreden. Momenteel zijn de door het Vlaamse Gewest toegekende projectsubsidies nog steeds gebaseerd op de Huisvestingscode. Krachtens deze besluiten komen de intercommunales in aanmerking voor alle categorieën van projectsubsidies, zijnde de subsidies voor het grond- en pandenbeleid, subsidies voor infrastructuurwerken en gemeenschapsvoorzieningen en subsidies voor renovatie en bouw van sociale woningen.

3. Naar aanleiding van een toekomstige wijziging van de Wooncode zal de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar een mogelijke uitbreiding van de opdracht van intercommunales en de opportuniteit ervan zeker verder worden onderzocht.

Het lijkt inderdaad een anomalie te zijn dat het samenwerken van sociale huisvestingsmaatschappijen en verenigingen van gemeenten met een actief grond- en pandenbeleid, en dus het verwezenlijken van een effectieve sociale vermenging in de praktijk, wordt gehinderd door een dergelijke beperking.

Zoals sociale huisvestingsmaatschappijen kunnen participeren in projecten die worden gerealiseerd op initiatief van verenigingen van gemeenten, moeten ook verenigingen van gemeenten zonder belemmeringen kunnen participeren voor het realiseren van sociale kavels in sociale woonprojecten die op initiatief van een

sociale huisvestingsmaatschappijen worden opgestart.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
EN MEDIA

Vraag nr. 142
van 9 juni 2000
van de heer JOHAN MALCORPS

Reservatiestroken – Geldigheidsduur

Bij veel burgers blijft er grote onduidelijkheid bestaan over eigendommen gelegen binnen reservatiestroken op gewestplannen. Bijvoorbeeld een bouwgrond gelegen binnen de reservatiestrook voor de "grote ring" op het grondgebied Ranst in Antwerpen.

Als in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen de geplande infrastructuur niet werd behouden, in welke mate kunnen gronden dan op termijn een andere bestemming krijgen, of in casu niet langer "bevroren" blijven, maar worden vrijgegeven ?

Wanneer is de "reservering" definitief opgeheven : door het Vlaams, door het provinciaal of door een gemeentelijk structuurplan, door een ruimtelijk uitvoeringsplan ?

Welke regels gelden intussen ?

Kunnen de diensten van Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) daarover autonoom beslissen, of na advies van de administratie Wegen en Verkeer ?

Welke initiatieven worden genomen om de betrokken burgers zo snel en zo goed mogelijk te informeren over hun nieuwe rechten en plichten ?

Antwoord

De voorzieningen vervat in de gewestplannen en de gemeentelijke plannen van aanleg bleven tot dusver gelden tot ze, via de procedures om ze te wijzigen (herziening van gewestplan of een gemeentelijk plan van aanleg), werden aangepast of vervielen.

Sinds 1 mei 2000 geldt het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999, 22 december 1999 en 26 april 2000.

Volgens dit decreet worden gewestplannen, met uitzondering van de lopende procedures, niet meer gewijzigd via gewestplanaanpassingen.

- Wijzigingen op Vlaams niveau dienen voortaan te gebeuren via ruimtelijke uitvoeringsplannen op Vlaams niveau.
- Wijzigingen op provinciaal niveau gebeuren door provinciale uitvoeringsplannen. Tot zolang het provinciaal ruimtelijk structuurplan niet is goedgekeurd, kan de Vlaamse regering op gemotiveerd verzoek en op voorstel van de provincieraad daarvoor een gewestelijk uitvoeringsplan opmaken.
- Wijzigingen op niveau van de gemeente gebeuren via gemeentelijke uitvoeringsplannen of, tijdens een overgangperiode van vijf jaar tot de gemeenten een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan hebben, via gemeentelijke plannen van aanleg.

Een tracéreservering is pas definitief opgeheven wanneer het plan dat de reservering opheft, van kracht wordt, met andere woorden na publicatie in het Belgisch Staatsblad. Wanneer de bevoegde overheden beslissen om een tracé niet uit te voeren, dan dient bijgevolg het betrokken plan dat de desbetreffende voorzieningen bindend vastlegt, te worden gewijzigd volgens de daartoe in de stedenbouwwetgeving voorgeschreven procedures.

Het betrekken van de burgers in de besluitvorming gebeurt via inspraakorganen tijdens de planvoorbereiding en door het organiseren van een openbaar onderzoek.

De gewijzigde plannen worden bij uittreksel gepubliceerd en ter inzage gelegd in iedere gemeente. Sedert 1 mei 2000 zijn de gemeenten verplicht om een plannenregister aan te leggen. Op die wijze zullen de bestemmingsvoorschriften voor ieder kadastraal perceel gemakkelijk kunnen worden gearchiveerd.

Vraag nr. 144
van 9 juni 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

TV Brussel – Anderstalige uitzendingen

Artikel 53, 6° van de gecoördineerde decreten betreffende de radio-omroepen en de televisie stelt dat de regionale omroepen in het Nederlands uitzenden, behoudens afwijkingen toe te staan door de Vlaamse regering.

1. Wat wordt er verstaan onder "afwijkingen" op het gebruik van het Nederlands (ondertiteling ? gebruik van andere talen in de programmering zelf ? ...) ?
2. Werde er aan TV Brussel een afwijking toegestaan en zo ja, wanneer en voor hoeveel uren ?
3. Hoeveel uur heeft TV Brussel de voorbije vijf jaar in andere talen dan het Nederlands uitgezonden ?

Antwoord

1. Tijdens de parlementaire besprekingen naar aanleiding van het voorstel van decreet houdende statuut, organisatie en erkenning van regionale televisieverenigingen, werd de bepaling die voorschrijft dat de regionale omroepen in het Nederlands moeten uitzenden, behoudens afwijkingen toegestaan door de Vlaamse regering, uitvoerig besproken (Stuk 509 (1990-1991) – Nr. 11).

Tijdens deze besprekingen, die uiteindelijk hebben geleid tot de goedkeuring van het decreet van 23 oktober 1991 houdende organisatie en erkenning van niet-openbare regionale televisieverenigingen, werd verduidelijkt dat deze bepaling de mogelijkheid openlaat om bepaalde boodschappen voor de Eurocraten in het Engels uit te zenden, of dat voor gastarbeiders een speciaal programma wordt gemaakt.

De vraag van een van de indieners of "in het Nederlands uitzenden" impliceert dat bijvoorbeeld in het Turks mag worden uitgezonden, met een Nederlandse ondertiteling, werd positief beantwoord. De toenmalige gemeenschapsminister van Cultuur was van mening dat uitzenden in het Nederlands in een normale betekenis dient te worden begrepen.

Mijn voorganger heeft op de interpellatie van 1 juli 1997 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger omtrent dit onderwerp in deze zin geantwoord. Dit standpunt wordt tot op vandaag door het Vlaams Commissariaat voor de Media gehandhaafd.

2. Bij ministerieel besluit van 10 september 1993 werd aan TV Brussel een jaarlijkse zendtijd van 365 uur ter beschikking gesteld, waarvan 10 uur in een andere taal dan het Nederlands.
3. Uit inlichtingen die door mijn administratie bij TV Brussel werden ingewonnen, blijkt dat alle programma's van TV Brussel ofwel in het Nederlands al dan niet vergezeld van anderstalige ondertitels, ofwel in een vreemde taal met Nederlandse ondertitels worden uitgezonden.

Gelet op wat in sub 1 wordt uiteengezet, kunnen deze uitzendingen niet als anderstalig worden beschouwd.

Vraag nr. 152 van 20 juni 2000 van de heer CARL DECALUWE

Subsidiëring bedrijventerreinen – West-Vlaanderen (2)

Het besluit van de Vlaamse regering van 27 januari 1998 regelt de subsidiëring van bedrijventerreinen, wetenschapsparken, bedrijvententra, incubatie- en innovatiecentra, spin-offcentra en doorgangsbouwen. Daarmee worden de diverse bestaande regelingen in één besluit gegroepeerd. Dit laat toe om een meer uniforme regeling toe te passen.

Tegelijk wordt de bestaande regeling verruimd. In de eerste plaats kunnen voortaan ook de gemeentelijke en private initiatieven worden ondersteund. Dit moet toelaten om toeleveringszones te creëren. Dergelijke zones bevinden zich meestal op de gronden van het bedrijf dat de producten afneemt.

1. Kan de minister in aansluiting op mijn schriftelijke vraag nr. 14 van 22 oktober 1999 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 17 december 1999, blz. 304 – red.*), waarbij de gegevens voor 1999 nog onvolledig bleken te zijn, een overzicht geven van de bedrijventerreinen (oppervlakte, middelen en instantie) die in 1999 en 2000 in West-Vlaanderen werden gesubsidieerd ?
2. Hoeveel en welke dossiers werden geweigerd en wat waren de criteria voor het afkeuren of goedkeuren ?
3. Hoeveel en welke dossiers wachten nog op goed- of afkeuring en welk bedrag vertegenwoordigt dit ?

Antwoord

1. In de loop van 1999 en 2000 werden in West-Vlaanderen een aantal bedrijventerreinen gesubsidieerd. In tabel als **bijlage** wordt een gedetailleerd overzicht gegeven.

In 1999 werden 20 dossiers goedgekeurd, voor een totaalbedrag van 210.945.013 frank.

In 2000 werden tot op heden 4 dossiers goedgekeurd, voor een totaalbedrag van 124.488.256 frank.

In de laatste kolom wordt aangegeven op basis van welk subsidiebesluit van de Vlaamse regering elk dossier werd goedgekeurd.

2. Er werd geen enkel dossier geweigerd.

De nieuw goedgekeurde dossiers voldeden alle aan de criteria bepaald bij het besluit van de Vlaamse regering van 16 juni 1998 tot regeling van de toekenningsvoorwaarden, de subsidiepercentages en het beheer van de bedrijventerreinen.

3. Momenteel is er nog één dossier in onderzoek voor een eventueel toe te kennen subsidiebedrag van 28.603.782 frank.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

PATRICK DEWAEL

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 73
van 4 mei 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Belastingdienst voor Vlaanderen – Taalgebruik

Een Franstalige inwoner van een faciliteitengemeente meldde mij dat hij na lang aandringen zijn aanslagbiljet voor de onroerende voorheffing had

gekregen, maar dat er tot zijn grote verbazing een vermeerdering bleek te zijn ten opzichte van het formulier dat hij in het Nederlands had gekregen.

Hij heeft contact opgenomen met het bestuur in Aalst, waar ze hem uiteindelijk konden verzekeren dat het om een foutieve aanrekening ging van verwijntresten. Er was echter niemand op het bestuur in Aalst die deze persoon in het Frans te woord kon staan.

In de gewone wet van 9 augustus 1980 op de hervorming der instellingen staat nochtans in artikel 39 dat op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde diensten van de Vlaamse regering, waarvan de werkkring zowel gemeenten zonder speciale taalregeling als gemeenten met een speciale taalregeling uit eenzelfde taalgebied omvat, de taalregeling van toepassing is die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten.

Werden er in de administratie van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor de onroerende voorheffing inmiddels reeds inspanningen gedaan om de inwoners van de faciliteitengemeenten ook in het Frans te woord te staan, om zodoende aan de taalwetgeving te voldoen ?

Antwoord

De Belastingdienst voor Vlaanderen is zich terdege bewust van de vereisten die zijn gesteld door de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken, en bij de aanwerving van het personeel dat instaat voor de telefonische communicatie is toegezien op talenkennis en taalvaardigheid.

Bovendien werd aan de telefoonoperatoren een handleiding in Franstalige communicatie en een Franse woordenlijst ter beschikking gesteld met een overzicht van de specifieke terminologie die in het kader van de materie van de onroerende voorheffing wordt aangewend.

Vermits geen verdere informatie word gegeven over de identiteit van de klager, kan ook niet worden nagegaan, voorzover dit uiteraard nog mogelijk is, in hoeverre de telefoondienst van de Belastingdienst voor Vlaanderen hier in gebreke is gebleven in de telefonische opvang. Gelet op de bovenstaande maatregelen, zou de opvang van Frans-taligen geen probleem mogen opleveren. Er dient wel te worden vermeld dat, door het grote aantal telefonische oproepen, de zetel Aalst gedurende enige tijd een beroep moest doen op interimperso-

neel. Deze medewerkers kregen uiteraard slechts een zeer korte opleiding en moesten ook een bepaalde inlooperperiode doorlopen. Tijdens deze periode konden er uiteraard problemen opduiken.

Er zullen tenslotte bijkomende instructies worden gegeven om de telefonische opvang te optimaliseren.

Vraag nr. 83
van 25 mei 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Kijk- en luistergeld – Inning

De inning van het kijk- en luistergeld door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, ondersteund door de CV Cival (Centrum voor Informatie Provincies Antwerpen en Limburg) lijkt niet optimaal te gebeuren, afgaande op een aantal reacties waarvan in de pers recentelijk melding werd gemaakt.

Zo lijkt geen rekening te worden gehouden met brieven waarin eigenaars van een radio- of televisietoestel laten weten dat zij niet langer in het bezit zijn van een dergelijk apparaat. Erger zelfs, er worden deurwaarders op afgestuurd alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Voor de eigenaars die plichtsbewust de betrokken dienst op de hoogte hebben gebracht, valt de rekening bijzonder duur uit, aangezien naast het kijk- en luistergeld ook nog innings- en aanmaningskosten worden aangerekend.

Nochtans blijken de betrokkenen wel degelijk rekening te hebben gehouden met de bepalingen van de wet van 13 juli 1987 en tijdig de dienst op de hoogte te hebben gebracht. Brieven gaan hier kennelijk verloren. Nalatigheid van de betrokken bezitters kan zeker niet altijd worden ingeroepen.

Men kan zich daarom de vraag stellen wat er gebeurt met de brieven die aan de CV Cival worden opgestuurd met betrekking tot het kijk- en luistergeld.

1. Waarom wordt niet onmiddellijk na ontvangst van een schrijven van de bezitter van een radio- of televisietoestel, aan de betrokkene ter kennis gebracht dat, als het houden van een ontvangsttoestel eindigt na de uiterste betaaldatum, het kijk- en luistergeld verschuldigd blijft voor de hele periode ?
2. Hoeveel dossiers van niet-betaling van het kijk- en luistergeld hebben in 1998 en 1999 het voorwerp uitgemaakt van een invordering door tussenkomst van een deurwaarder ?

Antwoord

1. Er dient onderscheid te worden gemaakt tussen een geldige en een ongeldige opzeg.

Een *ongeldige* opzeg wordt schriftelijk beantwoord, waarbij de betrokken houder van één of meer belastbare toestellen naargelang het geval wordt meegedeeld dat de opzeg te laat gebeurde om de betrokken heffing te kunnen annuleren, of dat de bestemming van het (de) opgezegde toestel(len) dient te worden meegedeeld alvorens tot schrapping te kunnen overgaan.

Een debiteur die een *geldige* opzeg, dit wil zeggen schriftelijk en binnen de termijnen zoals bepaald in artikel 15 van de wet van 13 juli 1987 betreffende het kijk- en luistergeld, aan de Belastingdienst voor Vlaanderen – Kijk- en Luistergeld verstuurt, krijgt enkel een schriftelijke reactie van de dienst wanneer het aanslagbiljet niet wordt teruggestuurd. In dat geval wordt een formulier 1133.7 gestuurd naar de betrokken burger, waarbij wordt gemeld dat het desbetreffende aanslagbiljet als nietig mag worden beschouwd.

Bij een debiteur die zijn aanslagbiljet terugstuurt, wordt ervan uitgegaan dat hij door het terugsturen ook weet dat er niet verder zal worden ingevorderd. Misschien kan voor de klantvriendelijkheid in de toekomst ook een ontvangstmelding voor deze categorie worden opgestuurd, alhoewel het duidelijk niet deze belastingplichtigen zijn die de Vlaamse volksvertegenwoordiger bedoelt.

De bewering als zou de Belastingdienst voor Vlaanderen niet reageren op opzeggingen, is dus niet correct. Wel is het mogelijk dat opzeggingen die niet aangetekend worden verstuurd, wat trouwens geen verplichting is, verloren gaan. In dat geval blijft de vergunning gewoon doorlopen, met als gevolg dat de gebruikelijke documentenstroom opnieuw voor een volledig jaar moet worden opgestart, conform de bepalingen van de wet, die stelt dat opzeggingen na de uiterste vervalddag slechts gelden vanaf de volgende vervalddag.

2. In het kader van de invorderingsprocedure van achterstallig kijk- en luistergeld werden tijdens de aanslagjaren 1998 en 1999, na het versturen van herinneringen en aanmaningen, respectievelijk slechts 38.571 en 35.867 dwangbevelen aan gerechtsdeurwaarders bezorgd.

Ik neem dan ook de gelegenheid te baat om te wijzen op het zeer kleine aantal dwangbevelen, vermits zij nog geen procent uitmaken van het

totaal aantal aanslagen. Dit wijst erop dat het kijk- en luistergeld een belasting is die vrij effectief wordt geïnd. Ik zal daar later naar aanleiding van de evaluatie van de Vlaamse fiscaliteit op terugkomen.

Vraag nr. 85
van 31 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Toegankelijke beleidsnota's – Opzet

De verschillende excellenties van de regering hebben gedurende de voorbije maanden hun beleidsbrieven voorgelegd aan het Vlaams Parlement. Deze beleidsbrieven in officiële vorm zijn uitvoerig besproken in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement.

Recentelijk heeft Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen Mieke Vogels een "alternatieve" versie van haar beleidsnota uitgegeven, onder de titel "Toegankelijke beleidsnota".

1. Wat is de bedoeling van een "toegankelijke beleidsnota" ? Volstaat de officiële versie van de respectieve beleidsnota's niet ? Waarom is dergelijke alternatieve versie noodzakelijk ?
2. Plant de Vlaamse regering een "toegankelijke beleidsnota" per afzonderlijke minister, als een zogenaamd leesbaar en te begrijpen document ?
3. Kan de minister-president mij meedelen of er binnen de Vlaamse regering een akkoord bestaat betreffende de publicatie van dergelijke "toegankelijke beleidsnota's" ?

Is voor de uitgave hiervan in een afzonderlijk bedrag voorzien op de begroting ? Zo ja, wat is de omvang van dit bedrag ? Zo neen, door wie dient de uitgave van deze publicatie te worden gedragen ?

4. Gebeurt er controle op de uitgave van dergelijk niet-officieel document, teneinde te voorkomen dat dergelijke publicaties uitlopen op persoonlijke propaganda voor de minister in kwestie ? Zo ja, op welke wijze wordt deze controle georganiseerd ?

Antwoord

1. De bedoeling van de toegankelijke beleidsnota van Vlaams minister Mieke Vogels was de be-

leidsintenties van de betrokken minister verstaanbaar te maken voor het grote publiek.

De officiële beleidsnota's zijn immers vaak te technisch, te gedetailleerd en te uitgebreid, zodat ze onvoldoende toegankelijk zijn voor de brede bevolking. De minister wilde deze kloof overbruggen.

- 2 en 3. De uitgave van een vulgariserende versie van een beleidsnota behoort tot de autonomie van de onderscheiden Vlaamse ministers, die immers elk voor hun beleidsdomeinen bevoegd zijn voor de inhoud van hun beleidsnota('s).

Er zijn geen plannen binnen de Vlaamse regering voor de systematische uitgave van vulgariserende versies van alle beleidsnota's. De kosten voor de vulgariserende beleidsbrief van Vlaams minister Vogels zijn trouwens niet aangerekend op het algemene communicatiebudget, maar op een werkingsbudget dat tot de bevoegdheid van de minister behoort, namelijk basisallocatie 12.01 van programma 11.4 "allerhande uitgaven met betrekking tot emancipatie- en gelijkheidskansenbeleid".

4. Er is geen bijzondere controle op de communicatie-initiatieven van de Vlaamse ministers.

Wel kan worden verwezen naar de vraag die ik, namens de Vlaamse regering, gesteld heb aan de voorzitter van het Vlaams Parlement, met name dat het Vlaams Parlement een decretale Vlaamse controleregeling voor overheidscommunicatie zou uitwerken.

Deze vraag is uitgemond in het voorstel van decreet dat de voorzitter ondertussen bekendgemaakt en ingediend heeft en dat ondertussen door de Commissie voor Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Ambtenarenzaken van het Vlaams Parlement voor advies voorgelegd is aan de Raad van State.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
 VAN WELZIJN, GEZONDHEID
 EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 166
van 25 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Rusthuizen – Supplementen

Bij opname in een rusthuis moet een verblijfsovereenkomst worden afgesloten waarin het bedrag van de dagprijs is aangegeven, alsook de diensten en vergoedingen die aanleiding geven tot supplementen. Elke verhoging van de dagprijs moet worden onderhandeld met de federale minister van Economie.

Wanneer aanvullingen of wijzigingen gebeuren aan de supplementen, moet dit steeds aan de bewoner worden gemeld. Bedoeling is dat bejaarden weten wat de financiële gevolgen zijn van hun opname in een rusthuis.

1. Kan de minister bondig aangeven :
 - a) of alle vormen van supplementen en/of de aard van het dienstenpakket op willekeurige basis kunnen worden gewijzigd ;
 - b) volgens welke procedure een bewoner daarbij op de hoogte moet worden gebracht ;
 - c) of bewoners verhaal hebben tegen deze wijzigingen ;
 - d) of bewoners met een verblijfscontract later kunnen worden verplicht bijkomende supplementen te betalen ?
2. Hoe controleert de Vlaamse administratie of de regelgeving m.b.t. supplementen en diensten juist wordt uitgevoerd ?

Antwoord

1. Regelgeving

Erkenningsnorm 1.10 voor de rusthuizen vermeldt dat de in de overeenkomst bepaalde dagprijs alle kosten bevat voor verblijf, huisvesting en verzorging, behalve voor de diensten en leveringen waarvoor in dezelfde overeenkomst uitdrukkelijk in een extra vergoeding wordt voorzien.

Aangezien het rusthuis een inrichting vormt voor collectief verblijf waar aan ouderen huisvesting wordt gegeven alsmede, geheel of gedeeltelijk, de gebruikelijke verpleegkundige en gezins- en huishoudelijke verzorging, is het vanzelfsprekend dat het aanbod dat door de wetgever wordt opgelegd in de dagprijs moet begrepen zijn. Enkel geperso-

naliseerde uitgaven kunnen als supplement worden aangerekend. Ik vermeld er een aantal : persoonlijke was, dokterskosten, persoonlijke medicatie, haartooi, pedicure, kledij, lectuur, ... Toegenomen verzorgingsbehoefendheid, invaliditeit of dementie daarentegen kunnen geenszins een grond vormen om bijkomende kosten aan te rekenen.

Het mag dus duidelijk zijn dat de aard van het aangeboden dienstenpakket in een rusthuis niet willekeurig kan worden gewijzigd. Indien de aard van de voorziening daarbij in het gedrang komt, of kosten die voorheen in de dagprijs begrepen waren plots als supplement worden aangerekend, komt de erkenning in het gedrang. In het eerste geval zal men niet meer aan de specifieke definitie als zorgvoorziening beantwoorden, in het tweede geval is de toestemming van het Ministerie van Economische Zaken vereist omdat het om een verdoken prijsverhoging gaat.

Anderzijds is het even duidelijk dat wanneer de kosten voor bijkomende diensten verhogen, deze aan de bewoner worden doorgerekend. Een eenvoudige mededeling hiervan kan volstaan. Het invoeren van een nieuw supplement veronderstelt een aanpassing van bestaande overeenkomsten. In principe wordt dit via een addendum geregeld. Naar analogie van een voorgenomen wijziging van een huishoudelijk reglement, heeft ook een wijziging van de overeenkomst pas uitwerking op zijn vroegst dertig dagen na betekening ervan. Om de bewoner van een nakende wijziging op de hoogte te brengen, is de bewonersraad een geschikt kanaal. Ook berichten ad valvas of in het huiskrantje kunnen welgekomen en aanvullende kanalen zijn. Ten slotte dient een afschrift van de overeenkomst evenals van elke wijziging van één van de bepalingen ervan ter beschikking te worden gehouden van de ambtenaren die belast zijn met het toezicht.

Aangezien het invoeren van een nieuw supplement enkel kan worden aanvaard als het geen afbreuk doet aan de voorheen geleverde prestaties in het kader van de in het rusthuis te betalen dagprijs en de bijkomende dienst geenszins het normale aanbod mag uithollen, is de bewoner niet verplicht van deze dienst gebruik te maken. Het mogelijke verhaal en het eventuele verzet tegen de verplichting liggen in de individuele vrijheid om van de aangeboden bijkomende dienstverlening al dan niet gebruik te maken.

2. Controle

Elk rusthuis is onderworpen aan het toezicht van de daartoe aangestelde ambtenaren en wordt routinematig minstens eenmaal per twee jaar geïnspecteerd. Gegevens over dagprijzen en supplementen worden daarbij standaard opgevraagd, ook de verslaggeving van de bewonersraad wordt ingekeken.

Ook de Rusthuisinfofoon vormt een effectief kanaal om eventuele financiële malversaties te melden. In 1998 betrof 14 % van de oproepen een vraag of klacht rond de financiële aspecten van het rusthuisverblijf. Inzake klachten scoort de facturatie in de voorzieningen voor ouderen het hoogst.

Ten behoeve van de beheerders van voorzieningen werd in het Jaarverslag 1998 van de Rusthuisinfofoon een uitgebreide toelichting opgenomen bij het reglement van orde en de schriftelijke overeenkomst in een ouderenvoorziening. Op deze wijze kan elke voorziening de door haar gehanteerde documenten aan de algemene principes toetsen.

Vanzelfsprekend wordt dit op eenvoudige aanvraag ook ter beschikking van de gebruiker gesteld. Ik bezorg de Vlaamse volksvertegenwoordiger hierbij een exemplaar als bijlage.

**Vraag nr. 168
van 29 mei 2000
van mevrouw SONJA BECQ**

Gehandicapte kinderen – Vrijtijdsbesteding

In de regio Noordwest-Brabant is er een schrijnend tekort aan zinvolle vrijetijdsvoorzieningen voor kinderen met een mentale en/of fysieke handicap. Net als andere kinderen willen zij sporten en zich ontspannen. Daarbij moet aandacht zijn én voor de mogelijkheden binnen de gewone lokale jeugdverenigingen, én voor specifieke organisaties. "Gewoon waar mogelijk, bijzonder waar nodig", zo wordt gezegd.

In Grimbergen, Meise, Vilvoorde, Opwijk, Londerzeel, Kapelle-op-den-Bos en omgeving komen kinderen met een handicap slechts sporadisch aan hun trekken binnen de lokale jeugdverenigingen. Ook is recentelijk een aantal "vrijtijdsverenigingen" erkend, doch het is niet duidelijk hoe kinderen en jongeren daarin betrokken zijn.

1. Voorziet de minister in extra stimulansen voor sport en ontspanning ter ondersteuning van de

integratie van mentaal en fysiek gehandicapte kinderen? Zijn er terzake specifieke initiatieven, onder meer in de regio Halle-Vilvoorde?

2. Kunnen de gemeentelijke academies voor muziek, woord en dans niet worden opengesteld voor kinderen met een mentale en/of fysieke handicap?

Hetzelfde geldt voor vrijetijdsateliers voor kleuters en jongeren.

Zijn hiervoor extra stimulansen gegeven of mogelijk?

3. Werd de mogelijkheid reeds onderzocht om een ontmoetingshuis op regionaal niveau op te richten waarin mentaal en/of fysiek zwakke kinderen die zich niet thuisvoelen in de reguliere sector, een ankerpunt hebben?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking en aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Gecoördineerd antwoord

1. Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

De bekommernis en betrachting om het gewone vrijetijdsaanbod te ontsluiten voor personen met een handicap – ongeacht de leeftijd of het type van handicap – lagen expliciet mee aan de basis van het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 1998 betreffende de voorwaarden en modaliteiten volgens dewelke het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (Vlaams Fonds) subsidies aan organisaties kan toekennen met het oog op het ontwikkelen, begeleiden en bevorderen van een aangepaste vrijetijdsbesteding.

Wat de eerste vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreft, kan ik beantwoorden dat de gerichtheid om uiteindelijk alle doelgroepen te bereiken – zowel qua leeftijd als type handicap – expliciet mee aan de basis lag van de beslissing van het Vlaams Fonds om twintig organisaties in Vlaanderen aan te wijzen die voor begrotingsjaren 1998 en 1999 subsidies konden genieten.

Voor de provincie Vlaams-Brabant werden volgende organisaties aangewezen om een aangepast vrijetijdsaanbod voor personen met een handicap uit te bouwen :

VZW 't Kruispunt

Kroonstraat 48, 1750 Lennik
Tel. (02)531 01 19
Fax (02)531 01 20
Contactpersoon : Hilde Omblets / René De Wever

VZW Gehandicapten en Solidariteit

(= Nationale Federatie voor Gehandicaptenzorg – Gewestelijke Brabant)

Mussenstraat 17-19, 1000 Brussel
Tel. (02)546 14 40
Fax (02)514 59 26
Contactpersoon : Marie-Louise Dewil

VZW KVG West-Vlaams-Brabant

Bondgenotenlaan 131, 3000 Leuven
Tel. (016)29 81 09
Fax (016)29 81 45
Contactpersoon : Paul Arnauts

VZW Het Balanske

Halensebaan 2, 3390 Tielt-Winge
Tel. (016)63 90 21
Contactpersoon : Bert Van der Stappen

Uiterlijk op 31 augustus 2000 dient elke erkende vrijetijdsorganisatie een eindrapport in te leveren waarin wordt gepreciseerd hoe zij de ontvangen middelen inzette voor het bereiken van het vooropgezette doel. Dit houdt onder meer in dat wordt gepreciseerd in welke mate inspanningen werden geleverd om het gewone vrijetijdscircuit te ontsluiten, alsook of en hoe men in het voorbije werkingsjaar geijverd heeft om alle leeftijdsgroepen te bereiken. Op dit ogenblik kan ik hierover dus nog geen uitgebreid antwoord verstrekken.

Op basis van de evaluatie van voormelde eindrapporten zal het Vlaams Fonds beslissen om voor begrotingsjaar 2001 al dan niet dezelfde organisaties aan te wijzen.

Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

Via het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid, wordt uitdrukkelijk gevraagd dat alle gemeentebesturen bij de opmaak van hun jeugdwerkbeleidsplan zouden onderzoeken in welke mate in het gemeentelijk jeugdwerkbeleid kan worden ingespeeld op de behoeften van maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren (art. 3, § 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 tot uitvoering van bovenvermeld decreet, zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 10 februari 1998). Ook in de genoemde gemeenten heeft men die oefening gedaan.

Er werden binnen dit decreet geen extra financiële impulsen opgenomen voor deze doelgroep, ook niet binnen de prioriteitenregeling. Aangezien alle gemeenten in Vlaanderen min of meer in gelijke mate worden geconfronteerd met gehandicapte kinderen en jongeren, en men dus geen objectieve sociaal-geografische indicatoren kan inroepen om de extra middelen te verdelen, worden gemeenten gestimuleerd om binnen de reguliere subsidie aandacht te hebben voor initiatieven werkend met gehandicapte kinderen en jongeren.

Anderzijds stellen we vast dat de meeste initiatieven voor kinderen en jongeren met een handicap gemeentegrensoverschrijdend zijn, aangezien het aantal betrokken kinderen en jongeren per gemeente gelukkig beperkt blijft. Om die reden zullen deze initiatieven veelal worden ondersteund door de provinciebesturen als regionale initiatieven. Zo voorziet de provincie Vlaams-Brabant via het provinciaal jeugdwerkbeleidsplan in een extra financiële ondersteuning voor het regionaal eerstelijnsjeugdwerk dat hoofdzakelijk werkt met fysiek en mentaal gehandicapten.

Voldoen deze organisaties aan de criteria van het regionaal eerstelijnsjeugdwerk, dan verdubbelt voor hen het subsidiebedrag. Voor de regionale organisaties die uitsluitend een vakantiewerking (speelplein of kamp) hebben met gehandicapte kinderen en jongeren, wordt een apart subsidiereglement uitgewerkt in overleg met de betrokken jeugdwerkinitiatieven. Hierbij gaat het niet om vakantie-initiatieven voor

kinderen en jongeren uit instellingen zoals bijvoorbeeld het MPI Aaikezoemba – 't Kruispunt in Roosdaal, dat veeleer bij het jeugdwerk behoort (*MPI : medisch-pedagogisch instituut – red.*). Het vrijetijdscentrum De Kraanvogel in Zellik wordt eveneens gesubsidieerd binnen de welzijnsdienst.

Hieronder vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van een aantal jeugdwerkinitiatieven in de regio Halle-Vilvoorde die zich specifiek richten tot gehandicapte kinderen en jongeren en die werden opgenomen in de gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen.

- Dilbeek : Chiro Iris – De Kriebels (licht mentaal gehandicapte kinderen en jongeren van 10 tot 16 jaar)
- Overijse : VVKSM Overijse – Akabewerking (regionaal)
- Ternat : VVKSM De Geuzen – Akabewerking (mentaal en fysiek gehandicapten van 8 tot 14 jaar)
- Opwijk : vormingsinitiatief voor jongeren en jongvolwassenen met licht mentale handicap, Schakel en Schans in Merchtem en in Halle
- Gooik : KLJ De twieties : mentaal gehandicapte jongens en meisjes tussen 6 en 14 jaar

2. **Vlaams minister Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen**

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger bevestigen dat niets belet dat "gewone" academies en vrijetijdsateliers hun deuren ook openstellen voor kinderen met een handicap. Ik denk dat er terzake trouwens in de praktijk al enkele goede voorbeelden te vinden zijn.

Ik ben het volmondig met haar eens dat het ontsluiten van deze reguliere circuits de beste manier is om de beoogde doelgroep te bereiken.

Gelet op de bevoegdheidsverdeling binnen de Vlaamse regering laat ik terzake graag antwoord verstrekken door mijn collega-minister van Cultuur en mijn collega-minister van Onderwijs en Vorming. Zelf heb ik geen zicht op eventuele sleutels in de vigerende regelgeving die zouden toelaten om dergelijk doelgroepenbeleid te stimuleren.

Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

De vrijetijdsateliers voor kinderen en jongeren (doelgroep 6 – 25 jaar) zijn opgenomen in het jeugdwerkbeleidsplan van de gemeenten. Zie hiervoor het antwoord op vraag 1.

Ik onderschrijf trouwens de bezorgdheid van de Vlaamse volksvertegenwoordiger en kan haar hierbij reeds aankondigen dat ik nog dit jaar een initiatief ga nemen met het oog op de herziening van het decreet van 9 juni 1993.

Bedoeling is namelijk dat de gemeenten nog uitdrukkelijker in beeld brengen welke beleidsinspanningen ze plannen inzake de toegankelijkheid van het jeugdwerk (hieronder vallen ook bovenvermelde vrijetijdsateliers) voor alle kinderen en jongeren : gehandicapte kinderen en jongeren zijn hierbij een bijzondere doelgroep.

Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

Binnen mijn bevoegdheid is vooral de vraag in welke mate de academies voor muziek, woord en dans toegankelijk zijn voor kinderen met een verstandelijke en/of fysieke handicap van belang.

De afdeling Deeltijds Kunstonderwijs (DKO) beschikt niet over de aantallen kinderen noch volwassenen met een handicap die momenteel ingeschreven zijn in het deeltijds kunstonderwijs.

De regelgeving betreffende het DKO bevat geen elementen die de inschrijving van een kind of een volwassene met een handicap verhinderen. Integendeel, voor personen met een visuele handicap is bijvoorbeeld voorzien in de mogelijkheid van vrijstelling voor bepaalde programmaonderdelen die deze personen vanwege hun handicap niet kunnen volgen.

Het vermoeden bestaat, maar dit zou nog verder moeten worden nagegaan bij de directies van de academies, dat op basis van een inschatting van de mogelijkheden en beperkingen van het kind of de volwassene in kwestie en de mogelijkheden van de academie zelf wordt beslist tot al of niet inschrijving.

Met betrekking tot een specifieke DKO-reglementering voor personen met een handicap, bij-

voorbeeld in de vorm van een geïntegreerd DKO naar analogie van het geïntegreerd onderwijs (GON) zoals we dit kennen in het basis- en secundair onderwijs, heb ik enig voorbehoud omdat de behoefte nog onvoldoende bekend is. Wel kan in melding maken van twee experimenten waarbij op kleine schaal vanuit twee stedelijke academies voor DKO wordt gewerkt met kinderen die langdurig ziek zijn (Leuven) en met kinderen met een lichamelijke en/of verstandelijke handicap (Hasselt).

Het eerste project heeft tot doel leerlingen uit de ziekenhuisschool Gasthuisberg aangepaste beeldende vorming te geven teneinde het lichamelijke en geestelijke leed als gevolg van hun ziekte te verzachten. Dit experiment gaat uit van de Stedelijke Academie voor Schone Kunsten van Leuven.

Het tweede project richt zich tot leerlingen van 6 tot 11 jaar van het Sint-Gerardusinstituut, een instelling voor kinderen met een fysieke en/of verstandelijke handicap, om hen in de gelegenheid te stellen hun leefwereld beeldend weer te geven. Dit project wordt uitgevoerd door de Stedelijke Academie voor Schone Kunsten van Hasselt.

Inzake extra stimulansen voor sport en ontspanning in het algemeen kan ik verwijzen naar het ruime debat dat ik samen met mijn collega van Sport, minister Sauwens, bereid ben op te zetten over sport en school. Bij dit debat zijn er heel wat betrokkenen : de scholen, de sportclubs, de gemeentelijke sportdiensten, het Commisariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openluchtcreatie (Blos), Stichting Vlaamse School-sport,... Sport is meer dan alleen maar competitie en recreatie, het heeft ook te maken met gezondheid en fysieke conditie. Het is de taak van het onderwijs om diegenen te motiveren die op dit moment te weinig worden betrokken bij het sportgebeuren. In dit verband kan ik meedelen dat de werking van de Stichting Vlaamse School-sport zal worden geëvalueerd en bijgestuurd. Dit om na te gaan of haar werking niet te veel gericht is op haar jongeren die al aan sport doen. Tevens zal ik hierbij de mogelijkheden nagaan om kinderen met een handicap bij het sportgebeuren meer te betrekken.

Zowel in de Beleidsnota Onderwijs en Vorming als in het regeerakkoord wordt ervoor gepleit om sportinfrastructuur van scholen, van steden en gemeenten en van lokale sportclubs meer

open te stellen voor elkaar. De Koning Boudevijnstichting heeft op projectmatige basis zulke samenwerkingsverbanden gestimuleerd. Het beleid zal op basis van dit project en aantal nuttige tips kunnen geven aan scholen en gemeenten die tot samenwerking wensen over te gaan. Het is belangrijk goede praktijkvoorbeelden meer in de kijker te brengen zodat de anderen hun voorbeeld kunnen volgen.

3. **Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen**

Ik kan bevestigen dat de idee van een ontmoetingshuis voor personen met een handicap niet nieuw is en al gerealiseerd is in het kader van verscheidene vrijetijdswerkingen.

Het staat elke erkende organisatie vrij om bepaalde initiatieven te nemen in één of andere vorm te gieten. Het oprichten van een ontmoetingsruimte is daartoe één van de vele mogelijkheden.

Mij lijkt het vooral belangrijk dat de gekozen vorm beantwoordt aan de wensen en verzuchtingen van de doelgroep zelf. Deze wensen kunnen verschillen van doelgroep tot doelgroep en van plaats tot plaats.

Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

(zie : Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen – red.)

Vraag nr. 171 van 29 mei 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Koninklijke Academie voor Geneeskunde – Benoemingen

Op 31 maart 2000 besliste de Vlaamse regering op voorstel van de minister acht titelvoerende leden van de Koninklijke Academie voor Geneeskunde van België te benoemen.

1. Waarom stelt de minister, bevoegd voor Gelijke Kansen, alleen mannen aan ?

Welke concrete stappen deed de minister om vrouwelijke artsen te selecteren ?

Gebruikte de minister de Talentenbank ? Wanneer ?

Zij stelt adviezen, rapporten en verslagen op en brengt die uit.

2. Volgens welke procedure worden deze leden geselecteerd ?

Zij geeft steun aan handelingen en ondernemingen die de bevordering van de wetenschap beogen en werkt daartoe samen met derden.

Hoe kan men zich kandidaat stellen ?

3. Wat is de concrete opdracht van deze academie ?

Zij voert beleid en beheer ten aanzien van organen, instellingen, stichtingen en fondsen die aan haar zijn toevertrouwd of waarover het beheer of medebeheer aan haar is opgedragen (voorzitter van de Nederlandstalige Kamer van de Hoge Raad van Geneesheren-specialisten en Huisartsen ; voorzitter van de Commissie van Beroep voor de Erkenning van Geneesheren-specialisten in de Revalidatie, inzake sociale reclassering van mindervaliden ; vertegenwoordiging in het Raadgevend Comité voor Bio-ethiek, de Doorzichtigheidscommissie voor Geneesmiddelen voor Menselijk Gebruik, het Deontologisch Comité betreffende de Bescherming van Proefdieren, de Nederlandstalige Kamer van het College van Geneesheren optredend als beroepsinstantie bij de controle van de lichamelijke geschiktheid vereist van gegadigden voor bepaalde overheidsbetrekkingen, de Wetenschappelijke Raad van Advies van het Instituut voor Gezondheidsethiek in Nederland, de Adviesraad van het Vlaams Kennis- en Cultuurforum van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten ; vertegenwoordiging in de raden van beheer van het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek, het fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek Vlaanderen, de Geneeskundige Stichting Koningin Elisabeth, de Vlaamse Wetenschappelijke Stichting, de Stichting Interbrew-Baillet Latour, de Stichting Van Gysel voor Medisch Onderzoek, de Medische en Artistieke Stichting Mathilde Horlait-Dapsens).

Welke impact heeft dit op het Vlaams Parlement ?

Antwoord

1. *Opdracht en activiteiten*

De Academie is werkzaam op het gebied van het wetenschappelijk onderzoek inzake de volksgezondheid, de medische, de farmaceutische en de veterinaire wetenschappen. Zij bevordert de uitwisseling van gedachten en informatie tussen haar leden onderling, en tussen deze leden en andere wetenschapsbeoefenaren en wetenschappelijke organisaties. Zij adviseert de federale en Vlaamse overheden desgevraagd of uit eigen beweging over aangelegenheden op het gebied van de volksgezondheid en op het gebied van de wetenschapsbeoefening, de vorming en de beroepspraktijk inzake geneeskunde, tandheelkunde, farmacie en diergeneeskunde. Zij bevordert de wetenschapsbeoefening op voormelde domeinen door werkzaamheden te verrichten of te doen verrichten.

De Academie biedt een forum voor het wetenschappelijk debat en de uitwisseling van wetenschappelijke informatie.

Zij publiceert uitkomsten van onderzoeken van haar leden alsmede van andere wetenschapsbeoefenaren, voorzover die uitkomsten daartoe geschikt worden geacht.

Zij neemt kennis van en beraadslaagt over wetenschappelijke mededelingen van haar leden en van andere wetenschapsbeoefenaren.

Zij onderhoudt internationale wetenschappelijke betrekkingen en neemt deel aan internationale wetenschappelijke organisaties (Comité International des Organisations Mondiales de Santé, World Federation for Medical Education, Federatie van Nationale Academiën voor Geneeskunde van de Europese Unie, Nedée Conferences).

Zij voert programma's en projecten uit op verzoek van de federale of Vlaamse overheid. Zij verricht onderzoek naar het medisch, farmaceutisch en veterinair wetenschappelijk erfgoed.

Een belangrijk instrument in verband met de aanmoediging en sturing van het wetenschappelijk onderzoek vormen de 34 prijzen die de Academie uitreikt (prijzbedragen variërend tussen 25.000 en 2 miljoen frank). Ook belangrijk voor de aanmoediging en sturing van het wetenschappelijk onderzoek is de organisatie met de faculteiten van de Vlaamse universiteiten van de themasymposia ten behoeve van de doctoraatsopleiding Medische Wetenschappen.

De meest rechtstreekse impact van de Academie op de beleidsvorming in Vlaanderen en België vormen de adviezen die ze opstelt.

Recente adviezen zijn :

- advies over het risico op boviene spongiforme encefalopathie (BSE) bij mensen door transfusie van bloed van geïnfecteerde personen ;
- advies over het nemen van maatregelen om nadelige effecten van het gebruik van zonnepanelen te voorkomen ;
- advies over het nemen van maatregelen tot het voorkomen van de schadelijke effecten van zonlicht ;
- advies betreffende de exploitatie van zonnecentra ;
- advies over de effecten van melatonine ;
- advies over het overgebruik van antibiotica ;
- advies over de implantatie van pacemakers in België ;
- advies over het onderzoek van het koninklijk besluit van 29 augustus 1997 betreffende de fabricage van en de handel in voedingsmiddelen die uit planten of uit plantenbereidingen samengesteld zijn of deze bevatten ;
- advies over de problematiek van de registratie van niet-conventionele praktijken ;
- advies over de toepassing van de lasertherapie ;
- advies omtrent de levend-bloed-analyse ;
- advies over zout in de voeding ;
- advies over het probleem van jodiumtekort bij de Belgische bevolking ;
- advies over foliumzuursupplementatie voor de preventie van neuralebuisdefecten ;
- advies over de toediening van een vaccin door een verpleegkundige ;
- advies over een ontwerp van KB tot vaststelling van de voorwaarden voor het verkrijgen, het behouden en het intrekken van de erkenning voor de uitoefening van de kinesitherapie ;

- advies over de conceptnota "ondersteuning en structurering van de eerstelijnsgezondheidszorg" van de federale minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu ;
- advies over de beleidsnota "gezondheidszorg in België, visie van de minister van Sociale Zaken naar aanleiding van het rapport-Peers" ;
- advies over de beleidsnota "de visie omtrent gezondheids-, gezondheidszorg- en gezondheidszorgverzekeringsbeleid" van de federale minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu ;
- advies over een reglementering van medisch-esthetische begeleidings- en toetsingscommissies ;
- richtlijnen in verband met informed consent voor medisch wetenschappelijk onderzoek ;
- advies betreffende het toelatingsexamen tot en de curriculumvernieuwing van de geneeskundige studies ;
- advies betreffende de permanente navorming ;
- advies over de opleiding tot arts.

De volgende adviezen zijn in voorbereiding :

- advies over kwaliteitsnormen van kunstmatige hartkleppen voor klinisch gebruik in België ;
- advies over obesitas ;
- advies over xenotransplantatie ;
- advies over predictieve gezondheidszorg ;
- advies over een specifieke financiering van het toegepast klinisch onderzoek.

Ook haar rol als forum voor het wetenschappelijk debat is van belang voor de bepaling en uitvoering van het beleid.

In dit verband kan bijvoorbeeld worden verwezen naar de "workshop on possible health implications of the dioxin crisis" van 19 november 1999. In hetzelfde perspectief moet de voorbereiding, in samenwerking met de administratie Gezondheidszorg van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, worden gezien van een conferentie over predictieve gezondheidszorg tot onderbouwing van een advies. Ook de cyclus van drie symposia over "nieuwe keuzes en nieuwe grenzen in transplanta-

tie" (namelijk over xenotransplantatie, stamcellen, weefselengineering) die de Academie op stapel heeft staan, betekent een belangrijke beleidsvoorbereidend instrument voor de overheid inzake volksgezondheid. Anderzijds vormt de "vormingsdag rond klinisch onderzoek voor leden van ethische comités" van 16 juni 2000 een illustratie van de rol die de Academie kan spelen bij het verspreiden onder de wetenschapsbeoefenaren van de nationale en supranationale normen.

2. *Mannen en vrouwen*

Is de Academie een adviesorgaan in de zin van de wet van 20 juli 1990 ter bevordering van de evenwichtige aanwezigheid van mannen en vrouwen in organen met adviserende bevoegdheid, zoals gewijzigd bij de wet van 17 juli 1997, of in de zin van het decreet van 15 juli 1997 houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen ?

Vermits de bevoegdheid van de Academie er niet in hoofdzaak in bestaat advies te verlenen aan de Vlaamse en federale overheden en gezien haar andere wetenschappelijke activiteiten, ga ik ervan uit dat de wet noch het decreet op de Academie van toepassing zijn.

Dit neemt echter niet weg dat ik van oordeel ben dat de Academie een evenwichtige aanwezigheid van mannen en vrouwen in haar midden moet nastreven, omdat zij desalniettemin een belangrijke adviesbevoegdheid heeft en vooral omdat in de medische, farmaceutische en veterinaire wereld de aanwezigheid van vrouwen niet te verwaarlozen is.

3. *Samenstelling*

De Academie heeft vijf categorieën van leden : "titelvoerende leden" (d.w.z. werkende leden, met stemrecht), "binnenlandse corresponderende leden" (d.w.z. leden zonder stemrecht, die evenwel actief bij de werking van de instelling betrokken zijn, en waaruit alleen de "titelvoerende leden" kunnen worden gekozen), binnenlandse en buitenlandse ereleden en buitenlandse corresponderende leden.

De drie laatste categorieën leden zijn meestal niet actief bij de werking van de instelling betrokken. De titel van erelid of buitenlands corresponderend lid wordt voornamelijk toegekend als erkenning door de Academie van de verdiensten van de betrokkene (Nobelprijswinnaar, etc.). Over deze leden zal verder niet worden uitgeweid.

Het aantal "titelvoerende leden" en "binnenlandse corresponderende leden" is beperkt tot telkens veertig. Evenwel kunnen zij bij het bereiken van de leeftijd van zeventig jaar buiten kader worden geplaatst wanneer in de vacante plaats kan worden voorzien (alle leden worden in principe voor het leven benoemd of verkozen).

De Academie telt op dit ogenblik (rekening houdende met de benoeming van de 8 "titelvoerende leden" waarover de Vlaamse volksvertegenwoordiger een vraag stelt, en met de benoeming van een bijkomend "titelvoerend lid" waarmee de Vlaamse regering op 8 juni 2000 ingestemd heeft) 59 "titelvoerende leden" en 21 "binnenlandse corresponderende leden".

De verhouding man/vrouw is bij de "titelvoerende leden" : 59 mannen, geen enkele vrouw. Bij de "binnenlandse corresponderende leden" is de verhouding : 18 mannen, 3 vrouwen.

De leeftijdsstructuur bij de "titelvoerende leden" is : vier leden zijn ouder van 90 (+90j) ; acht zij tussen de 80 en 89 (+80j) ; 22 zijn +70j ; twaalf zijn +60j (waarvan 5 ouder dan 65) ; elf zijn +50j en twee zijn +40j ; met andere woorden, 39 van de 59 "titelvoerende leden" zijn ouder dan 65 jaar. De gemiddelde leeftijd van de "titelvoerende leden" is 70 jaar.

De leeftijdsstructuur bij de "binnenlandse corresponderende leden" is: drie leden zijn tussen de 60 en 69 (+60j, waarvan 1 ouder dan 65), elf zijn +50j en zeven zijn +40j. De gemiddelde leeftijd van de "binnenlandse corresponderende leden" is 53 jaar.

In de jaren 1998, 1999 en 2000 heeft de Academie in totaal achttien nieuwe "binnenlandse corresponderende leden" verkozen (resp. 6, 8 en 4 leden). De drie vrouwelijke leden zijn in 1999 en 2000 verkozen (resp. 2 en 1). De benoeming van de negen nieuwe "titelvoerende leden" zorgt voor een verlaging van de gemiddelde leeftijd van deze categorie van leden met drie jaar.

4. *Selectieprocedure*

Zoals reeds in de vorige paragraaf vermeld, kunnen de "titelvoerende leden" enkel uit de "binnenlandse corresponderende leden" worden verkozen. Het is dan ook aangewezen eerst de selectieprocedure voor deze laatste categorie van leden te behandelen.

De grondslag voor de procedure vormen de statuten en het huishoudelijk reglement van de Academie, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 22 april 1976. Daarnaast zijn er in de loop der jaren een aantal gewoonten gegroeid die de geschreven regels aanvullen.

Om verkozen te kunnen worden, moet men Belg zijn, in België wonen, doctor in de genees-, heel- en verloskunde, of apotheker, of doctor in de diergeneeskunde, of doctor in de natuurwetenschappen zijn en wetenschappelijk werk in verband met de geneeskunde verricht hebben.

Om als kandidaat voor een plaats van "binnenlands corresponderend lid" in aanmerking te komen, is het gebruikelijk dat men twee contacten met de Academie heeft gehad: laureaat van een prijs van de Academie, een aangeboden werk dat door een bijzondere commissie van de Academie gunstig beoordeeld is, of een voordracht tijdens een openbare zitting van de Academie. Na deze twee contacten stemt de algemene vergadering der "titelvoerende leden" over de opnemings van de betrokkene op de lijst van personen die bij volgende verkiezingen van "binnenlandse corresponderende leden" in aanmerking komen.

Deze lijst wordt door het bestuur van de Academie voorgelegd aan een commissie van achttien "titelvoerende leden", vertegenwoordigers van de zes afdelingen waarin de Academie is opgedeeld (deze afdelingen zijn bevoegd voor een aantal takken van de geneeskunde, farmacie en diergeneeskunde). Na onderzoek van het curriculum vitae van de personen op de lijst selecteert deze commissie diegenen die zullen worden voorgesteld aan de afdelingen. De "titelvoerende leden" van de afdelingen waarvoor er kandidaten voorgesteld zijn, onderzoeken op hun beurt het curriculum van de betrokkenen. Zij bepalen of de voorgestelde personen voor verkiezing zullen worden voorgedragen aan de algemene vergadering der "titelvoerende leden". De algemene vergadering stemt na discussie in besloten vergadering eerst over de ontvankelijkheid van de kandidaten voorgedragen door de afdelingen. In een latere vergadering stemt de algemene vergadering over de verkiezing van de ontvankelijk verklaarde kandidaten. Indien men bij deze verkiezing niet een absolute meerderheid van alle "titelvoerende leden" verkrijgt, wordt er opnieuw over de kandidaat gestemd in de volgende vergadering. Wanneer ook dan geen absolute meerderheid wordt gehaald, wordt tijdens dezelfde vergadering een derde keer gestemd, waarbij een meerderheid van de aanwezigen volstaat voorzover minstens eenderde der "titelvoerende leden" voor stemt.

Deze procedure neemt gemakkelijk enkele jaren in beslag, afhankelijk van de snelheid waarmee de twee contacten met de Academie worden bewerkstelligd. Enkel de procedure vanaf het vastleggen van de lijst der kandidaten door het bestuur tot aan de verkiezing duurt zeven tot acht maanden (van september tot maart of april).

Door de verkiezing van de "binnenlandse corresponderende leden" wordt men lid van de Academie. De politieke overheid speelt in deze procedure geen rol.

Wanneer men zich gedurende enkele jaren (vijf tot tien jaar ; bij de acht benoemingen waarover de vraag gaat, was dit in drie gevallen na drie jaar) als "binnenlands corresponderend lid" in de Academie verdienstelijk heeft gemaakt, kan het bestuur in de mate van de beschikbaarheid van plaatsen in de betrokken afdeling het academieliid voorstellen voor verkiezing tot "titelvoerend lid". De procedure die geldt voor de verkiezing van "binnenlandse corresponderende leden" vanaf de beraadslaging door de commissie van achttien vertegenwoordigers van de afdelingen is van toepassing.

De verkiezing tot "titelvoerend lid" beëindigt de procedure evenwel niet. Immers, de Koning benoemt de "titelvoerende leden". De specifieke benoemingsprocedure is geregeld door de beslissing van het Overlegcomité van 10 juli 1990. Hieruit volgt dat de Vlaamse regering de kandidatuur indient en de koninklijke benoeming gebeurt op voordracht van de eerste minister, die het voorstel overneemt waarover in de Vlaamse regering een akkoord werd bereikt. De bevoegdheid van de Vlaamse regering is een gebonden bevoegdheid: zij kan slechts de keuze van de Academie goedkeuren of weigeren die goed te keuren.

5. *Waarom alleen mannen*

De benoeming van vrouwen was onmogelijk, omdat geen vrouwen verkiesbaar waren. In 1999 waren er nog geen vrouwelijke "binnenlandse corresponderende leden". Voor de verkiezingen van 2000, waarvan de procedure in september 1991 werd ingezet, kwamen de twee in maart 1999 verkozen vrouwelijke "binnenlandse corresponderende leden" nog niet in aanmerking.

Gezien de gebonden bevoegdheid van de Vlaamse regering, kon ikzelf niet actief ingrijpen, door bijvoorbeeld de Talentenbank in te schakelen, wat overigens geen effect kon hebben in het licht van de verkiesbaarheidsvoorwaarden.

Het is bovendien een feit dat de Academie de laatste jaren bijzonder inspanningen doet om bij vrouwen interesse voor het lidmaatschap van de Academie te wekken. Zij kent hierin een nog bescheiden, maar desalniettemin groeiend succes. De omslachtige procedure blijft evenwel een handicap, niet enkel voor vrouwelijke kandidaten.

De Academie heeft met de verkiezing van een belangrijk aantal mannelijke "titelvoerende leden" het tweede probleem waarmee het kampt, het gebrek aan jongeren, willen aanpakken. Bij de beoordeling van deze voordrachten stond de Vlaamse regering voor de keuze : ofwel de benoeming toelaten en aldus bijdragen tot een verjonging van de Academie, waardoor de mogelijkheid werd geschapen voor verdergaande vernieuwingen, ofwel de benoeming blokkeren zonder dat ze daarbij evenwel de Academie op een wettelijke verplichting tot voordracht van een bepaald aantal vrouwen kon wijzen.

6. *Hervormingsplannen*

Een modernisering van de Koninklijke Academie voor Geneeskunde is noodzakelijk.

Ik gaf reeds de opdracht om te onderzoeken op welke wijze de Academie dient te worden hervormd. Mijn hoofdbekommernis hierbij is ervoor te zorgen dat de Academie voldoende maatschappelijke relevantie behoudt. Gezien de juridische basis van de Academie zal dit in overleg moeten gebeuren.

In elk geval lijkt het me noodzakelijk te komen tot concrete hervormingsplannen die structurele waarborgen inhouden voor verjonging, vervrouwelijking, permanente interne vernieuwing en grotere openheid.

Ik meen dat de inspanningen die de Academie momenteel doet om vrouwen en jongere leden aan te trekken, en vooral het perspectief van een meer fundamentele modernisering op korte termijn van de structuren van Academie, voldoende redenen vormden om de benoeming ditmaal niet te blokkeren.

**Vraag nr. 172
van 29 mei 2000
van mevrouw CLAUDINE DE SCHEPPER**

Resolutie autisme – Uitvoering

Het regeerakkoord van de Vlaamse regering voorziet in de uitvoering van de resolutie betreffende het autisme die in 1994 door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd.

Deze resolutie vroeg aan de Vlaamse regering een gefaseerd beleidsplan op te stellen waarin ten minste volgende punten werden opgenomen : de verdere uitbouw van de centra voor ontwikkelingsstoornissen (COS) met het oog op een vroegtijdige detectie, een continue zorgstructuur bij opvang en begeleiding, een afwijking van de erkenningsnormen van de dienst thuisbegeleiding teneinde een begeleiding van kinderen met autisme mogelijk te maken, een specifieke vormingsmogelijkheid voor begeleiders van personen met autisme, een interdepartementaal overleg en voldoende financiële middelen om dit alles te realiseren.

Ofschoon de resolutie dateert van 1994, blijven er klachten binnenstromen van voorzieningen die liever geen jongeren met autisme opvangen.

Bovendien blijven adolescente autistische jongeren al te lang opgenomen in de jeugdpsychiatrie en moeten vandaar zelfs vaak doorstromen naar de volwassenenpsychiatrie bij gebrek aan aangepaste opvangvormen.

1. Werd een beleidsplan opgesteld zoals gevraagd in de resolutie "autisme" ?
2. Wat is de huidige stand van zaken m.b.t. de uitvoering van de resolutie ?
3. Heeft de minister zicht op de nood aan opvang van autistische jongeren en volwassenen en het voorhanden zijnde aanbod ?

Antwoord

1. In het beleidsplan van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH), dat gestalte geeft aan het Vlaams gehandicaptenbeleid, werden personen met autisme als prioritaire doelgroep opgenomen. Dit was het geval voor de meerjarenplanning 1997-2000 en ook in het ontwerp van beleidsplan 2000-2005 is de doelgroep "autisme" opgenomen als groep die bijzondere aandacht verdient. In deze beleidsplannen werden de principes van inclusief beleid sterk benadrukt.

Een algemeen beleidsplan omtrent autisme voor de Vlaamse regering werd niet opgesteld. Er is binnen het Vlaams Fonds een werkgroep

ad hoc gelast met de opdracht een samenhangend geheel van maatregelen voor te stellen en uit te werken in uitvoering van de goedgekeurde resolutie inzake autisme. Deze werkgroep moet nagaan wat gerealiseerd is en welke de nog niet vervulde noden en behoeften zijn, zowel binnen als buiten het terrein van de handicapzorg.

Dit moet uitmonden in concrete aanbevelingen.

2. Stand van zaken m.b.t. de uitvoering van de resolutie

Uitbouw van de centra voor ontwikkelingsstoornissen

Sedert 1995 werden deze centra onder het toezicht gebracht van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn, en ze werden gedurende de voorbije jaren geleidelijk beter ondersteund. Zo valt te vermelden dat de subsidie voor de drie erkende centra voor ontwikkelingsstoornissen in 1998 steeg van 30 naar 38,9 miljoen. Ook mag sedert 1998 de persoonlijke cliëntbijdrage niet meer dan 2.000 frank bedragen per opgestart onderzoek. Voor gezinnen in moeilijkheden kan deze bijdrage worden verlaagd.

Het diagnostisch instrumentarium is kwalitatief goed uitgebouwd. Er is grote nood aan hun expertise, hetgeen resulteert in wachtlijsten.

Op de vergadering van de Vlaamse regering van 17 juli eerstkomend zal ik een ontwerpbesluit voorleggen dat voorziet in de verhoging van de middelen voor de COS naar 48,7 miljoen. De maatregelen die ik voorstel, zullen ertoe bijdragen dat de wachttijd voor cliënten daalt (nu tot zes maanden) en dat een kwalitatieve dienstverlening wordt verzekerd door de inzet van nieuw personeel. Ik stel tevens voor ook het centrum van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) in Brussel in de erkenning op te nemen.

Continue zorgstructuur voor opvang, zorg en begeleiding

Het beleid inzake welzijn is gericht op een betere samenwerking tussen de verschillende sectoren en op de principes van inclusief beleid. Deze tendens zal nog worden versterkt, met nadruk op een betere toegankelijkheid voor alle burgers van de algemene dienstverlening.

De opvangnoden van mensen met autisme zijn sinds 1997, binnen de opdrachten van het Vlaams Fonds, een belangrijke prioriteit bij de uitbreiding van de erkenning van de bestaande voorzieningen. Dit resulteerde in de sterkere groei van beschikbare plaatsen in vergelijking met andere groepen.

Aanpassing van de erkenningsnormen voor de diensten voor thuisbegeleiding

In het gewijzigde besluit van de Vlaamse regering aangaande thuisbegeleiding (17 december 1996) werd de norm van het aantal begeleidingen voor kinderen beneden de zes jaar voor de dienst, voor personen met autisme teruggebracht op 25 procent.

Door het besluit van de Vlaamse regering van 24 maart 1998 tot vaststelling van de voorwaarden en modaliteiten volgens dewelke het VFSIPH een meer flexibel gebruik van het zorgaanbod mogelijk kan maken, werden de combinatie thuisbegeleiding en semi-internaat of dagcentrum en de combinatie thuisbegeleiding en kortopvang mogelijk gemaakt. Daarnaast werd in het voornoemd besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1996 bepaald dat 20 procent van de begeleidingen mag gebeuren bij personen die normaal niet voldoen aan de toelatingsvoorwaarden, waaronder ook zij die gebruikmaken van andere voorzieningen. Op die manier werd reeds tegemoetgekomen aan de vraag om bijstandsvormen te combineren.

Op 31 maart 2000 heeft de Vlaamse regering op mijn voorstel de programmatie van de diensten voor thuisbegeleiding verhoogd naar twee diensten.

Specifieke opleiding en vorming voor de begeleiders en veralgemeende informatieverstrekking

Er kan niet worden ontkend dat autisme de laatste jaren sterk in de belangstelling staat. Parallel hiermee zijn belangrijke inspanningen geleverd op vlak van informatieverstrekking. Er is dan ook geleidelijk een correcter beeld over autisme ontstaan.

Toch is op het gebied van de vorming tot deskundige begeleiding wellicht nog een inhaalbeweging nodig.

Initiatieven voor speciale opvang, werkgelegenheid, wonen, integratie, onderwijs, opleiding

De algemene tendens, en een pijler van mijn beleidsplan, is de doelstelling om de welzijnszorg te heroriënteren van een categoriaal aanbod naar een persoonsgericht antwoord op specifieke zorgnoden.

Deze aanpak creëert een spanningsveld, waarbij in het geval van mensen met autisme voor elke unieke persoonlijkheid moet worden gestreefd naar unieke antwoorden op hun zorgbehoefte.

Aan de andere kant geeft bijvoorbeeld het gehandicaptenbeleid vandaag weinig andere oplossingen dan het creëren van nieuwe erkenningcategorieën van subdoelgroepen. Deze aanpak is op termijn niet gewenst en niet betaalbaar. Daarom werk ik aan de hervorming van de organisatie van de gehandicaptenzorg, die verder moet ontwikkelen op basis van bijstandsmodule, en niet op basis van de categorie waar iemand al dan niet toe behoort.

Deze aanpak neemt niet weg dat voor mensen met autisme specifieke maatregelen noodzakelijk blijven. Dit zal zich vertalen in extra aandacht binnen de bestaande voorzieningen om expertise voor de begeleiding en opvang van deze groep te ontwikkelen.

3. De kaart van Vlaanderen met betrekking tot autisme ziet er als volgt uit.

Gespecialiseerde voorzieningen (enkel autisme) :

- provincie Antwerpen : 3 voorzieningen (20 plaatsen semi-internaat, 10 plaatsen internaat, 40 plaatsen in tehuizen voor niet-werkenden, 10 plaatsen dagcentrum) ;
- provincie Vlaams-Brabant : 1 voorziening (20 plaatsen niet-werkenden) ;
- provincie West-Vlaanderen : 1 voorziening (10 plaatsen kortverblijf).

Voorzieningen met doorgaans gespecialiseerde werking voor autisme in een of meerdere leefgroepen :

- provincie Antwerpen : 2 voorzieningen (internaat, semi-internaat) ;
- provincie Vlaams-Brabant : 3 voorzieningen (internaat, tehuis niet-werkenden) ;

- provincie Limburg : 1 voorziening (internaat, semi-internaat) ;
- provincie Oost-Vlaanderen : 4 voorzieningen (internaat, semi-internaat, tehuis niet-werkenden) ;
- provincie West-Vlaanderen : 2 voorzieningen (internaat, semi-internaat).

Voorzieningen die (enkele) personen met autisme opvangen, zonder specifiek gestructureerde leefgroepwerking :

- provincie Antwerpen : 2 voorzieningen ;
- provincie Oost-Vlaanderen : 1 voorziening ;
- provincie West-Vlaanderen : 9 voorzieningen.

Tal van andere voorzieningen werken met personen met autisme, geïntegreerd in de verschillende leefgroepen, waarbij (nog) geen specifiek dienstenaanbod bestaat (omdat het aantal te gering is of omdat men veeleer opteert voor heterogene leefgroepen).

**Vraag nr. 173
van 31 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Centrale OCMW-tolkendienst – Haalbaarheidsstudie

In 1999 werd aan de Mercator Hogeschool in Gent de opdracht gegeven een haalbaarheidsstudie te maken betreffende de oprichting van een centrale tolkdienst voor OCMW's en andere sociale instellingen die in contact komen met anderstalige nieuwkomers.

Deze hogeschool heeft de opdracht beëindigd.

1. Kan de minister de besluiten van deze studie meedelen ?
2. Wat is de totale kostprijs van de studie ?
3. Op welke wijze wordt de centrale tolkdienst georganiseerd en wanneer en waar wordt deze dienst in Vlaanderen operationeel ?
4. Er is in een budget voorzien van 9 miljoen frank. Op welke wijze wordt dit budget besteed ?

Antwoord

1. Deze kortlopende haalbaarheidsstudie, uitgevoerd door de Mercator Hogeschool, werd op 31 augustus 1999 afgerond. Het moest de nieuwe Vlaamse regering helpen bij de beslissing om al dan niet met een centrale tolkdienst van start te gaan.

Het bevestigt het nut van een centrale tolkdienst : alle bevraagde maatschappelijke diensten getuigden een acute behoefte te hebben aan een georganiseerde tolkdienst die op een flexibele manier tolken kan inzetten.

De vorm en voorwaarden voor de oprichting van een tolkdienst worden in de haalbaarheidsstudie belicht. Daarbij wordt ruime aandacht besteed aan de bereikbaarheid, doeltreffendheid en laagdrempeligheid van de dienst en de beschikbaarheid en professionaliteit van de tolken. De onderzoekers achten de uitbouw van een centrale tolkdienst realistisch, mits de in het rapport omschreven voorwaarden worden ingevuld.

De kosten noodzakelijk voor het opstarten van een tolkdienst worden geraamd op 9 miljoen. Deze kostenraming moet toelaten om gedurende één jaar operationeel te zijn met een pool van ± vijftig tolken, die telefonische interventies doen op vraag van sociale diensten en maatschappelijke voorzieningen waar de behoefte aan gemeenschapstolken het meest dringend is.

2. Voor de uitvoering van de studieopdracht werd een bedrag van 883.000 frank uitgetrokken.

Voor de coördinatieopdracht met het oog op het operationeel maken van de tolkdienst

vanaf 1 december 2000 (cfr. punt 3) wordt een bedrag van 1.340.000 frank uitgetrokken.

3. De haalbaarheidsstudie betrof een eerste korte verkennende studie. Voor het startklaar maken van de tolkdienst wordt gedurende een periode van drie maanden een team aangesteld, belast met het uitwerken – samen met een multidisciplinaire stuurgroep – van de tolkdienst en de voorwaarden hiertoe, namelijk :
- het garanderen van de kwaliteit van het tolkenaanbod, meer bepaald het uittekenen van de minimale kennisvereisten en een duidelijk profiel, gekoppeld aan een volwaardig opleidingsprogramma ;
 - het uitwerken van een volwaardig statuut en verloning voor gemeenschapstolken ;
 - het startklaar maken van de tolkdienst : opstellen en concretiseren van de organisatiestructuur, juridische vorm, de accommodatie, vastleggen van een tolkenpool.

Deze opdracht wordt tevens uitgevoerd door de Mercator Hogeschool en loopt van 1 september 2000 tot 30 november 2000. Het moet resulteren in een instapklare, operationele, telefonische tolkdienst die per 1 december 2000 effectief van start kan gaan.

4. Het bedrag van 9 miljoen is de geraamde kostprijs voor de opstart van een centrale *telefonische* tolkdienst gedurende maximum één jaar.

Het moet worden beschouwd als een minimale kostprijs voor de aanvangsfase van de tolken-centrale, en werd als volgt verkregen :

Huur van een pand	500.000 fr.
Personeelskosten	2.440.000 fr.
– Aanwerving van één voltijds personeelslid in vaste dienst voor de dagelijkse leiding en coördinatie van de dienst	
– Aanwerving van één halftijdse functie voor de administratie, verwerking van de aanvragen, ...	
Vorbereiding	1.340.000 fr.
– Extra personeelslid nodig voor de voorbereiding van de implementatie en het operationeel maken van de tolkendienst	
Tolkenkosten	1.760.000 fr.
– In de aanvangsfase zijn enkel de kosten voor telefonische tolkdiensten opgenomen. Daarbij wordt een gemiddelde van 16 oproepen per dag gehanteerd, met een vergoeding van 1000 fr. per uur. Voor het eerste werkjaar werden 220 werkdagen in rekening gebracht.	
Werving en selectie	100.000 fr.
Telecommunicatie	720.000 fr.
Administratie	700.000 fr.
Opleiding	1.000.000 fr.
Aankoop en onderhoud software	100.000 fr.
Overige kosten	400.000 fr.
– Schoonmaak, accounting, financiële leasing, bankkosten, afschrijvingen, ...	
Totaal	9.060.000 fr.

**Vraag nr. 175
van 31 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Lezen en leesachterstand – Initiatieven

Ondanks vele inspanningen vanuit onderwijs, cultuur en algemeen welzijn blijft de problematiek van de leerachterstand een aanzienlijk probleem.

Dit dossier behoort tot de bevoegdheid van de minister. Vanuit het departement Cultuur worden inspanningen gedaan inzake leesbevordering. Een aantal projecten wordt hier gerealiseerd. Tevens is er samenwerking met het departement Onderwijs.

Een van de uitgewerkte projecten is het Boekenboxproject, waarbij peuters en kleuters worden ge-

stimuleerd tot het lezen door middel van de belangrijke aandacht die aan het voorlezen wordt besteed. Dit project is opgestart met medewerking van de kinderopvangorganisaties.

1. Kan de minister een overzicht geven van de verschillende projecten die reeds zijn verwezenlijkt in het kader van het Boekenboxproject ?

Wat is de inbreng van de kinderopvangorganisaties ?

2. In 1998 was er een studiedag over het thema "voorlezen". Dit was een startdag voor een aantal concrete projecten inzake moeilijke lezers die nog steeds behoren tot de leesachterstandsgroepen.

Wat zijn de resultaten van deze studiedag ?

Welke projecten werden in het kader hiervan gerealiseerd ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming. Een vraag over hetzelfde thema gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger informeert naar het Boekenboxproject en naar het impact van een studiedag over voorlezen. Omdat het één uit het ander voortvloeit, zal ik de gestelde vragen in omgekeerde volgorde beantwoorden.

Op zaterdag 28 november 1998 had in de Ufsia (*Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen* – red.) in Antwerpen een studiedag "voorlezen" plaats. De deelnemers waren vooral sleutelfiguren uit en vertegenwoordigers van :

- kinderdagverblijven, diensten voor opvanggezinnen en opleidingen kinderopvang ;
- het basisonderwijs en de lerarenopleidingen ;
- de openbare bibliotheken ;
- gezins- en ouderverenigingen.

De studiedag was bedoeld als startdag van een campagne die het voorlezen door kinderverzorgsters, kleuterleidsters, opvanggezinnen, medewerkers in de particuliere opvanginstellingen, ouders, grootouders, onderwijzers en (jeugd)bibliothecarissen aan alle kinderen tot 12 jaar wilde promoten. De voorleescampagne maakte deel uit van de leesbevorderingscampagne "Lezen is meer dan je denkt" van de toenmalige minister van Cultuur, Gezin en Welzijn Luc Martens. Deze campagne spitte zich toe op een ruimere doelgroep dan alleen de moeilijke lezers die behoren tot de leesachterstandsgroepen.

De boodschap op deze studiedag luidde :

- dat voorlezen belangrijk is, onder meer omdat het bijdraagt tot de taalontwikkeling en de "literaire socialisatie" van kinderen ;

– dat voorlezen een leuke, gezellige, knusse activiteit is ;

– dat men geen voordrachtlessen hoeft te volgen om te kunnen voorlezen ;

– dat in boekhandels en bibliotheken een ruim aanbod van boeken te vinden is die men kan voorlezen.

Om de beoogde doelgroepen met deze boodschap te bereiken, werd de derde week van oktober 1999 uitgeroepen tot Voorleesweek. Wat het voorschoolse segment van de beoogde doelgroep betreft, nodigde Kind en Gezin alle kinderdagverblijven, opvanggezinnen en particuliere opvanginstelling uit een hele week lang, van maandag tot vrijdag, voorleesmomenten in te bouwen in het dagschema en de ouders te vragen dit voor hun kinderen ook op zaterdag en zondag te doen. Hiertoe werd aan alle opvangvoorzieningen (een 350-tal) die de intentie hadden geuit mee te doen met de campagne, een werkboek kinderopvang bezorgd, waarin allerhande uitgewerkte tips en suggesties om in het opzet te slagen.

Vanzelfsprekend werd aan de voorzieningen gevraagd, buiten de Voorleesweek van oktober 1999, het ganse jaar rond voorleesactiviteiten op een structurele wijze in te bouwen. Hiertoe werd het evaluatierapport, dat werd opgesteld na de lancering van het Boekenboxproject en dat informatie bevat die voor de voorzieningen inspirerend zou kunnen werken, aan alle kinderdagverblijven, diensten voor opvanggezinnen en particuliere opvanginstellingen (een 1200-tal) bezorgd.

Wat ten tweede het Boekenboxproject zelf betreft, werd door de toenmalige minister van Cultuur aan het Centrum voor Lezen en Informatie van Leuven (LINC) de opdracht gegeven het Boekenboxproject te begeleiden.

Dit hield in :

– het organiseren van vijf provinciale informatiebijeenkomsten met het oog op het sensibiliseren van de sectoren. Kind en Gezin verleende hieraan zijn medewerking. Dit initiatief kende een behoorlijk succes. 350 opvangvoorzieningen en 55 bibliotheken waren vertegenwoordigd door in totaal 530 personen ;

– samenstelling van de Boekenbox : 40 baby- en peuterboekjes, 6 speeltjesboeken, 14 aanwijs- en plaatjesboeken, 17 prentenboeken en 3 liedjes- en versjesboeken ;

- selectie van de aanvragen : 200 voorschoolse opvangvoorzieningen (er waren 475 aanvragen) ontvingen een Boekenbox. De selectie van de voorzieningen gebeurde door LINC en gebeurde op basis van gemotiveerde aanvragen en uitgewerkte actieplannen ;
- ontwikkeling van diverse publicaties zoals ideeënbriefjes voor opvangvoorzieningen en bibliotheken, een lijst van de Boekenboxcollectie, een lijst met bespreking van baby- en peuterboeken die de Boekenboxcollectie kunnen aanvullen, een folder met tips om met boeken te werken bij de allerkleinsten.

(Antwoord Marleen Vanderpoorten : blz. 197 ; antwoord Bert Anciaux : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 6 oktober 2000, blz. 19 – red.)

**Vraag nr. 176
van 31 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Tewerkstelling gehandicapten – Lokale besturen

De wet van april 1963 bepaalt dat 1 op 55 vacante betrekkingen in provincies, gemeenten en OCMW's moet worden ingevuld door een gehandicapt persoon.

Artikel 65 van het decreet van 27 juni 1990 bepaalt dat de Vlaamse regering de ambtenaren aanwijst die het toezicht zullen uitoefenen op de toepassingen van de bepalingen van het decreet en van de uitvoeringsbesluiten.

Bij besluit van 16 mei 1995 werd in de Vlaamse regering bepaald dat het toezicht van deze aangelegenheid zal worden uitgeoefend door de hiertoe door de minister aangewezen ambtenaren van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

Op 26 maart 1999 (schriftelijke vraag nr. 150 van 26 maart 1999 ; *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 11 juni 1999, blz. 1831 – red.*) vroeg ik aan de toenmalige minister bevoegd voor Cultuur, Welzijn en Gezin of er systematisch toezicht werd uitgeoefend op de naleving van deze wet. De minister verklaarde toen dat dit in praktijk niet gebeurde en dat hij daarom in samenwerking met de toenmalige minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden zou onderzoeken hoe er daadwerkelijk uitvoering kon worden gegeven aan de geest van de

bestaande wetten, en dus ook aan de resolutie van 4 december 1997 van het Vlaams Parlement.

Omdat zowel de minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, als de minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen terzake bevoegdheid hebben, wens ik hun volgende vragen te stellen.

1. Hebben zij dit engagement concreet voortgezet en zo ja, op welke manier ?
2. Zijn er reeds resultaten bekend van het onderzoek van de administratie of van andere diensten die deze problematiek onderzoeken en zo ja, welke ?
3. Welke beleidsmaatregelen zijn in voorbereiding met het oog op een grotere tewerkstelling van gehandicapten bij de overheid ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Gecoördineerd antwoord

1. De Vlaamse regering onderschrijft het antwoord dat werd gegeven op de parlementaire vraag nr. 150 van 26 maart 1999.

Het engagement van de regering om de tewerkstelling van personen met een handicap te verhogen, heeft recentelijk geresulteerd in een samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse ministers bevoegd voor Werkgelegenheid en Welzijn. Dit akkoord voorziet in de structurele samenwerking tussen de ATB-diensten van het Vlaams Fonds, de VDAB en de lokale overheden (*ATB : arbeidstrajectbegeleiding – red.*). In het kader van de op te richten lokale werkwinkels zullen deze partners gezamenlijk initiatieven nemen voor de bevordering van de werkgelegenheid van personen met een arbeidshandicap.

Concreet betekent dit dat een gezamenlijk management van de inspanningen voor deze groep werkzoekenden zal worden gerealiseerd met het oog op een betere coördinatie en een hoger resultaat van de arbeidstrajecten van deze groep.

Naast de inhoudelijke en organisatorische meerwaarde die hiervan uitgaat, zal een structurele samenwerking met de lokale overheid, die een belangrijke partner is in de lokale werkwinkel, tevens een gunstige omgeving creëren om de tewerkstellingsmogelijkheden voor mensen met een arbeidshandicap bij de lokale overheid beter te benutten.

2. Uit het onderzoek van deze problematiek door de administratie van het Vlaams Fonds blijkt dat de huidige regelgeving inzake tewerkstelling van personen met een handicap in lokale besturen (koninklijke besluiten van 23 december 1977 en van 6 maart 1978) niet meer aangepast is aan de huidige werkwijze van provincies, gemeenten en OCMW's.

De verplichting 1 persoon met een handicap aan te werven op 55 vacante betrekkingen (met uitsluiting van politiediensten, brandweer, verplegend en onderwijzend personeel) geldt ten opzichte van de statutaire personeelsbezetting van de lokale besturen. Steeds meer gemeentelijke en provinciale taken worden echter ofwel uitbested, ofwel vervuld door contractueel personeel.

De integrale uitvoering van de resolutie van het Vlaams Parlement van 4 december 1997 – dit wil zeggen met verhoogde quota en een loonsubsidie van de overheid – zou voor de Vlaamse Gemeenschap belangrijke meerkosten genereren, die ten behoeve van mijn voorganger door de diensten van het Vlaams Fonds ten tijde van het indienen van de ontwerp-resolutie werden becijferd op circa 187,5 miljoen op jaarbasis voor de gemeenten en 50 à 62,5 miljoen op jaarbasis voor de OCMW's, zonder significante aangroei van de tewerkstelling in deze lokale besturen.

3. In het voorjaar van 1998 werden binnen het Comité C van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten, onderafdeling Vlaams Gewest en Vlaamse Gemeenschap, de onderhandelingen over een nieuw sectoraal akkoord afgerond.

In het sectoraal akkoord '97-'98 voor de lokale sector werd onder afdeling 3, punt 3, volgende passus opgenomen :

"Op 19 maart 1997 heeft het Vlaams Parlement een resolutie betreffende het optimaal inschakelen van personen met een handicap in het arbeidsproces aangenomen. In deze resolutie wordt aan de lokale en regionale besturen aan-

bevolen te streven naar een aanwerving van personen met een handicap ten belope van een quotum van minstens 2,5 %, berekend op de vaste personeelsformatie. Deze aanbeveling werkt versterkend t.o.v. het KB van 23 december 1977 tot vaststelling van het aantal mindervaliden die door de provincies, de gemeenten, de verenigingen van de gemeenten en agglomeraties van gemeenten moeten worden tewerkgesteld."

Wat de personeelsevaluatie betreft, die inmiddels is ingeburgerd in de lokale sector, bepaalt dit akkoord onder afdeling 2, punt 6.3. : "Een lokaal bestuur vervult een belangrijke rol bij de tewerkstelling van personen met een handicap. Deze tewerkstelling heeft vooral een sociale dimensie. Daarom is het aangewezen dat het lokaal bestuur voor de personeelsleden die erkend zijn door het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, een aangepaste functiebeschrijving opmaakt, en op basis daarvan specifieke evaluatiecriteria hanteert bij de beoordeling."

Hieruit blijkt dat de Vlaamse ministers van Binnenlandse Aangelegenheden en van Welzijn en hun ambtsvoorgangers gevolg hebben willen geven aan de genoemde resolutie van het Vlaams Parlement van 1997.

Verder staat in de Beleidsnota Welzijn de doelstelling om de werknemers met een handicap zoveel mogelijk te integreren in het reguliere economische circuit.

In het Vesoc-akkoord inzake de werkgelegenheidskansen van personen met een handicap engageert de Vlaamse regering zich ertoe actief mee te helpen aan de promotie en uitbouw van de positieve actieprojecten bij de lokale overheden (*Vesoc : Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité – red.*). Dit actiepunt schrijft zich in in de doelstelling "de werkgelegenheidsmogelijkheden op de reguliere arbeidsmarkt, zowel in de private als in de publieke sectoren, voor personen met een handicap te verruimen en te stimuleren".

Voor de personen met een handicap dienen meer kansen gecreëerd op de open arbeidsmarkt ; daarom is het actiepunt "deelname aan overleg rond tewerkstellingsquota in de ondergeschikte besturen en de gesubsidieerde welzijns- en gezondheidsvoorzieningen" in het Actieplan 2000-2005 van het Vlaams Fonds ingeschreven.

Vraag nr. 181
van 6 juni 2000
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Vlaams Fonds – Bijstandsvelden

Personen met een handicap worden via een inschrijvingsprocedure ten laste genomen door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH). Hiervoor worden bijstandsvelden gehanteerd.

In de zorg voor meerderjarigen is het "beschermd wonen" gesitueerd voor een opname in een "tehuis voor werkenden". Dit betekent dat personen die verblijven in een tehuis voor werkenden een nieuwe PEC-beslissing (provinciale evaluatiecommissie) moeten aanvragen en via het MDT (multidisciplinair team) dienen te gaan om tot deze zorgvorm te worden toegelaten. Dit niettegenstaande beschermd wonen een lichtere zorgvorm is en de populatie van het tehuis voor werkenden ook toegang heeft tot beschermd wonen.

Deze inschrijving voor beschermd wonen is meestal een administratieve formaliteit via het MDT, maar belast toch deze diensten met extra werk.

1. Is de minister op de hoogte van deze niet-logische schikking van de bijstandsvelden ?
2. Is er al nagegaan of deze bijstandsvelden kunnen worden herschikt, zodat er een toegang is tot beschermd wonen zonder extra PEC-beslissing ?

Antwoord

1. Bij de hiërarchische ordening van de zorgvormen VFSIPH in bijstandsvelden was het initieel de bedoeling om geen apart bijstandsveld te creëren voor het verlenen van toegang tot het beschermd wonen.

De redenering was dat het beschermd wonen als belangrijkste doelstelling had een alternatief te vormen voor de matig tot ernstig mentaal gehandicapte bewoners in de tehuizen voor niet-werkenden (TNW). De toegang tot het beschermd wonen, als lichtere zorgvorm dan de TNW, zou dan automatisch worden verkregen door de positieve indicatie voor TNW.

In de tweede fase van de uitbouw van het beschermd wonen werd deze woonvorm ook toegankelijk gesteld voor rechtstreekse instroom van de thuissituatie. Om te vermijden dat in die gevallen de te zware zorgvorm voor de TNW zou moeten worden gevraagd, werd ervoor geopteerd om voor beschermd wonen een apart bijstandsveld te creëren, onder de velden TNW en dagcentrum. In de logica van de bestaande classificatie van het zorgsysteem, wordt daarmee de prioritairere doelstelling bevestigd dat het beschermd wonen een antwoord moet zijn op zorgvragen van matig tot ernstig mentaal gehandicapten die niet werkbekwaam zijn. Bijgevolg wordt inderdaad een grenselgebied ingebouwd die belet dat licht mentaal gehandicapten die wel bekwaam worden geacht om te werken, automatisch toegang krijgen tot het beschermd wonen.

Vanuit deze analyse is het logisch dat de nog veeleer beperkte capaciteit voorbehouden blijft om de doorstroom vanuit de TNW te realiseren.

Voor bewoners die reeds in tehuizen voor werkenden verblijven en die willen doorstromen naar het beschermd wonen, dient deze overstap inderdaad te worden gemotiveerd op grond van een beslissing door de PEC.

2. De ervaring met het beschermd wonen legt op een erg duidelijke wijze de beperking bloot van het categoriaal gestructureerd zorgsysteem.

Dit gaat er immers vanuit dat mensen met vergelijkbare stoornissen identiek dezelfde beperkingen ervaren, en bijgevolg dezelfde intensiteit van zorg nodig hebben.

Het beschermd wonen bewijst dat deze benadering door de ontwikkelingen op het terrein is achterhaald. Deze zorgvorm voor matig tot ernstig gehandicapten is immers minder zwaar en goedkoper dan het tehuis voor werkenden, dat is geconcipieerd voor meer zelfredzame en lichter gehandicapten.

Deze vaststelling is voor mij de aanleiding om het zorgsysteem grondig te hervormen in de richting van een persoonsgebonden en op bijstandsfuncties gerichte organisatie van de zorg. Gelet op deze fundamentele opdracht en de argumenten gegeven in het antwoord op de eerste vraag, is een aanpassing van de bijstandsvelden geen prioriteit op korte termijn.

Vraag nr. 184
van 9 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Interlandelijke adoptie – Nazorg

In het kader van het decreet "interlandelijke adoptie" werd ook aandacht besteed aan de nazorg.

1. Zijn er vandaag voorzieningen erkend en gesubsidieerd die belast zijn met nazorg in het kader van de interlandelijke adoptie ?
2. Wordt er werk gemaakt van publicaties waarvan ouders gebruik kunnen maken om met hun geadopteerde kinderen een gesprek aan te knopen over het feit dat ze geadopteerd zijn ?
3. Biedt Vlaanderen hulp aan geadopteerden die hun roots willen opzoeken ? Via Kind en Gezin ? Via erkende en gesubsidieerde voorzieningen ?

Antwoord

1. De adoptiediensten die het kind plaatsen, dienen ook de eerste nazorg te bieden voor de kinderen en hun nieuwe adoptiegezin.

Hiervoor is in het decreet en het regeringsbesluit inzake interlandelijke adoptie geen subsidiëring opgenomen. Wel ondersteunt Kind en Gezin de invoering van de methodiek van de video-interactiebegeleiding in de werking van de adoptiediensten. Dit geschiedt op dit ogenblik in twee adoptiediensten. De kosten worden gedragen door Kind en Gezin. Ook de drie andere buitenlandse adoptiediensten wensen deze methodiek te kunnen aanbieden in het kader van hun nazorg.

Hoe de nazorg wordt ingevuld, kan enigszins verschillen van dienst tot dienst en naargelang de vraag van het adoptiegezin zelf.

2. Er bestaan meerdere publicaties waarvan ouders kunnen gebruikmaken om het geadopteerd zijn te bespreken met hun kinderen. Ik vermeld hier enkel de boeken voor jongere kinderen :
 - Carlos vindt een thuis, M. Carpenter ;
 - Het gevonden vosje, Korschunow ;
 - Hoe Wouter Wouter werd. Een verhaal over adoptie, B. Van Steenkiste, K. Verleyen ;

- Jan en Vod, F. Joosten en P. Verrept ;
- Kim, het vliegtuigkind. Het verhaal van een gekleurd adoptiekind, H. van der Ber-Bakker ;
- Kleine ijsbeer wat is er mis, H. De Beer ;
- Little manual without any text for adoptive children, I. Stappaerts ;
- Mam, wat is geadopteerd ? Vragen van kinderen over adoptie, C. Livingston ;
- Mensen, mensen wat een mensen ! P. Spier ;
- Mijn broer is een punker, M. Heylen ;
- Patja de gevlekte panda. Over adoptie en pleeggezinplaatsing, M. Delfos ;
- Twee kindjes uit Korea, G&M Schults ;
- Vrijdag komt Mikwel, D. de Vries.

We verwijzen hiervoor ook naar een video die aan de ouders en de (kleuter)scholen kan worden aangeboden : "Stylo, het blauwe kuikentje". Bij de video gaat ook een documentatiedoos die in klasverband kan worden gebruikt. Er wordt onderzocht of van deze video een boek kan worden gemaakt.

Het initiatief werd gerealiseerd door de Vereniging van Kind en Adoptiegezin (VAG) en gefinancierd door Kind en Gezin.

In eenzelfde context werden ook het boek "Hoe Wouter Wouter werd" en de video "Legend of an adopted child" gerealiseerd.

3. Geadopteerden die vragen hebben rond hun herkomst, of die overwegen om een reis te maken naar hun herkomstland om er al dan niet contact te leggen met eventuele familie of de instellingen waar ze verbleven, worden in eerste instantie doorverwezen naar de adoptiedienst die hun adoptie realiseerde. Sommige adoptiediensten organiseren zelf rootsreizen of kunnen in ieder geval de nodige contacten leggen in de herkomstlanden om aanvullende informatie te verkrijgen.

Zeer veel adopties werden echter buiten de (huidige) adoptiediensten gerealiseerd. Ook was er twintig jaar geleden minder zorg rond

het samenstellen van de kinddossiers en/of het bewaren van de gegevens.

Ook voor de in België gerealiseerde dossiers rijzen zeer vele problemen, gelet op het feit dat de meeste dossiers door diverse instanties/personen werden gerealiseerd die geen toegang verlenen tot de gegevens of deze soms vernietigd hebben.

Een van de binnenlandse adoptiediensten, Gewenst Kind AMOK, heeft hierbij een zekere centraliserende rol opgenomen door het opstarten van een zoekregister. Teneinde dit initiatief te ondersteunen, ontving de dienst een financiële ondersteuning van Kind en Gezin. Het is ook mogelijk expertise en ervaring uit dit project (bv. de begeleiding en opvang van jongeren met rootsvragen) over te dragen op de buitenlandse adopties en ten dienste te stellen van de buitenlandse adoptiediensten.

Geadopteerden kunnen met hun vragen ook terecht bij de Adoptielijn (telefoonlijn van en voor geadopteerden).

Er werden over dit thema ook gespreksavonden of weekends georganiseerd, met name door de VZW Triobla en door VAG.

Ook tijdens de voorbereiding van kandidaat-adoptanten wordt benadrukt dat het voor de geadopteerden belangrijk is dat op een open en respectvolle wijze wordt omgegaan met de herkomst van het kind. Dit is belangrijk voor de kinderen die op termijn in deze gezinnen worden geplaatst.

**Vraag nr. 185
van 9 juni 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Interlandelijke adoptie – Adviescommissie

In het decreet van 15 juli 1997 inzake interlandelijke adoptie wordt in artikel 4, § 4 een adviescommissie ingesteld. Bij deze commissie kan de kandidaat-adoptant die in kennis wordt gesteld van het voornemen van de Vlaamse Centrale Autoriteit om een beginseltoestemming te weigeren, een heroverweging van die beslissing vragen.

1. Worden de kandidaat-adoptanten die een heroverweging vragen door de adviescommissie gehoord ?

2. Hoeveel mensen laten zich bij de procedure voor de adviescommissie bijstaan door een advocaat ?
3. Wat is de kortste en langste duur voor kandidaat-adoptanten enerzijds om een beginseltoestemming te verkrijgen en anderzijds om bij een verzoek tot een heroverweging een definitieve beslissing van de adviescommissie te verkrijgen ?
4. In hoeveel gevallen gingen kandidaat-adoptanten tegen een negatieve beslissing van de adviescommissie in beroep bij de rechtbank ?

Antwoord

1. Kandidaat-adoptanten die een heroverweging van het negatief advies vragen, worden uitgenodigd om te worden gehoord door de adviescommissie. Ze kunnen evenwel ook vragen hun dossier te laten behandelen zonder zelf aanwezig te zijn. Dit is echter ongebruikelijk. Tevens wordt ook de psycholoog of coördinator van het evaluatieteam die het negatief advies uitsprak, gehoord.
2. Totnogtoe lieten slechts twee negatief geadviseerde kandidaten zich bijstaan door een advocaat bij de adviescommissie. Alhoewel de advocaat aanwezig is bij de hoorzitting, wordt verwacht dat de kandidaat-adoptanten zelf de adviescommissie te woord staan.
3. De kortste duur tot het verkrijgen van een beginseltoestemming bedraagt vijf maanden. Deze termijn geldt vanaf de definitieve registratie bij Kind en Gezin. De langste termijn bedraagt zestien maanden.

De kortste duur tot het verkrijgen van een definitieve beslissing van de adviescommissie bedraagt één maand. Deze termijn geldt vanaf de datum van het verzoekschrift van de kandidaat-adoptanten tot herziening van het negatief advies.

De langste termijn bedraagt elf maanden. Deze lange termijn is te verklaren door het feit dat de adviescommissie nog niet volledig was samengesteld en nog niet operationeel was bij de eerste aanvragen. Er diende zodoende een inhaalbeweging te worden gedaan om de beperkte wachtlijst weg te werken. Deze termijn heeft dus enkel betrekking op de eerste dossiers in de beginperiode.

Op dit ogenblik vergadert de adviescommissie met een regelmaat van twee maanden.

4. Tot nu toe ging geen enkele kandidaat-adoptant tegen de negatieve beslissing van de adviescommissie in beroep bij de rechtbank.

Beroep aantekenen tegen een administratieve beslissing ligt bij de Raad van State. Enkel in de nieuwe adoptiewet (federaal) is in een beroepsmogelijkheid bij de rechtbank voorzien.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81, 6)**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 96
van 7 juli 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Doorstorting onroerende voorheffing – Kortrijk-Roeselare-Tielt

Bij de voorstelling van de gemeenterekening 1999 van Zwevegem deze maand bleek dat deze gemeente nog ruim 85 miljoen tegoed heeft van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap aan opcentiemen op de onroerende voorheffing.

1. Wat is het verwachte tijdstip van uitbetaling voor de gemeente Zwevegem ?
2. Is dit een tendens over gans Vlaanderen ?
3. Kan de minister-president een overzicht geven van de achterstallen bij de verschillende steden en gemeenten in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt ?
4. In het antwoord van de minister-president op een schriftelijke vraag over hetzelfde onderwerp werd gesteld dat de betrokken problematiek tegen februari 2000 zou worden genormaliseerd (vraag nr. 27 van 16 november 1999 ; *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 4 februari 2000, blz. 563 – red.*).

Welke termijn wordt nu vooropgesteld ?

* datum van afsluiting : 5/10

**Vraag nr. 99
van 7 juli 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Expo 2000 Hannover – Vlaanderen

Dit jaar wordt de wereldtentoonstelling georganiseerd in Hannover, en zoals bij iedere wereldtentoonstelling in het verleden, is ook Vlaanderen vertegenwoordigd in het Belgische paviljoen.

Uit de kritieken dienen we evenwel te besluiten dat de Vlaamse aanwezigheid bijzonder bedroevend en ondermaats is.

1. Wie is verantwoordelijk voor de uitwerking van het gedeelte waar Vlaanderen wordt vertegenwoordigd in het Belgische paviljoen ?

Op welke wijze is de uitbesteding gebeurd ?

Is er samenspraak geweest met de administratie en zo ja, op welke wijze was of is er samenwerking ?

2. Gedurende de eerste dagen kregen we herhaaldelijk berichten dat er geen Nederlandstalige brochures en folders aanwezig waren.

Is deze informatie correct ?

Wanneer en op welke wijze is dit verholpen ?

Wie is verantwoordelijk voor de Nederlandstalige brochures ?

3. Heeft de Vlaamse regering een beroep gedaan op sponsors voor medefinanciering ?

Zo ja, op welke wijze ? Welke sponsors zijn aangesproken ? Wat is hun inbreng ?

4. Kan de minister-president een gedetailleerd overzicht geven van de volledige kostprijs voor het Vlaamse gedeelte ?

**Vraag nr. 102
van 27 juli 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Onroerende voorheffing – Bezwaarschriften

Bij ontvangst van de afrekening van het kadastraal inkomen van een onroerend goed komt het geregeld voor dat de bevoegde diensten fouten maken bij de berekening doordat bijvoorbeeld geen reke-

ning wordt gehouden met het feit dat het om een bescheiden woning gaat of doordat het aantal kinderen ten laste niet juist is.

Burgers kunnen de betrokken diensten op de onjuistheden attent maken door een bezwaarschrift in te dienen bij de Belastingdienst voor Vlaanderen.

Men wijst mij erop dat er na de indiening van een bezwaarschrift geen enkele ontvangstmelding volgt. Ook de pogingen om de betrokken dienst telefonisch te bereiken, blijven zonder resultaat omdat men constant met een antwoordapparaat wordt geconfronteerd.

1. Is de minister-president op de hoogte van de klantvriendelijke behandeling bij de dienst Onroerende Voorheffing? Worden er maatregelen genomen om de dienstverlening aan de burger te verbeteren?
2. Is het juist dat bij het indienen van een bezwaarschrift geen ontvangstmelding wordt toegestuurd? Zo ja, waarom niet?

Vraag nr. 104
van 10 augustus 2000
van mevrouw WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

Begroting – Debudgetteringen

De universaliteit of de algemeenheid van de begroting is een van de leidende principes bij het opstellen van een begroting. Dit is logisch, aangezien in het andere geval het gevaar bestaat dat een algemeen overzicht van het staatshuishouden verdwijnt, en dat het parlementair goedkeurings- en controlerecht wordt uitgehouden.

Daarom kunnen debudgetteringen, als uitzondering op de algemeenheid van de begroting, niet worden aanvaard. Debudgetteringen tasten de doorzichtigheid en de waarachtigheid van de begroting aan.

Op 30 juni 2000 besliste de Vlaamse regering om een afhandelingsloots te bouwen op de luchthaven van Oostende, door middel van een alternatieve financiering. Een dochtermaatschappij van de NV Participatiemaatschappij Vlaanderen zal als leasinggever van het gebouw optreden. Deze dochtermaatschappij zal het benodigde bedrag herfinancieren bij een private financiële instelling. De Vlaamse overheid zal een garantie verstrekken ten gunste van de op te richten dochter.

Naar aanleiding van deze financiële constructie wil ik graag volgende vragen stellen.

1. M.b.t. de afhandelingsloots in Oostende: kan de minister-president aan de hand van een evaluatie door het Rekenhof mededelen of het in dit geval al dan niet gaat om een debudgettering?
2. Hanteert de Vlaamse regering een algemene gedragslijn inzake financiële constructies, ook met het oog op het vermijden van debudgetteringen?
3. Is deze gedragslijn meegedeeld aan de vakministers, mede uit het oogpunt van de wijziging (versoepeling) van de regels inzake de begrotingscontrole die de Vlaamse regering op 7 juli jongstleden heeft goedgekeurd?
4. Acht de minister-president het niet aangewezen om deskundigen van het Rekenhof te betrekken bij deze problematiek, bijvoorbeeld bij het opstellen van een beleidskader inzake alternatieve financieringen?

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
 VAN WELZIJN, GEZONDHEID
 EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 235
van 10 augustus 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Nepstatuten welzijnssector – Regularisering

De omzetting van de nepstatuten in de welzijnssector is een goede zaak, maar schept toch onzekerheid bij werkgevers en werknemers. Op 1 januari 2001 zullen een aantal sectoren geregulariseerd zijn, althans volgens het antwoord van minister Renaat Landuyt op mijn schriftelijke vraag nr. 29 van 13 januari 2000 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 3 maart 2000, blz. 731 – red.*).

Werknemers weten evenwel niet hoe en wanneer dit zal gebeuren, of ze nadien al dan niet een andere functie zullen krijgen, of de toenmalige selectiecriteria voldoende zijn voor het behoud van de functie. Werkgevers – de beheerders en initiatiefnemers in de welzijnssector zijn vaak geëngageerde vrijwilligers – zullen hun "bedrijf" moeten aanpassen, maar weten niet of ook de financiële middelen zullen volgen. Ze worden niet op de hoogte gehou-

den, terwijl de impact van dergelijke beslissingen een langetermijnvisie veronderstelt en de regelgeving vraagt dat deze mensen meer vanuit het managementdenken zouden besturen.

De vorige regering maakte in 1998 een inventaris van de DAC-projecten (DAC : Derde Arbeidscircuit). Eind 1999 werd door de huidige regering beslist deze vragenlijst te actualiseren en de regularisatie fase- en sectorgewijze te laten gebeuren, te beginnen met PBW (Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid) en DAC-programma's. Een werkgroep begeleidt dit gebeuren.

De werknemers en de werkgevers gevat door dit veranderingsproces, zullen nu voorbereidende stappen moeten zetten om de rechten van alle per-

soneel te vrijwaren en het management van hun initiatief aan te passen.

1. Volgens welke planning gebeurt de regularisatie in de welzijnssector ?
2. Hoe en wanneer worden de betrokken werkgevers en werknemers hiervan op de hoogte gebracht ?
3. Hoe worden zij daarbij door de minister ondersteund ?

N.B. Een vraag over deze problematiek met betrekking tot de cultuursector werd gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Binnenlandse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
73	04.05.2000	C. Van Eyken	<i>Belastingdienst voor Vlaanderen – Taalgebruik</i>	235
△ 79	17.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Telefonische-bijstandsdiensten – Anonimiteit</i>	141
83	25.05.2000	F. Vermeiren	<i>Kijk- en luistergeld – Inning</i>	236
85	31.05.2000	M. Dillen	<i>Toegankelijke beleidsnota's – Opzet</i>	237
86	09.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kiesrecht EU-burgers – Uitzonderingsclausules</i>	143
87	09.06.2000	M. Dillen	<i>Leefmilieuverdragen – Financieel Protocol</i>	145
95	06.06.2000	B. Grouwels	<i>"Betekenisvolle Vlamingen" – Criteria</i>	147
○ 96	07.07.2000	C. Decaluwe	<i>Doorstorting onroerende voorheffing – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	258
○ 102	27.07.2000	P. Ceysens	<i>Onroerende voorheffing – Bezwaarschriften</i>	258
○ 104	10.08.2000	W. Demeester-De Meyer	<i>Begroting – Debudgettering</i>	259
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
337	29.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Examens binnenvaartbegeleider – Coördinatie</i>	148
338	29.05.2000	J. De Roo	<i>E40 afrit Aalter – Verkeersveiligheid</i>	148
△ 340	29.05.2000	R. Van Goethem	<i>Biomassa – Energiebron</i>	149
341	29.05.2000	C. Decaluwe	<i>Kanaal Bossuit-Kortrijk – Aanpassingswerken</i>	151
342	29.05.2000	C. Decaluwe	<i>Aanpassing Grensleie – Overleg met Wallonië</i>	152
343	29.05.2000	C. Decaluwe	<i>Verkeerswisselaar E17/N58 Lauwe – Veiligheid</i>	153
344	29.05.2000	C. Decaluwe	<i>R8 ring Kortrijk – Afwerking</i>	154
345	31.05.2000	E. Glorieux	<i>Basismobiliteit – Vlaamse Rand</i>	154
346	31.05.2000	E. Glorieux	<i>Verkeerscongestie – Vlaamse Rand</i>	155
347	31.05.2000	E. Glorieux	<i>Grote Ring Wemmel – Heraanleg</i>	155
348	31.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Zwarte punten – Limburg (2)</i>	158
△ 349	31.05.2000	J. De Meyer	<i>Gecontroleerd overstromingsgebied Kruibeke – Communicatiebeleid</i> ...	158
350	31.05.2000	E. Glorieux	<i>N9 Asse – Wegdek</i>	161
351	09.06.2000	M. Keulen	<i>De Lijn – Behandelingsduur schuilhuisjesdossiers</i>	162

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

	166	25.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Rusthuizen – Supplementen</i>	237
△	168	29.05.2000	S. Becq	<i>Gehandicapte kinderen – Vrijtijdsbesteding</i>	239
	171	29.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Koninklijke Academie voor Geneeskunde – Benoemingen</i>	242
	172	29.05.2000	C. De Schepper	<i>Resolutie autisme – Uitvoering</i>	247
	173	31.05.2000	M. Dillen	<i>Centrale OCMW-tolkendienst – Haalbaarheidsstudie</i>	249
	174	31.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Zorgsector – Stimuli</i>	163
	175	31.05.2000	M. Dillen	<i>Lezen en leesachterstand – Initiatieven</i>	251
△	176	31.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Tewerkstelling gehandicapten – Lokale besturen</i>	253
	179	06.06.2000	P. Ceysens	<i>Regionaal eerstelijns-overleg – Opzet</i>	164
	181	06.06.2000	A. De Martelaer	<i>Vlaams Fonds – Bijstandsvelden</i>	255
	182	09.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Verbrandingsoven Neder-over-Heembeek – Afvaltransport (2)</i>	165
	183	09.06.2000	P. Ceysens	<i>Beleidsopties kinderopvang – Standpunt Kind en Gezin</i>	166
	184	09.06.2000	P. Ceysens	<i>Interlandelijke adoptie – Nazorg</i>	256
	185	09.06.2000	P. Ceysens	<i>Interlandelijke adoptie – Adviescommissie</i>	257
	186	09.06.2000	B. Grouwels	<i>Pluspunt – Evaluatie</i>	167
	187	09.06.2000	C. Vandebroeke	<i>Oost-Vlaams Meerlingenregister – Overheidssteun</i>	168
	195	20.06.2000	S. Becq	<i>Gezondheidsbeleid – Federale initiatieven</i>	169
	196	23.06.2000	M. Dillen	<i>Dementie – Beleid</i>	170
	198	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Quotaberekening</i>	172
	199	23.06.2000	A. De Martelaer	<i>Vlaams Fonds – Leeftijdsgrens residentiële sector</i>	173
	201	23.06.2000	S. Becq	<i>Centra voor algemeen welzijnswerk – Extra middelen</i>	174
	203	23.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Centra voor geestelijke gezondheidszorg – Management</i>	180
	205	23.06.2000	M. Dillen	<i>Vlaams Fonds – Wachttijden</i>	180
	206	23.06.2000	F. Dewinter	<i>Integrale kwaliteitszorg – Patiëntenrechten</i>	181
	208	28.06.2000	S. Becq	<i>Vlaams Patiëntenplatform – Subsidiëring (2)</i>	182
	209	28.06.2000	P. Ceysens	<i>Magnetische resonantietomograaf – Erkenningen</i>	183
	211	28.06.2000	M. Hermans	<i>Rusthuizen – Internet</i>	186
	218	04.07.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Aanwerving mannen/vrouwen (2)</i>	187
	220	07.07.2000	C. Vandebroeke	<i>Rusthuizen – Verkiezingsborden</i>	188
○	235	10.08.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Nepstatuten welzijnssector – Regularisering</i>	259

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

	161	06.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Brusselse Vlamingen – Gemeentelijk beleid</i>	189
	162	06.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>"Grande casserole de moules" M. Broodthaers – Aankoopsubsidie</i>	191
	163	06.06.2000	D. Lootens-Stael	<i>Raad van beheer KVS – Samenstelling</i>	194

164	06.06.2000	D. Lootens-Stael	<i>Raad van beheer KVS – Leden met raadgevende stem</i>	194
166	23.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Taalwetgeving – Klacht</i>	195

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

129	31.05.2000	L. Sannen	<i>Verhoging werkingsbudget basisonderwijs – Gemeenschapsonderwijs</i> . .	195
131	31.05.2000	M. Dillen	<i>Lezen en leesachterstand – Initiatieven</i>	197
133	31.05.2000	M. Dillen	<i>Onderwijsvoorrang migranten – Middelen en resultaten</i>	198
135	09.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Franstalige faciliteitenscholen – Doelgroep</i>	199
136	15.06.2000	G. Van Baelen	<i>Studietoelagen – Inkomensvoorwaarden</i>	201
147	04.07.2000	C. Decaluwe	<i>Kabinetsmedewerkers – Detacheringen</i>	201

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

65	28.04.2000	J. Loones	<i>Toerisme Vlaanderen – Verwerving van gronden</i>	202
80	31.05.2000	M. Dillen	<i>VDAB – Samenwerkingsakkoord FOREM</i>	202
94	04.07.2000	S. Becq	<i>Jeugdbivakhuis Vollezele – Opzet</i>	203

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

234	31.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Natuur- en bosgebieden Limburg – Overheidsaankopen</i>	203
235	31.05.2000	M. Dillen	<i>Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling – Onderzoeksopdrachten</i>	204
237	31.05.2000	J. Coens	<i>Natuurresevaten – Aankoop en subsidiëring</i>	208
242	09.06.2000	F. Vermeiren	<i>Waterzuivering – Europese doelstellingen</i>	208
243	09.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Verbrandingsoven Neder-over-Heembeek – Afvaltransport (2)</i>	211
244	09.06.2000	J. Loones	<i>Huismus – Bescherming</i>	212
245	09.06.2000	J. Malcorps	<i>Fosfaten – Milieu</i>	213
246	09.06.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Zuidelijk Eiland Bornem – Aankoop</i>	216
251	16.06.2000	P. Ceysens	<i>Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening – Membraanfiltratie</i>	216
262	23.06.2000	J. Coens	<i>Park- en sierwatervogels – Regelgeving</i>	217
282	07.07.2000	M. Dillen	<i>Symposium "car sharing" – Initiatieven</i>	219
283	14.07.2000	D. De Cock	<i>Parkeerplaatsen – Vlaremnormen</i>	221

J. SAUWENS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

60	21.01.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeentelijke VZW's – Activiteitenoverdracht</i>	222
128	31.05.2000	M. Dillen	<i>Sensibiliseringscampagne lokale verkiezingen – Mediabudget</i>	222
130	31.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Historische steden – Steun</i>	223
132	31.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Tewerkstelling gehandicapten – Lokale besturen</i>	223

133	06.06.2000	J. De Roo	<i>Sporthal Lommel – Subsidiëring</i>	224
134	09.06.2000	J. Malcorps	<i>Fort van Breendonk – Bescherming omgeving</i>	224
135	09.06.2000	F. Vermeiren	<i>Intercommunales Zennebekken – Fusie</i>	225
136	09.06.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Lokale besturen – Sectoraal akkoord</i>	226
137	09.06.2000	J. De Roo	<i>Sociale woningbouw – Middelen</i>	227
138	09.06.2000	J. De Roo	<i>Investeringsfonds – Middelen</i>	231
139	09.06.2000	J. Maes	<i>Vlaamse Wooncode – Rol intercommunales</i>	231

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

142	09.06.2000	J. Malcorps	<i>Reservatiestroken – Geldigheidsduur</i>	233
144	09.06.2000	D. Lootens-Stael	<i>TV Brussel – Anderstalige uitzendingen</i>	233
152	20.06.2000	C. Decaluwe	<i>Subsidiëring bedrijventerreinen – West-Vlaanderen (2)</i>	234